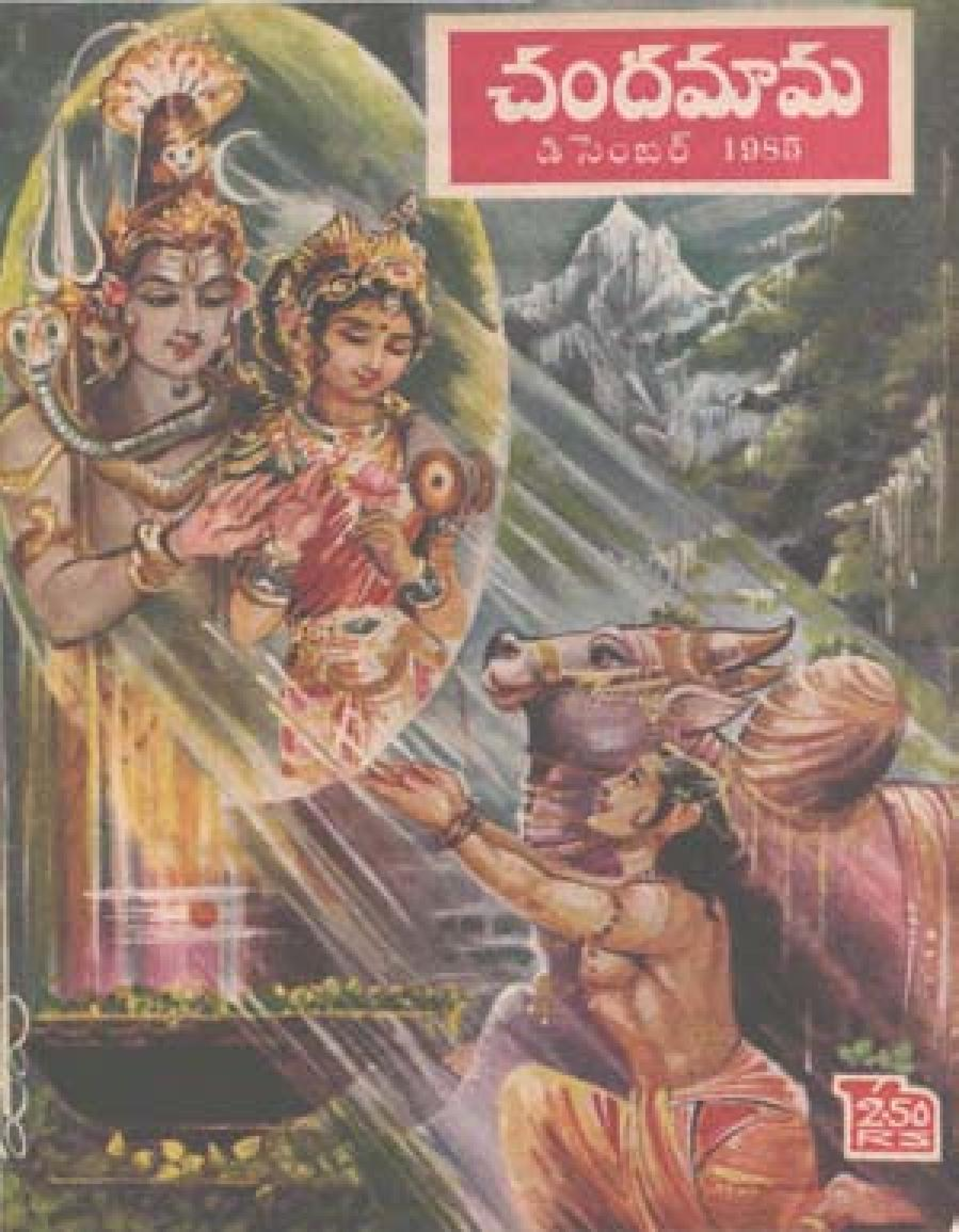

చందమామ
డిసెంబర్ 1986
2.50

రీటా

ఇప్పుడు సూపర్ ఎకానమి (100 ml) సైజులో కూడా వస్తున్నది.

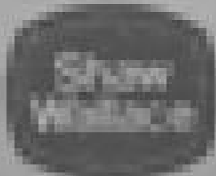
ఇది నిరూపించబడింది...

చెక్

పుచ్చిపళ్లను

ఎదుర్కోడానికి ఒక

సూపర్ ఫైటర్

వుంటేనే సాధ్యం.

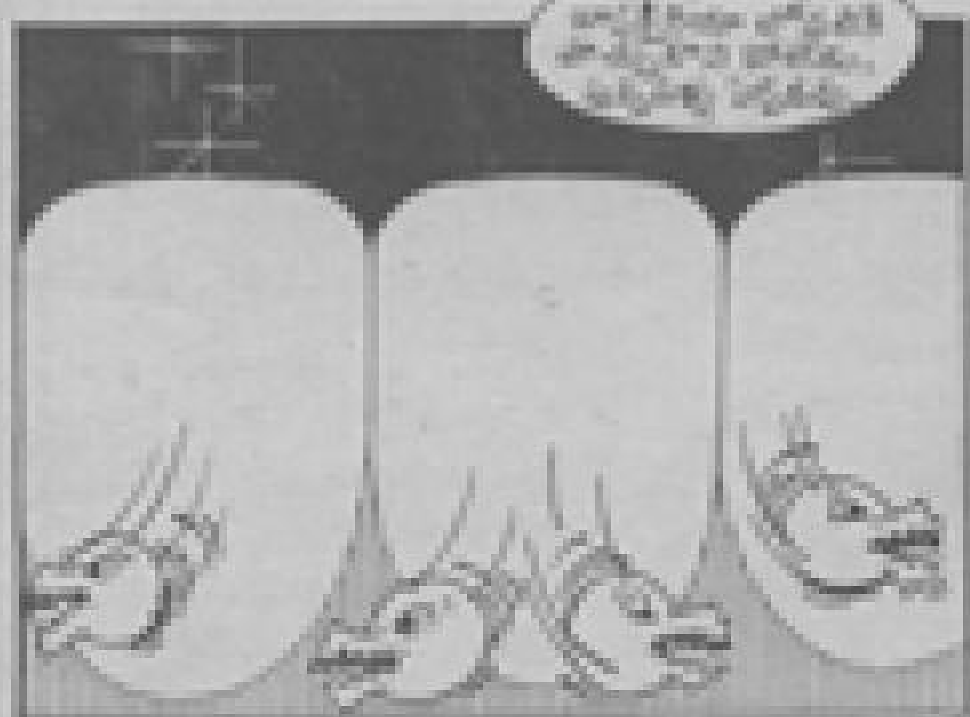

ఫోర్‌హాన్స్ ఫ్లోరైడ్
ప్రసిద్ధ ఫోర్‌హాన్స్
రక్షణ అందిస్తుంది.

ఫోర్‌హాన్స్ ఫ్లోరైడ్ చిగుళ్లను బిగిస్తుంది. పుచ్చిపళ్లను ఎదుర్కొంటుంది.

ప్రకృతి సిద్ధమైన తేనెల తియ్యదనం...

నూట్రిన్
హనీఫ్యాబ్

nutrine
Honeyfab

నోరూరించే రుచికరం

nutrine

చందమామ

సంస్థాపకులు : "చక్రపాణి"

సంపాదకుడు : నాగిరెడ్డి

ఈ నెల బేతాళకథ ["[illegible]"]కు ఆధారం, జొన్నలగడ్డ రత్న రచన. మనుషుల ప్రవర్తనలోని మంచి—చెడులకు మూలకారణాలు, ఒకే తరహాగా వుండవు. ఒకే విధమైన పరిసరాల్లో పెరిగినవాళ్లల్లో కొందరు మంచివాళ్ళుగానూ, మరి కొందరు దుష్ట స్వభావులుగానూ తయారయ్యే అవకాశం వున్నది. "పతనం" అన్న కథలో, ఈ సత్యం తెలుసుకుంటాం.

అమరవాణి

[illegible]

[illegible]

[[illegible] తన [illegible] ... తన [illegible]]

సంపుటి [illegible] డిసెంబర్ '85 సంచిక 6

విడి ప్రతి : 2-50 సంవత్సర చందా : 30-00

చందమామ కబుర్లు

ఫ్లైయింగ్ సాసర్స్

[illegible]

సౌర శక్తితో నడిచే పడవ!

[illegible]

[illegible]

[illegible]

మీకు తెలుసా?

1. [illegible]
2. [illegible]
3. [illegible]
4. [illegible]
5. [illegible]
6. [illegible]

[illegible]

పురాణగాథలు:

అంగారకుడు

పతనం

ఆరావళీ పర్వత ప్రాంతంలో, కృష్ణ చంద్రుడనే పండితుడు గురుకులం ఒకటి నడుపుతూండేవాడు. ఆయన చక్కని బోధకుడుగా చేత ప్రఖ్యాతంగా పేరు గాంచాడు. చాలా ఉదారహృదయుడు. ఆయన దగ్గిర శిష్యరికం చెయ్యటానికి, ఇరుగు పొరుగు దేశాల నుంచి కూడా విద్యార్థులు వస్తూండేవారు.

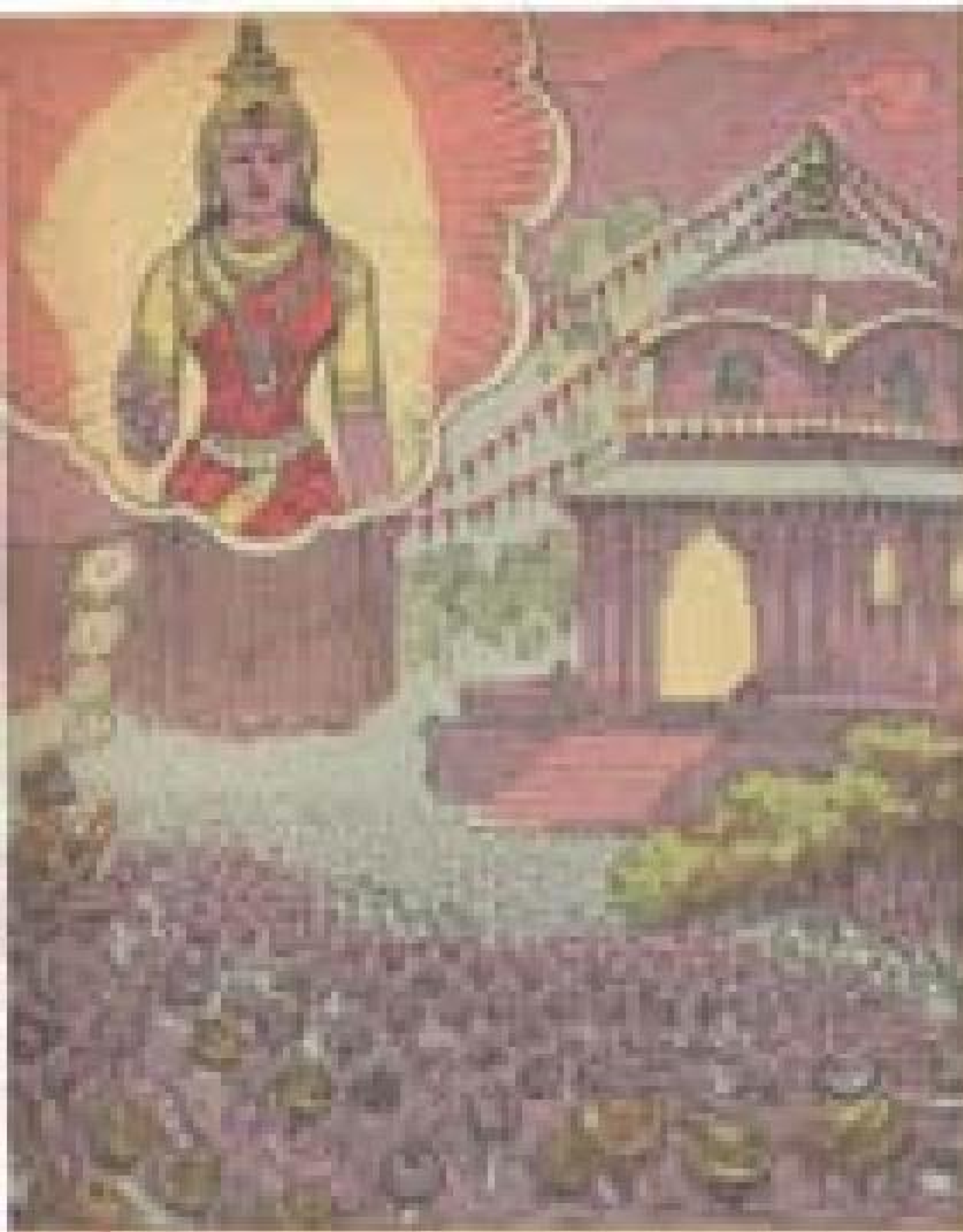
ఒకనాటి సాయంకాలం గురుకులం లోని చెట్లవద్ద, ఏదో కలకలం వినిపించింది. కృష్ణచంద్రుడు అటు వెళ్ళి చూశాడు. అక్కడ ఒక విద్యార్థిని, మరొక నలుగురు విద్యార్థులు దండిస్తున్నారు. వాళ్ళను సంగతేమిటని అడిగాడు కృష్ణచంద్రుడు.

అప్పుడొక విద్యార్థి ముందుకు వచ్చి, "మేము దాచుకుంటున్న మామిడి పళ్ళను యితడు రోజూ దొంగతనంగా తింటున్నాడు, స్వామీ! అడిగి తీసుకోమని చెప్పాము; అయినా వినలేదు. ఇలా చిన్న చిన్న దొంగతనాలు కూడా చేస్తూంటాడు," అన్నారు.

కృష్ణచంద్రుడు దెబ్బ తిన్న విద్యార్థి కేసి చూశాడు. వాడు తల వంచుకుని నేలచూపులు చూస్తున్నాడు.

ఆయన అక్కడి నుంచి వెనుదిరుగుతూ, శిష్యులందర్నీ తన వెంట రమ్మన్నాడు. అందరూ వచ్చి పాకలలో కూర్చున్న తరవాత, కృష్ణచంద్రుడు ఇలా చెప్పసాగాడు:

"ప్రకృతిలో అతి చంచలమైనది నీరు. ఏమాత్రం సందు దొరికినా, అథోముఖంగా ప్రవహించటానికే ప్రయత్నిస్తుంది. పతనం కూడా నీటి లాంటిదే. మనిషి మనసు ఏమాత్రం బలహీనమైనా, అది పతనం వైపుకే మొగ్గుతుంది. ఒకసారి ప్రారంభమైన పతనం, సర్వనాశనానికి దారి

తీయడానికి ఎంతో సమయం పట్టదు. అందుకు ఉదాహరణగా, మీకు శ్యామలుడనే కుర్రవాడి వృత్తాంతం చెబుతాను.

శ్యామలుడు స్వతహాగా తెలివైనవాడు. కాని, చెడు సావాసాలవల్ల ఎందుకూ పనికిరానివాడుగా తయారయ్యాడు. తల్లిదండ్రులూ, ఇతర పెద్దలూ చేసే సద్బోధలు వాడి చెవులకు కటువుగా వుండేవి. చదువు మానివేసి, స్నేహితులతో కలిసి చెడుతిరుగుళ్ళు తిరుగుతుండేవాడు. నెమ్మదిగా వాడికి చిల్లర దొంగతనాలు కూడా అలవాటయినై.

శ్యామలుడు వుంటున్న దేశపురాజు గొప్ప దేవీభక్తుడు. ఆయన చాలా ధన వ్యయం చేసి ఒక దేవీ ఆలయం కట్టించాడు. ఆలయం పాలరాతితో కట్టబడింది. దేవీ విగ్రహానికి అనేక బంగారు ఆభరణాలు వేయించాడు. వాటి అన్నింటిలోకీ విలువైనది, ఒక నవరత్నహారం. దానికి మధ్యలో ఒక అమూల్యమైన వజ్రం అమర్చబడింది. అది కోట్ల విలువ చెయ్యడమేగాక, అది వున్నచోట సకల శుభాలూ కలుగుతాయని చెప్పుకొనేవారు.

ఆ దేవికి ప్రతి సంవత్సరం తొమ్మిది రోజులపాటు, అతి వైభవంగా ఉత్సవాలు జరుగుతూండేవి. ఆ ఉత్సవాలకు దేశ విదేశాల నుంచి ప్రజలూ, ముఖ్యాధికారులూ, రాజులూ వచ్చేవారు. ఒకసారి అలా ఆ ఉత్సవాలకు వచ్చిన పరరాజు కాలనాథుడికి, దేవి మెడలో కాంతులు విరజిమ్ముతున్న నవరత్నహారం కంటబడి, మతిపోయినంత పనయింది. ఆ హారం లోని వజ్రం విలువ కూడా అతడికి తెలియవచ్చింది.

ఉత్సవాలు ముగియగానే, కాలనాథుడు తన దేశం తిరిగివెళ్ళాడు. కొద్ది రోజుల తరవాత, ఆ హారాన్ని అపహరించి తెమ్మని, తన ముఖ్య చారుల్లో ఒకణ్ణి పంపాడు. కాలనాథుడు ఆశ చూపిన బహుమతికి లొంగిపోయిన ఆ చారుడు, దేవీ ఆలయానికి వచ్చి పూజారిని కలుసు

కున్నాడు. అప్పుడు రాయుడు ఎరచూపిన ధనానికి పూజారి లొంగిపోయాడు.

ఇద్దరూ కలిసి మర్నాటి రాత్రి హారాన్ని అపహరించటానికి నిశ్చయించుకున్నారు. సరిగ్గా అదే రాత్రి, శ్యామలుడు చాలా సేపు స్నేహితులతో తిరిగి ఇంటికి వస్తూ, దాహం తీర్చుకోవటానికి ఆలయం దగ్గిర వున్న కోనేటి దగ్గిర ఆగాడు. ఆ సమయంలో, దూరంగా పూజారి, రాయుడూ వస్తూ వాడికి కనిపించారు. అంత అర్ధరాత్రివేళ పూజారి ఆలయానికి ఎందుకు వస్తున్నాడో, శ్యామలుడికి అర్థం కాలేదు.

పూజారిని గురించి ఏదో అనుమానం కలిగి, వాడు చప్పున ఆలయంలోకి వెళ్ళి గర్భగుడి పక్కన చీకట్లో నక్కాడు. కొద్ది సేపు తర్వాత పూజారి ఒక్కడూ అక్కడికి వచ్చి, గర్భగుడి తాళం తీసి లోపలికి వెళ్ళాడు.

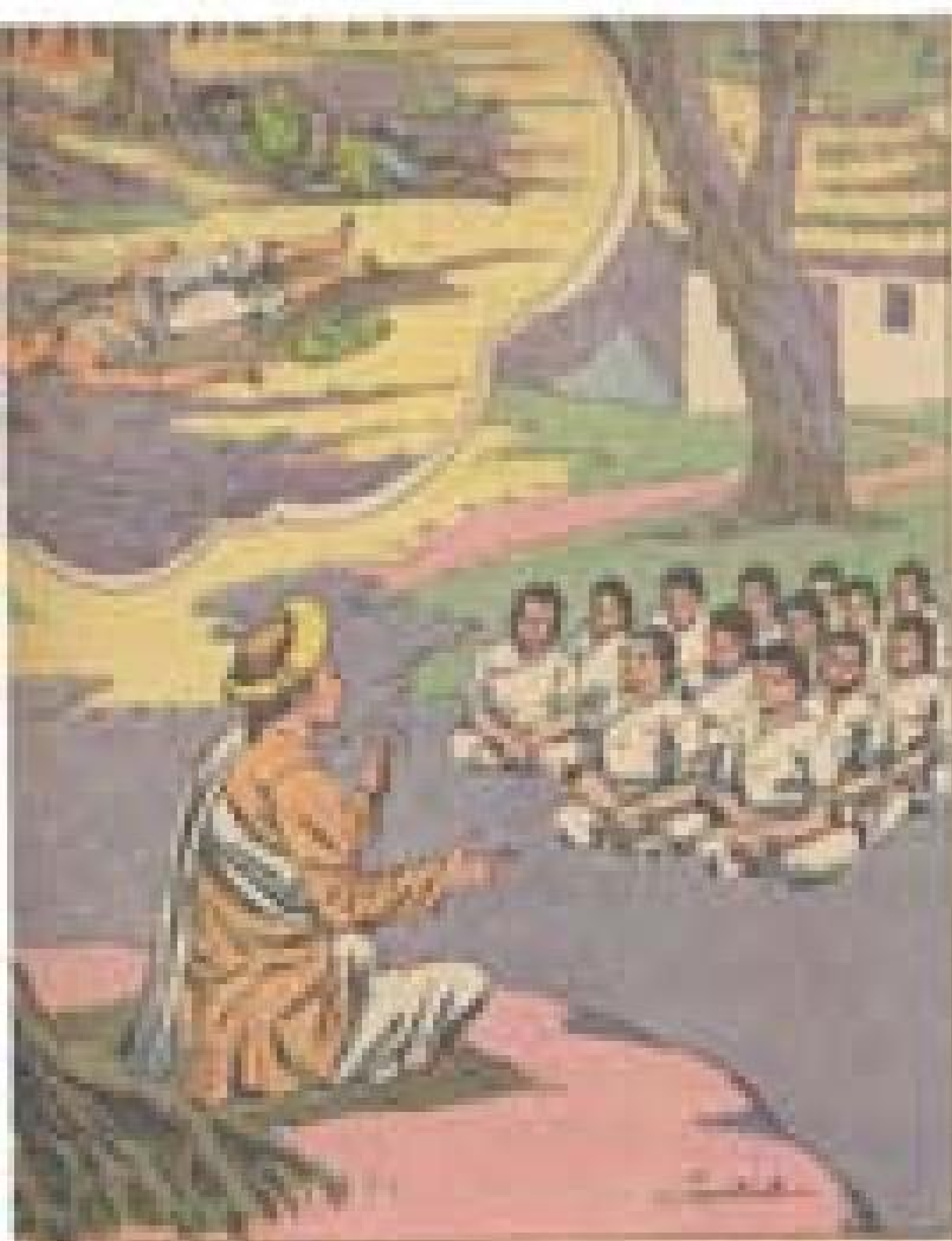
కొద్దిసేపు ఆగి శ్యామలుడు కూడా గర్భగుడిలోకి వెళ్ళి, పూజారి వెనకగా నిలబడి, "ఏం చేస్తున్నావు, పూజారీ?" అన్నాడు.

ఊహించని ఈ సంఘటనకు పూజారి నివ్వెరపోయాడు. భయంతో వణుకుతున్న అతడి చేతుల్లోంచి హారం కిందపడింది.

శ్యామలుడు హారం తీస్తూ, "భయపడకు! హారం అమ్మెయ్యాలని చూస్తున్నావా? నీ వెంట వచ్చిన అతనెవరు?" అని అడిగాడు.

పూజారి నెమ్మదిగా తేరుకుని వివరాలు చెప్పాడు. శ్యామలుడు హారాన్ని పరీక్షగా

చూస్తూ, "ఎవరో పరదేశస్థుడికి దీన్ని అప్పచెప్పి, కొత్త ధనం పుచ్చుకునే బదులు—మనమే దీన్ని ఉపయోగించు కుంటే బాగుంటుంది గదా!" అన్నాడు.

అందుకు పూజారి సంతోషంగా ఒప్పు కున్నాడు. వెంటనే ఇద్దరూ హారం తీసుకుని, గర్భగుడికి జాగ్రత్తగా తాళం వేసి, నిశ్శబ్దంగా బయటికి వచ్చి, అక్కడ కాపలా కాస్తున్న వాడి తలపై బలంగా మోదారు. వాడు నోటిమాట కూడా లేకుండా అక్కడే కుప్పకూలిపోగానే, తాళపు చెవులు వాడి పక్కన పడవేసి, పూజారీ, శ్యామలుడూ ఊరి పొలిమేరకేసి వేగంగా బయలుదేరారు.

ఊరి పొలిమేర దాటగానే, ఇద్దరి మనసుల్లోనూ, ఆ హారాన్ని పూర్తిగా తమ సొంతం చేసుకోవాలనే ఆలోచన కలిగింది. మర్నాటి మధ్యాహ్నానికి వాళ్ళిద్దరూ ఒక అడవి చేరుకుని, తాము దారిలో పట్నం నుంచి అడిగి తెచ్చుకున్న భోజనాలు చేశారు. అయితే, ఒకరికి తెలియకుండా ఒకరు భోజనాల్లో విషం కలపడంవల్ల, ఇద్దరూ మరణించారు." అని కథ పూర్తి చేశాడు కృష్ణచంద్రుడు.

తరవాత ఆయన శిష్యులతో, "శ్యామ లుడూ, పూజారీ ఇద్దరూ మొదట్లో అంత ప్రమాదకారులైన వ్యక్తులు కారు. అయితే, వారిలో అణుమాత్రంగా ప్రారంభమైన పతనం, రెండు రోజుల్లో సర్వనాశనానికి దారి తీసింది!" అన్నాడు.

శిష్యులంతా మౌనంగా అక్కడ నుంచి లేచారు. దొంగతనం చేసిన విద్యార్థి కన్నీటితో కృష్ణచంద్రుడికి నమస్కరిస్తూ, "నా పతనం, నాకర్థమైంది, స్వామీ! ఇక ఎప్పుడూ యిటువంటి పనులు చెయ్యను," అన్నాడు.

శిష్యులంతా వెళ్ళిపోయాక, కృష్ణ చంద్రుడు వెనుదిరిగే సరికి, ఆయన భార్య కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంటూ, "ఆ విద్యార్థి బాగుపడినట్టే! కాని, పాపం శ్యామలుడూ, పూజారీ దురదృష్టవం తులు," అన్నది.

కృష్ణచంద్రుడు నవ్వి, "పూజారి మరణించినందుకే కాని, శ్యాముడు మాత్రం కాదు," అన్నాడు.

"అదేమిటి?" అన్నది భార్య ఆశ్చర్యంతో.

"శ్యాముడు వెంటనే చనిపోలేదు. వాళ్ళక్షణంలో విష్ణుప్రయోగంవల్ల ముందుగా పూజారి చనిపోయాడు. శ్యాముడు చావు బతుకుల మధ్య కొట్టుకుంటుండగా, ఆయుర్వేదంలో నిధి, మహామంత్రవేత్త అయిన ఒక ధర్మాత్ముడు అతణ్ణి రక్షించాడు. అతని కథ అంతా విని కూడా అతణ్ణి అసహ్యించుకోకుండా జ్ఞానదీక్ష ఇచ్చాడు," అన్నాడు కృష్ణచంద్రుడు.

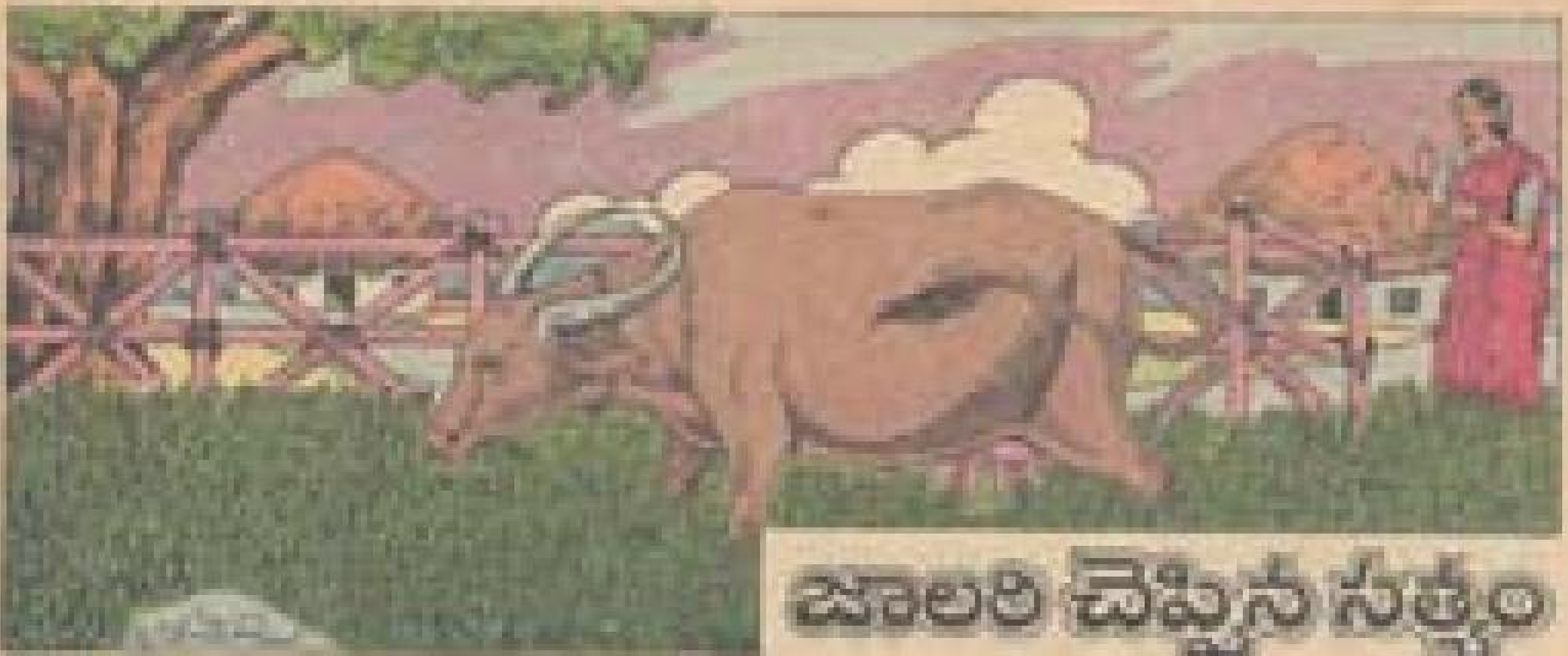
"ఒక రోజు తేడాలో శ్యాముడు రెండు చావులకు కారకుడయ్యాడు. ఆ పాపాలకు ఏదో కొంత ప్రాయశ్చిత్తం జరిగి వుంటే ధర్మం అనిపించుకోనేది," అన్నది కృష్ణచంద్రుడి భార్య.

అందుకు కృష్ణచంద్రుడు, "అలాంటి ప్రాయశ్చిత్తం జరగకపోలేదు. ఆయన శ్యాముణ్ణి శిష్యుడిగా స్వీకరించినా, ఒక సంవత్సరంపాటు అతనికి గురుకులంలో సేవాదీక్ష కలిగించలేదు. శ్యాముడు గురుకులానికి దాపులనున్న ఒక చీకటి కొండగుహలో సంవత్సరం కాలం గడప వలసి వచ్చింది. ఏమైతేనేం, వ్యతఃపాగా తెలివిమంతుడైన అతడు, ఆ మహాత్ముని వద్ద జ్ఞానార్జన చేసి కృష్ణచంద్రు డయ్యాడు," అన్నాడు.

"శ్యాముడు, మీరా?" అంటూ కృష్ణచంద్రుడి భార్య నివ్వెరపోయి, "మరి, ఆ నవరత్నహారం ఏమయింది?" అని అడిగింది.

"అది వెంటనే రాజుగారికి చేర్చబడింది. మా గురువు కారణంగా నేను శిక్షకు గురికాలేదు. నీలా అదేముఖంగా వయువించే నన్ను, ఊర్ధ్వాభిముఖంగా కీర్తిశిఖరాన్ని అందుకునేలా చేసి, ఆ మహాత్ముడు నాకు పునర్జన్మ ప్రసాదించాడు. ఆయన శిష్యరికం లభించడం, నా భాగ్యం!" అన్నాడు కృష్ణచంద్రుడు.

జాలరి చెప్పిన సత్యం

గోపవరంలో తిరుపతమ్మ, తిరుపతయ్య అనే దంపతులుండేవారు. తిరుపతయ్య పేదవాడు. గ్రామంలోని రైతుల దగ్గిర కూలిపనులు చేస్తూండేవాడు. తిరుపతమ్మ మాత్రం ఏ పనిపాటులూ లేక, రోజంతా ఎవరితో ఒకరితో గిల్లికజ్జాలు పెట్టుకునేది. ఇతరుల విషయాల్లో తలదూర్చుకుని కలగ జేసుకుని, తన నోటిధాటితో అందరినీ తిట్టి వెళ్లగొడుతూండేది. భార్య నోటికి భయపడి, తిరుపతయ్య ఆమెనేమీ అనలేకపోయేవాడు.

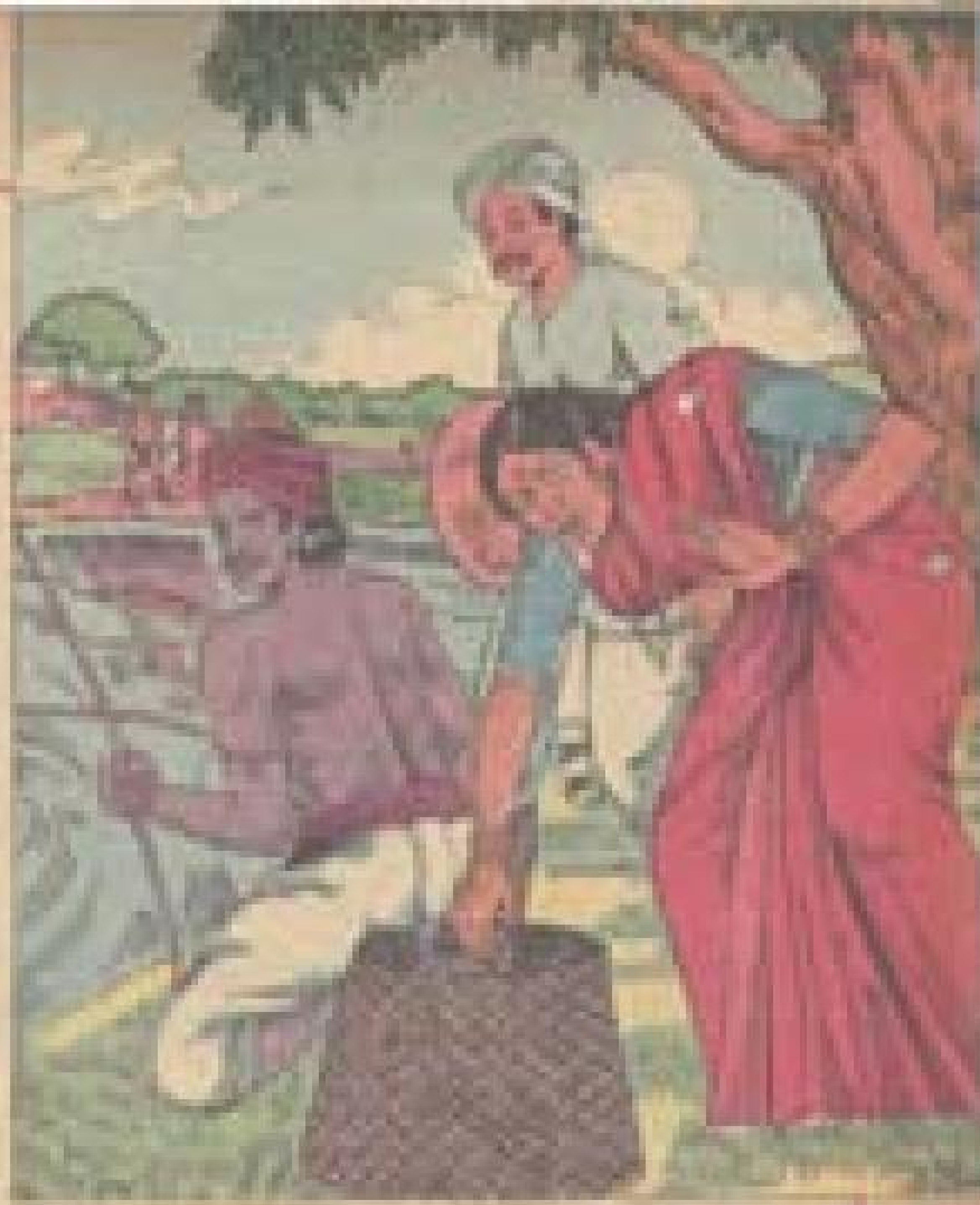
ఒక రోజు తిరుపతమ్మ గేదె, పక్కింటి రంగయ్య పెంచుకుంటున్న కూరపాదులు తిన్నది. తనకు నష్టం జరిగినా రంగయ్య, తిరుపతమ్మ కోపతాపాలకు భయపడి నోరు మెదపలేదు. అయినా, ఒకసారి ఆమెకు బుద్ధి చెప్పాలనుకుని, కూర పాదులు పెంచినచోట పిచ్చిమొక్కలు నాటాడు.

ఆ మొక్కలు ఏపుగా పెరుగుతూ ఉండటం చూసిన తిరుపతమ్మ, అవి పిచ్చిమొక్కలని తెలియక, ఒక రాత్రి వేళ గేదె పలుపువిప్పి, దొంగతనంగా దాని మీదికి తోలింది. రంగయ్య ఊహించినట్టే, గేదె ఆ పిచ్చిమొక్కలు తిని, మర్నాటి సాయంకాలానికల్లా, కొంత సేపు గురకలు పెట్టి, గిలగిలా తన్నుకుని చచ్చిపోయింది.

రెండు పూటలా చక్కగా పాలిచ్చే గేదె చావటం చూసి, తిరుపతమ్మ భర్తతో, "ఈ ఊళ్లో ఇక మనం బతకలేం. మనం హాయిగా బతికిపోతున్నామని, అందరికీ కడుపుమంట. అందుకే మన గేదెకు దిష్టి పెట్టో, మంత్రతంత్రాలు ప్రయోగించో చంపారు," అన్నది.

"పోనీ, జరిగిపోయిందేదో జరిగిపోయింది. మనం గొడవ చేసినందువల్ల

ఎం. వి. [illegible]

లాభమేముంటుంది," అన్నాడు తిరుపతయ్య శాంతంగా.

ఆ మాటలకు తిరుపతమ్మ శాంతపడక పోగా మరింత రెచ్చిపోయి, "అది ఊరు కాదు; పల్లెటూరు. పల్లెటూరివాపటం చేతెప్పుడు. రేపొద్దునే బయలుదేరి, మా పుట్టింటికి వెళదాం. అక్కడ చేపలు ఊరివిని, దొరక్కపోవు," అన్నది.

భార్య మాటకు ఎదురు చెప్పలేని తిరుపతయ్య, మర్నాటి ఉదయానే ఆమెను వెంటబెట్టుకుని బయలుదేరాడు. వాళ్ళు ఊరునానుకుని ఉన్న చెరువు దగ్గరకు రాగానే, అక్కడ రెండు గాలాలతో చేపలు పడుతూ జాలరిజంగయ్య కనిపించాడు. ఆ సమయంలో అతడు ఒక చేపను గాలం నుంచి లాగి బుట్టలో వేస్తున్నాడు.

తిరుపతమ్మ అది చూసి కళ్ళింతచేసి, ముక్కున వేలేసుకుని, "రెండు చేతులా సంపాయించుకుంటే, బుదిగానూలు! ఒకచేతి గాలం; పెరచేతి గాలం. ఈ జంగయ్య చెరువుగట్టున కదుపులో చల్ల కదలకుండా కూర్చుని, చేపలను ఒడ్డుకు లాగుతూ, మనలాటివాళ్ళకు లేబడు ధరకు అమ్ముతున్నాడు. జానెడు కూడా లేని, ఆ చేప ఖరీదు ఎంత చెబుతాడో చూస్తాను," అంటూ బుట్టలో చెయ్యి పెట్టింది.

అయితే, ఆ బుట్టలో అప్పటికే చేపలతో పాటు కొన్ని ఎండ్రకాయలున్నవి. అందులో ఒకటి తిరుపతమ్మ వేలును గిట్టలతో పట్టుకుని గట్టిగా నొక్కింది.

తిరుపతమ్మ బాధకు తాళలేక, జంగయ్యను, "ఏమేమయ్య జాలరివాడివి! ఎండ్రకాయల్నీ, చేపల్నీ ఒకే బుట్టలో వేస్తావా?" అంటూ తిట్టప్రారంభించింది.

జాలరిజంగయ్య, ఆమెను కోపం తగ్గే వరకూ తిట్టుకోనిచ్చి, "అమ్మా, ఈ చేపలూ, ఎండ్రకాయలూ, ఈ చెరువు నీళ్ళలోనే దొరికినై. అవి నీళ్ళలో కలిసి వున్నట్టే, బుట్టలో కూడా కలిసివున్నై. మిగతా చేపల్లా నోరు మూసుకుని వుంటే,

యీ బుట్టలోని చేపలు చెరువులోనే నిక్షే-
మంగా వుండేవి; ఎవరికో ఆకలి తీర్చ ప్రాణాల
మీదికి తెచ్చుకున్నవి," అన్నాడు.

"నీ చేపలకోసం అంతటితో ఆపు! నా వేలిని గట్టిగా పట్టింది, ఎండ్రకాయ!" అన్నది తిరుపతమ్మ కసిగా.

జంగయ్య నవ్వి, "గట్టితగువులు పెట్టు-కోవటం కొందరి నైజగుణం. ఎండ్రకాయ కూడా వాళ్ళ లాంటిదే. అది నీళ్ళల్లో వున్నా, బయట వున్నా దాని గుణం మారదు. అయినా, ఒక చిన్నమాట! నువ్వు బుట్టలో చెయ్యిపెట్టి దాన్ని రెచ్చ-గొట్టడం ఎందుకు?" అని అడిగాడు.

తిరుపతయ్యకు పుట్టిపెరిగిన ఊరు విడిచిపెట్టాలని లేదు. అతడు భార్యతో, "జంగయ్య చెప్పిన సత్యం, నువ్వు గ్రహిం-చావా? ఎండ్రకాయ లాగే బుద్ధి మార-నంతవరకూ, మనం గణపవరంలో వున్నా, రామవరంలో వున్నా తగవులు మనని అనుసరిస్తూనే వుంటాయి. నువ్వు ఎండ్రకాయ జోలికి వెళ్ళబట్టే, అది గట్టిగా నీ వేలును పట్టుకున్నది, అవునా?" అన్నాడు.

"కాక మరేమిటి? ఇంకా వేలినొప్పి వదలలేదు," అన్నది తిరుపతమ్మ.

"అంటే, నే చెప్పేది శాంతంగా విను. జాలరిజంగయ్య శాస్త్ర గూఢంగా చెప్పిన వేదాంతం—మేము మంచివాళ్ళైతే, ఊరు మంచి దవుతుందని! ఈ ఊళ్ళో ఉన్నాళ్ళుండి, ఏ గొడవలూ లేకుండా బతకలేనివాళ్ళం, మరొక కొత్త ఊళ్ళో మాత్రం బతకగలమా? వద్దు, మన బుద్ధులు మారాలి. ఏమంటావు?" అన్నాడు తిరుపతయ్య.

తిరుపతమ్మ కొంచెం ఆగి, "ఏమనేం ముకేమున్నది? పద, ఇంటికి తిరిగి పోదాం. ఎండ్రకాయ తన గుణం మార్చుకోలేదేమోగాని, మనిషినైన నేను మార్చుకుని, నలుగురితోనూ మంచిగా వుండగలను. ఆ సంగతి దాని తిరస్కారం చూసే, నువ్వే గ్రహిస్తావు," అన్నది.

భార్యలో వచ్చిన మార్పు చూసి, తిరుపతయ్య ఎంతో ఆనందించాడు.

14

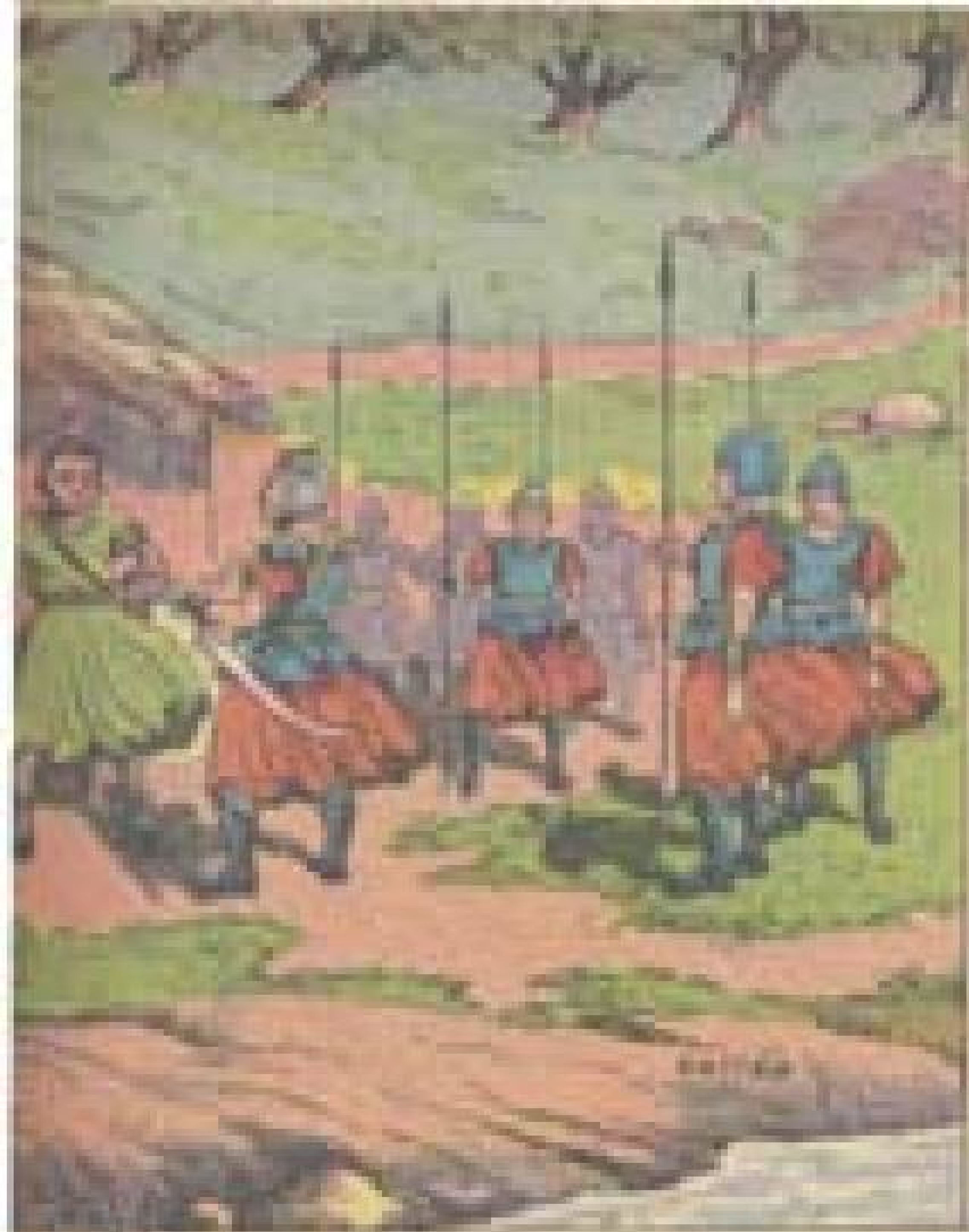
[చంద్రవర్మ కొంత దూరమున్న ఒక పూరిగుడిసె దగ్గరకు వెళ్ళాడు. అక్కడ ఒక ముసలి వాడు ఉన్నాడు. ముసలి చంద్రవర్మను రాజభటుడుగా అనుమానించాడు, తరవాత నిజం తెలుసుకుని, తన దగ్గిర కంచుకోటకు వెళ్ళే మార్గాన్ని తెలిపే పటం ఉన్నదని అతనితో చెప్పాడు. ఇంతలో రాజభటులు వచ్చారు. ముసలివాడు పారిపోయాడు. తరవాత—]

చంద్రవర్మ గుడిసె పెరట్లోంచి బయటికి రావటం చూస్తూనే, రాజభటులు నివ్వెర పోయారు. వాళ్ళు ముసలివాణ్ణి ఎరుగుదురు. ఇంత కాలానికి అతడు తమ చేతిలో చిక్కిపోయాడని, వాణ్ణి రాజు దగ్గిరకు పెడరెక్కలు విరిచి కట్టి లాక్కుపోతే, తమకు ఆయన గొప్ప బహుమానం ఇస్తాడని వాళ్ళు ఆశించారు. కాని, అక్కడ చంద్రవర్మ కనిపించేసరికి,

"నువ్వెవరు? ముసలివాడెక్కడ?" అంటూ భటుల నాయకుడు కత్తి దూసి కళ్ళెర్రచేస్తూ అతని మీదికి వచ్చాడు.

"మీరు అనే ముసలివాడెవడో నాకు తెలియదు. పోతే, నేనెవరో మీకు చెప్పముందు, మీరెవరో నాకు తెలియాలి," అన్నాడు చంద్రవర్మ కత్తి దూస్తూ.

చంద్రవర్మ నిర్భయంగా నిలబడిన తీరూ, కత్తి దూయటంలో అతడు కనబరి

చంద్రవర్మ చెప్పినదంతా యథార్థమని ఒక్క క్షణకాలంలో భటుల నాయకుడు గ్రహించాడు. అతణ్ణి చుట్టుముట్టే ప్రయత్నం వృథా. అలా గాక ముఖాముఖి యుద్ధానికి తలపడితే తమలో ఒక్కొక్కరినే అతడు యమపురికి పంపగలడు. అతడి చాలకం చూస్తే, అరితేరిన యోధుడిలా కనిపిస్తున్నాడు.

"అయ్యా, తమరెవరో మహాయోధుల్లా వున్నారు. అలాంటి మీకూ, కేవలం యోధుడి నైన నాకూ అనవసరంగా ఈ కలహం ఎందుకు? నేను రాజాజ్ఞపొంది ఒకానొక ముసలివాడి కోసం ఈ అడవినంతా గాలిస్తున్నాను. హఠాత్తుగా మీరు తటస్థ పడ్డారు. జరిగిందేదో జరిగింది; ఇప్పుడు ఎవరి మార్గాన వాళ్ళం పోదాం," అన్నాడు భటుల నాయకుడు శాంతిమార్గంగా.

విని ఒణుకుతూ చూస్తూనే, భటుల నాయకుడు ఓ క్షణకాలం నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. అది అదనుగా తీసుకుని చంద్రవర్మ, "మీ రెవరో, ఏ రాజు సేవకులో నాకు తక్షణం తెలియపరచాలి. నన్ను చుట్టుముట్టి హతమార్చ ప్రయత్నం చేయదలిస్తే, అది తప్పక మీ నాశనానికి దారి తీస్తుంది. నాకు వెనక రక్షణగా గుడిసె గోడ అడ్డు వున్నది. ఆ వైపు నుంచి నన్ను మీరెవరూ ఎదుర్కోలేరు. కనుక, నాతో మీరు ఒక్కొక్కరొక్కరుగానే పోరాడవలసి వుంటుంది. అయితే, కత్తిదెబ్బ కాచుకోండి!" అంటూ చంద్రవర్మ కత్తిని పైకెత్తి ఒక అడుగు ముందుకు వేశాడు.

తన ఎత్తుగడ ఫలించినందుకు చంద్రవర్మ లోలోపల చాలా సంతోషించాడు. కాని, పైకి ఎక్కడలేని కరుకుదనం కనబరుస్తూ, "మీ రాజెవరు?" అని అడిగాడు.

"మా రాజెవరో మీకు తెలియదా? మీరు ఏ రాజ్యపు పొలిమేర్లో వున్నారో, ఆ రాజ్యపు పాలకుడి పేరు తెలియకపోవటం ఆశ్చర్యంగా వున్నది!" అన్నాడు భటుల నాయకుడు.

చంద్రవర్మ ఆ మాటలకు నవ్వి, "రాజ్యాలూ, వాటి పరిపాలకులూ గుర్తించటం నేనేనాడో మరిచిపోయాను. నా గురువు మరణించే ముందు నన్ను ఒక రాజును చూడవలసిందిగా ఆజ్ఞాపించాడు. ఆ రాజు పేరు శివసింహుడు. ఆయనను కలుసుకునేందుకు నేను భరతఖండంలో ఈ చివరి నుంచి ఆ చివరకూ, ఆ చివరి నుంచి ఈ చివరకూ తిరుగుతున్నాను. ఆ సందర్భంలో నే నిక్కడ మీకంటబడటం జరిగింది. ఇక మీ దారిన మీరు వెళ్ళవచ్చు!" అంటూ గిరుక్కున వెనుదిరగబోయాడు.

చంద్రవర్మ మాటలు వింటూనే రాజభటులూ, వారి నాయకుడూ ఆశ్చర్యచకితులయ్యారు. గుడిసెలోకి వెళ్ళబోతున్నట్టు నటించిన చంద్రవర్మను, భటుల నాయకుడు వారిస్తూ, "అయ్యా! మీ రెవరో అపూర్వ పురుషుల్లా వున్నారు! గురువుగారు ఏ రాజునైతే కలుసుకోమన్నారో— ఆ రాజు శివసింహుడే, ఈ ప్రాంతాలకు పరిపాలకుడు." అన్నాడు.

చంద్రవర్మ ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యం నటిస్తూ, "ధన్యుణ్ణి, ధన్యుణ్ణి! ఆహా, ఎంత కాలానికి నా ప్రయాస ఫలించింది. గురువాజ్ఞ నెరవేరదని భయపడ్డాను. పదండి, పదండి! తక్షణం శివసింహ మహారాజులవారి దర్శనం చేసుకోవాలి!" అన్నాడు భటులను వేగిరపెడుతూ.

భటుల నాయకుడు తన అనుచరుల కేసి ఓసారి చూసి, తరవాత అనుమానంగా చంద్రవర్మ కేసి చూస్తూ, "అయ్యా, మీ గురువుగారు మిమ్మల్ని, మా రాజుగారి దర్శనం చేయమని ఎందుకు చెప్పారు?" అని అడిగాడు.

"అది పరమ రహస్యం; దేవరహస్యం కన్న కూడా నిగూఢమైంది," అంటూ చంద్రవర్మ ఆకాశం కేసి తల ఎత్తి, "ఆహా, కంఠకోటా! నా గుప్పెట చిక్కావుగదా?" అన్నాడు బిగ్గరగా.

'కందుకోట' అన్న మాట వింటూనే భటుల నాయకుడు ఉలిక్కిపడి, "అయ్యా, మీకా కందుకోట సంగతి ఎలా తెలుసు?" అని అడిగాడు.

"ఆ కందుకోట గురించి నాకూ, నా గురువుకూ మాత్రమే తెలుసు. కాని, నువ్వు ప్రశ్నించిన తీరు చూస్తూంటే, మీకూ దాన్ని గురించి కొద్దో గొప్పో తెలిసినట్టు కనబడుతున్నది. వింత! ఆశ్చర్యం!!" అంటూ చంద్రవర్మ విస్తుపోయాడు.

"అందులో ఆశ్చర్యం ఏం వున్నది! ఆ కందుకోటను గురించిన ఒకానొక రహస్యం తెలుసుకునేందుకే, మేము అడవిలో ఒక జిత్తులమారి ముసలివాడి కోసం గాలిస్తున్నాం," అన్నాడు భటుల నాయకుడు.

చంద్రవర్మ చప్పున తన కుడి అరచేతి కేసి ఓ క్షణకాలం కళ్ళార్పకుండా చూసి, "ఆఁ ఇప్పుడు అంతా తెలిసింది! ఆ ముసలివాడి దగ్గిర కందుకోటకు వెళ్ళే మార్గాన్ని సూచించే పటం వున్నదని మీ రాజా అనుమానిస్తున్నాడు. ఆ ముసలివాడి కొడుకు దేవసింహుడనే వాణ్ణి కారాగారంలో బంధించాడు. అవునా? మీ రాజెంత అమాయకుడు!" అన్నాడు.

భటుల నాయకుడు చంద్రవర్మ చేతి కేసి పరీక్షగా చూసి, "అయ్యా, మీరు సర్వజ్ఞుల్లా వున్నారు! మీ అరచేతిలో యీ వివరాలన్నీ కనపడటం ఆశ్చర్యంగా వున్నది." అన్నాడు.

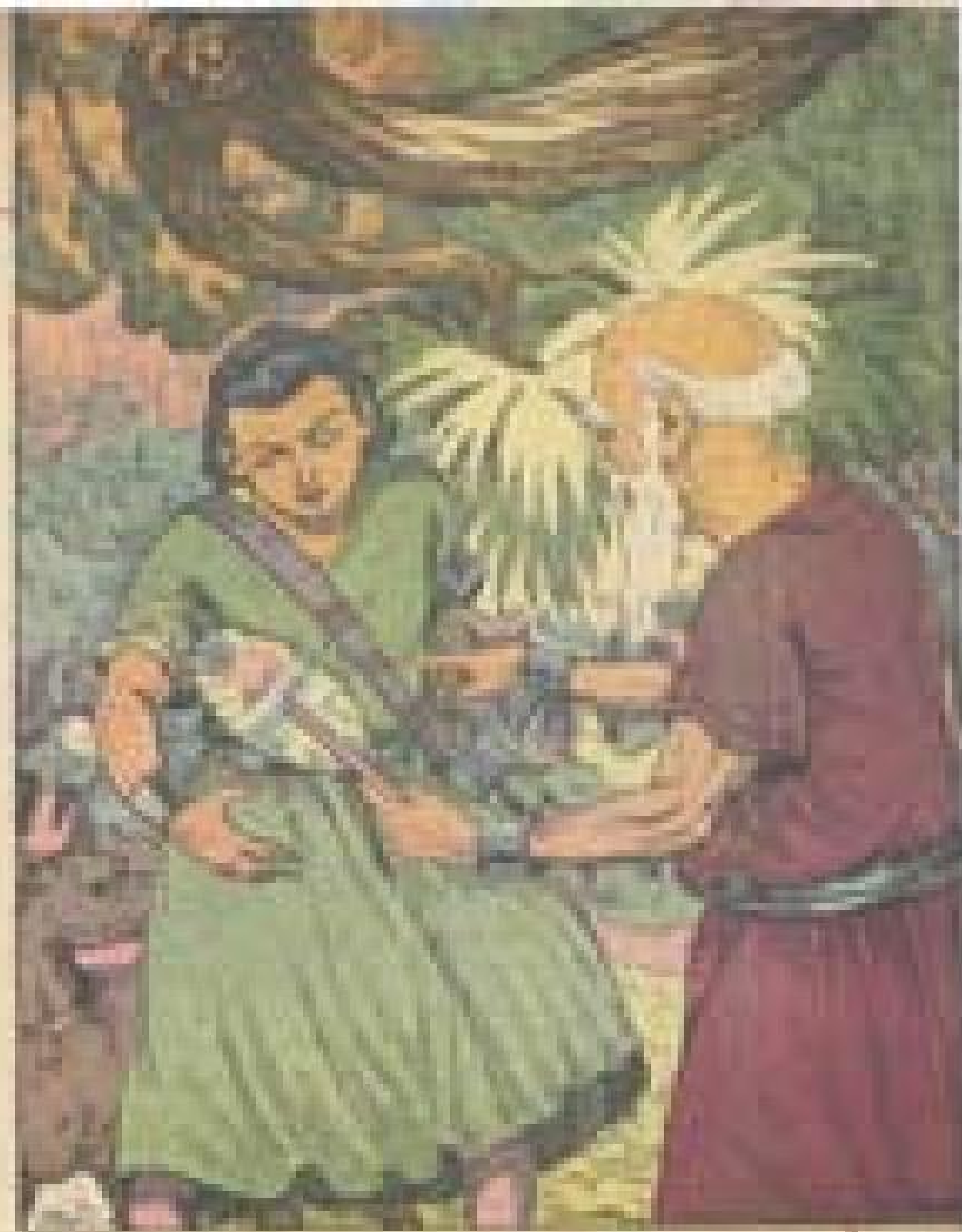
"ఏమిటి ఆశ్చర్యం? మీకా, నాకా?" అంటూ చంద్రవర్మ భటుల నాయకుడి కేసి చూసి, "మీరు తక్షణం యిక్కణ్ణించి కదిలి, ఆ రాళ్ళగుట్ట వెనక వున్న పల్లంలో నా కోసం వేచివుండండి. నేను కొద్ది క్షణాల్లో అక్కడికి వస్తాను. తరవాత అందరం కలిసి మీ రాజా దగ్గిరకు పోదాం. తెలిసిందా?" అన్నాడు ఆజ్ఞ ఇస్తున్నట్టు.

చంద్రవర్మ దగ్గిర ఏదో అపూర్వ శక్తి వున్నదని భ్రమపడిన భటుల నాయకుడు,

"చిత్తం, చిత్తం!" అంటూ తన అనుచరులతో గుట్ట వెనక వున్న ప్రదేశానికి వెళ్ళిపోయాడు.

వాళ్ళు గుట్ట వెనక కనపడకుండా పోగానే చంద్రవర్మ బయలుదేరి అల్లంత దూరంలో వున్న చెట్లల్లోకి పోయాడు. "అయ్యా మార్గస్థుడను! దేవలుడికి ప్రమాదం లేదు. ఎక్కడున్నావు జాంబవంతా?" అంటూ కేక పెట్టాడు.

ఆ కేక వింటూనే ముసలివాడు చెట్లలోంచి బయటికి వచ్చి, చంద్రవర్మను సమీపిస్తూ, "జాంబవంతుడెవరు?" అని అడిగాడు.

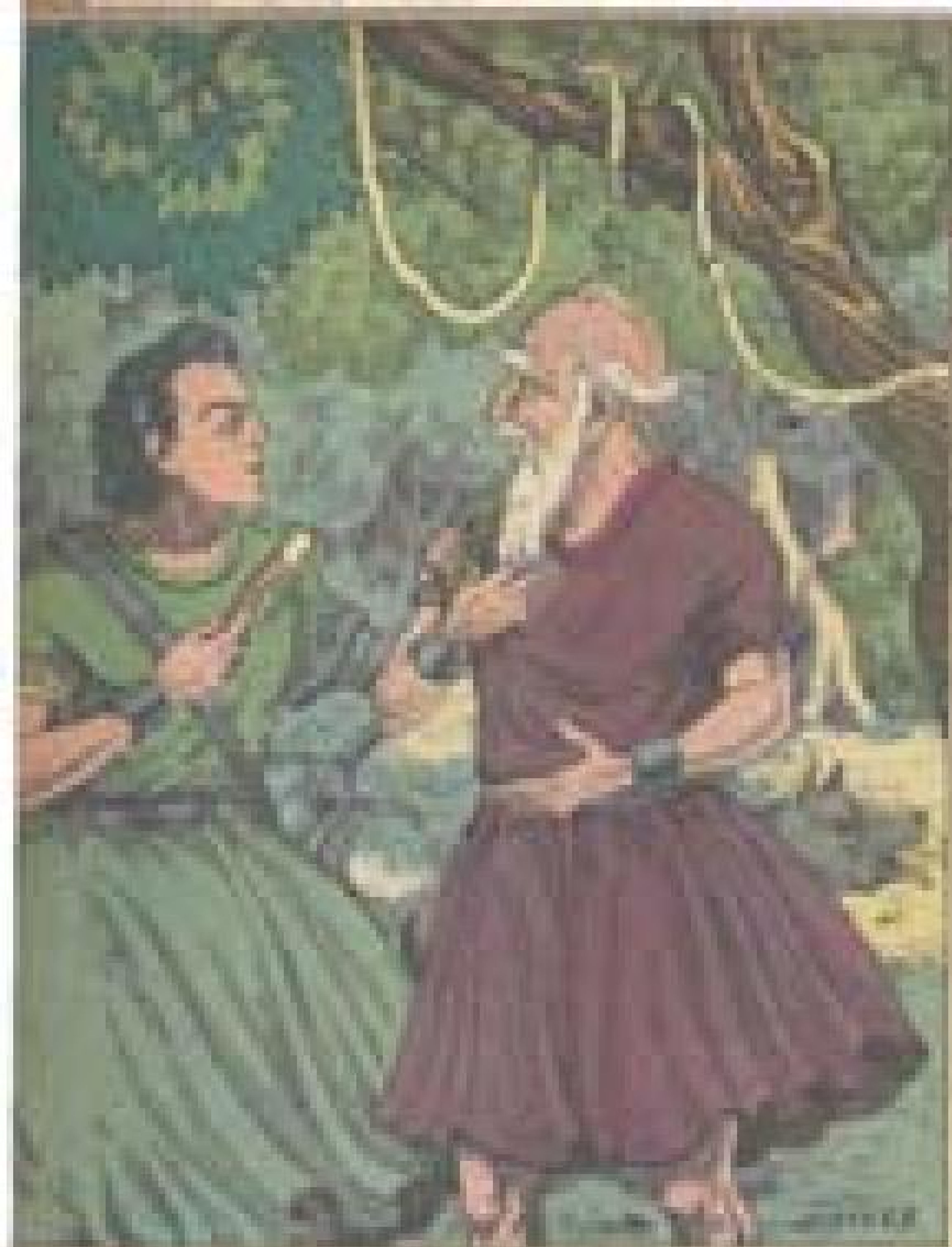

"నువ్వే జాంబవంతుడివి! ముసలివాడా, అని కేక వెయ్యటం బాగుండదని అలా పిలిచాను. నేను శివసింహుడి దగ్గిరకు వెళుతున్నాను. నీ కొడుకు దేవలుణ్ణి చెర నుంచి విడిపించటమే గాక, నీకు కంచుకోటలో దొరికే ధనరాసుల్లో భాగం కూడా యిప్పిస్తాను. అక్కడికి వెళ్ళే మార్గాన్ని తెలిపే పటం ఎక్కడ?" అన్నాడు చంద్రవర్మ.

"నీ మాటలు నమ్మవచ్చునా?" అన్నాడు ముసలివాడు చంద్రవర్మ కేసి అనుమానంగా చూస్తూ.

"నమ్మక నువ్వు చేయగలిగిందేమిటి? నమ్మితే. నీకూ, నీ కొడుక్కూ క్షేమం కలుగుతుంది. పడమటి సముద్ర తీరంలో కంచుకోట వున్నదని తెలిసిన తరవాత అక్కడికి చేరటం ఒక సమస్యగాదు. సముద్రతీరం వెంట వెళితే ఎప్పటికో ఒకప్పుడు అక్కడికి చేరకపోను. పోతే, నీ దగ్గిర వున్న పటం చూసినందువల్ల, అక్కడికి వెళ్ళేందుకు దగ్గిర మార్గం గాని, సులభమార్గం గాని కనబడవచ్చునని ఆశపడుతున్నాను." అన్నాడు చంద్రవర్మ.

చంద్రవర్మ యిలా అనేసరికి ముసలివాడు కిక్కురుమనకుండా తన దుస్తుల్లో దాచివున్న ఒక పెద్ద తాళపత్రపు కవిలె బయటికి తీసి, దాన్ని ఏదో పవిత్రంలా గంభీరంగా విప్పుతూ చంద్రవర్మతో,

"ఇదుగో, కందుకోటకు వెళ్ళే మార్గాన్ని తెలిపే పటం!" అన్నాడు.

చంద్రవర్మ ఆ పటాన్ని ఎంతో శ్రద్ధగా పరిశీలించి చూశాడు. అందులో కొండలూ, అడవులూ, నదులూ, ఎడారులూ స్పష్టంగా చిత్రించబడి వున్నవి. సముద్రం చిత్రించ బడిన చోటును ఆనుకుని ఎత్తయిన గోడలతో ఒక కోట కనబడుతున్నది. ఆ కోట గోడల మీదుగా కనిపిస్తున్న పెద్ద భవనాలను పొగలాటిదేదో కమ్ముకుని వున్నది.

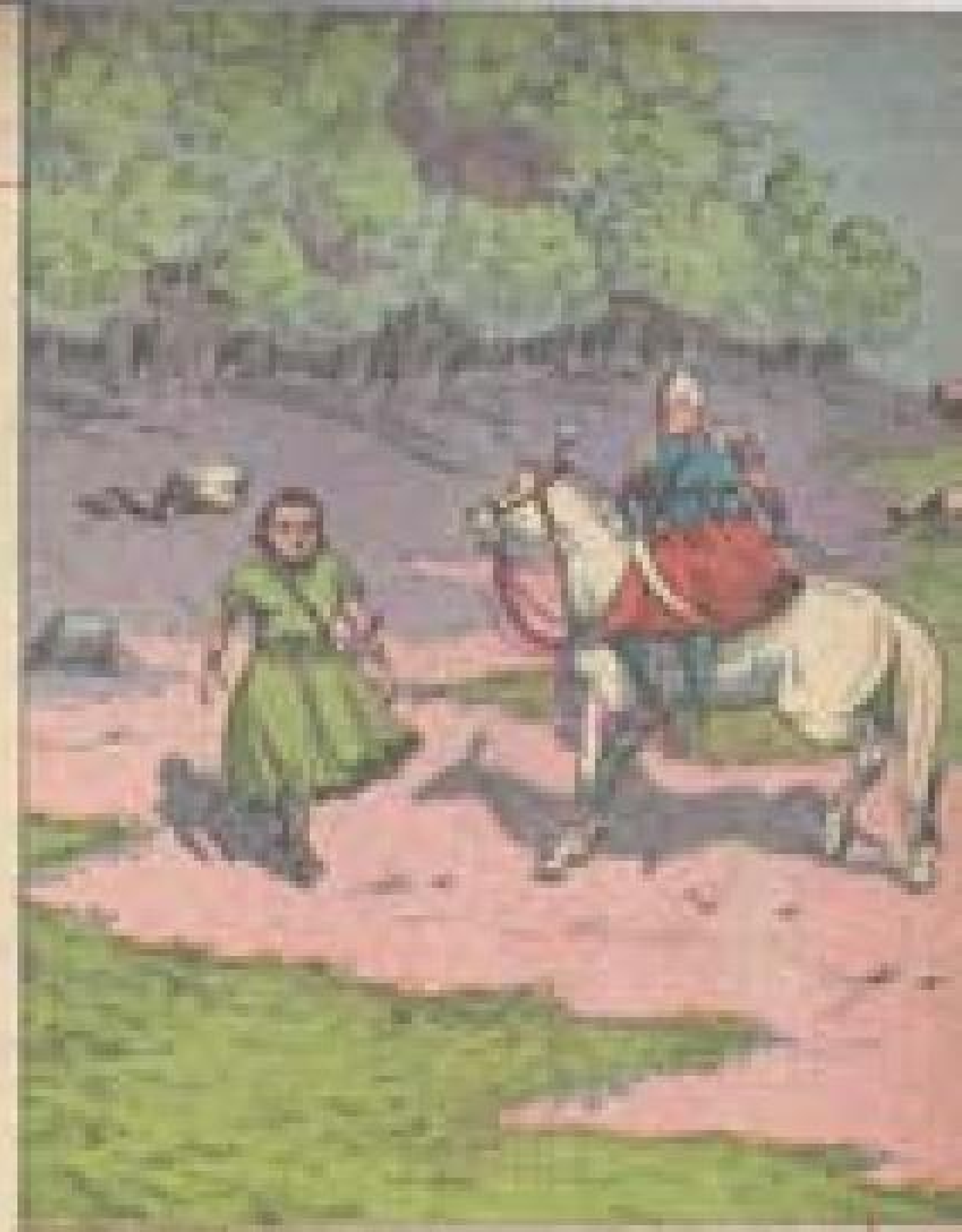
చంద్రవర్మ తనలో రేకెత్తిన భయాం దోళనలను తొక్కిపెడుతూ, "ఈ అడ వులూ, నదులూ, ఎడారులూ దాటి మానవమాత్రుడెవడైనా అక్కడికి చేరటం సాధ్యమేనా?" అని తనను తాను ప్రశ్నించుకున్నాడు.

"ఆ కందుకోటను మా పూర్వుల్లో ఒకడు చూశాడు. నేను ముసలివాణ్ణయాను గాని, లేకపోతే నేను ఒంటరిగానే అక్కడికి వెళ్ళివుందును," అన్నాడు ముసలివాడు.

ముసలివాడి మాటలకు చంద్రవర్మ నవ్వి, "సరే, యీ పటం నా కివ్వెయ్యి. నేనే స్వయంగా యీ కందుకోటను వెతుక్కుంటూ వెళతాను. నీ కొడుకు దేవదత్తుణ్ణి కూడా వెంట తీసుకుపోతాను. మళ్ళీ ఆ గుడిసెలో క్షేమంగా వుంచి వస్తాను. చంద్రపురం రాజైన శివసింహు డితో అన్ని సంగతులూ మాట్లాడి, నేనూ, నీ కుమారుడూ తిరిగి వచ్చేవరకూ, నీకు అన్ని వసతులూ సరిగా వుండే ఏర్పాటు చేస్తాను." అన్నాడు.

ముసలివాడు అయిష్టంగా తన చేతిలోని పటాన్ని చంద్రవర్మకు యిస్తూ, "అందులో మోసం ఏమీ లేదుగదా? ముసలివాణ్ణి మోసగించటం మహాపాపం!" అన్నాడు.

"దిమ్మా, నీ కొడుకునూ నేను మోస గించను. రాజా శివసింహుణ్ణి కూడా... అతను సన్మార్గవర్తి అయితే నేను మోస గించబోవటం లేదు. అలా కాక..."

చంద్రవర్మ మాట ముగించకముందే అతనికి పెద్దగా గుర్రం సకిలించిన ధ్వని వినబడింది. అతను చెట్లలోంచి గుట్ట కేసి తొంగి చూశాడు. రాజభటుల నాయకుడు తన గుర్రాన్ని గుట్ట మీదుగా ఎక్కించి, గుడిసె కేసి వస్తున్నాడు. అది చూస్తూనే చంద్రవర్మ, ముసలివానితో, "నేను రాజ భటుల్ని వెంటపెట్టుకుని ఉగ్రపురం వెళ్ళి రాజును కలుసుకుంటాను. నువ్వు ప్రస్తుతానికి ఈ గుడిసెలో వుండవచ్చు. నేను త్వరలోనే నీ కోసం కబురు చేస్తాను. అప్పుడు నువ్వు నగరానికి వచ్చి, అక్కడే హాయిగా జీవించవచ్చు." అంటూ భటుల నాయకుడికి ఎదురువెళ్ళాడు.

చంద్రవర్మ తనను సమీపిస్తుండటం చూసి భటుల నాయకుడు గుర్రాన్ని దిగుతూ, "అయ్యా, తమరు ఎంతకూ రాకపోయేసరికి, నేనే బయలుదేరి వస్తున్నాను. ఈ గుర్రం తమకోసమే! మీరు నగరానికి వస్తున్నట్టు రాజుగారికి వార్త పంపాను," అన్నాడు.

"నేను కొన్ని శక్తులను ఆవాహన చేసేందుకు అడవిలోకి వెళ్ళాను. మీ రాజును గురించి వాటిలో ఏ ఒకటీ ఒక్క మంచి మాట చెప్పకపోవటం నాకు ఆశ్చర్యంగా వున్నది. మీ రాజు అంత దుష్టుడా?" అని అడిగాడు చంద్రవర్మ.

"అయ్యా, రాజు దుష్టుడో మంచివాడో అతని సేవకుల కెలా తెలుస్తుంది? ఆ సంగతి ప్రజలకూ, పొరుగు రాజులకూ తెలియాలి. మాకు కావలసిందల్లా భత్యాలు సరిగా ముట్టటం! అది ముట్టచెప్పినవాడు మంచి రాజు, ముట్టచెప్పనివాడు చెడ్డ రాజు!" అన్నాడు భటులనాయకుడు.

ఆ మాటలతో చంద్రవర్మకు తను శివసింహుడి దగ్గిర ఎంతో మెలకువతో మెలగవలసి వుంటుందని అర్థమై పోయింది. కంచుకోటను చేరాలంటే తనకు కొంత బలగం కావాలి. అది శివసింహుడి లాంటి రాజువద్దనే తనకు లభ్యమవుతుంది. ఒంటరిగా కంచుకోటను

చేరాలని చూడటం ఆత్మహత్యతో సమానం. మార్గంలో అనేక ప్రమాదాలను ఎదుర్కొనవలసి వుంటుంది గనకనే, అక్కడికి వెళ్ళేందుకు ఎవరూ ప్రయత్నించటం లేదని చంద్రవర్మ గ్రహించాడు. దానికి, సమీపించటానికి తనను గురించిన నిజం చెప్పుకోవటం మహాప్రమాదం కావచ్చు. రాజభటులను నమ్మించినట్టే, అతడిని తను గొప్ప మంత్రశక్తులు గల వాడినని నమ్మించాలి!

“అయ్యా, ఇక మనం నగరానికి బయలుదేరదామా?” అంటూ భటుల నాయకుడు గుర్రాన్ని చంద్రవర్మ పక్కకు అదిలించాడు. చంద్రవర్మ కళ్ళెం అందుకుని గుర్రం మీద ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

కొంత దూరం అడవిలోనూ, కొంత దూరం కొండ కనుమలవెంటా ప్రయాణించి చంద్రవర్మా, రాజభటులూ రెండు గంటల తరవాత దుర్గపురం చేరారు. నగర ద్వారాలూ, వీధులూ తోరణాలతో అలంకరించబడి వున్నవి. రాజమార్గానికి యిరువైపులా గుంపులుగా నగరవాసులు నిలబడి వున్నారు. రాజభటులతో కలిసి, చంద్రవర్మ రాజమార్గం మీదికి వచ్చేసరికి ప్రజల్లో నుంచి కరతాళ ధ్వనులూ, మహామాంత్రికుడికీ జై! అన్న కేకలూ వినిపించినై.

ఆ కేకలు వింటూనే చంద్రవర్మ తికమకపడిపోయాడు. తను మహామాంత్రికుడా? ఇది చాలా వింతగా వున్నదే అనుకున్నాడతను. అంతలో అతడికి భటుల నాయకుడు చెప్పిన మాటలు గుర్తుకొచ్చినై. తను అరచేతిని పరీక్షగా చూసుకుని, [illegible] గురించి, కంచుకోటకు వెళ్ళే మార్గాన్ని తెలిపే పటాన్ని గురించి అన్న మాటలు, భటుల నాయకుడికి అద్భుతంగా వినిపించి వుంటవి. ఆ కారణంగా అతడు రాజుకు తను గొప్ప మాంత్రికుడని వార్త పంపివుంటాడు. తనను యిలాంటి మర్యాదలతో, మహాత్ములతో పోల్చుకునేందుకు రాజు ఈ ఆర్భాటాలన్నీ ఏర్పాటు చేశాడు! —(ఇంకావుంది)

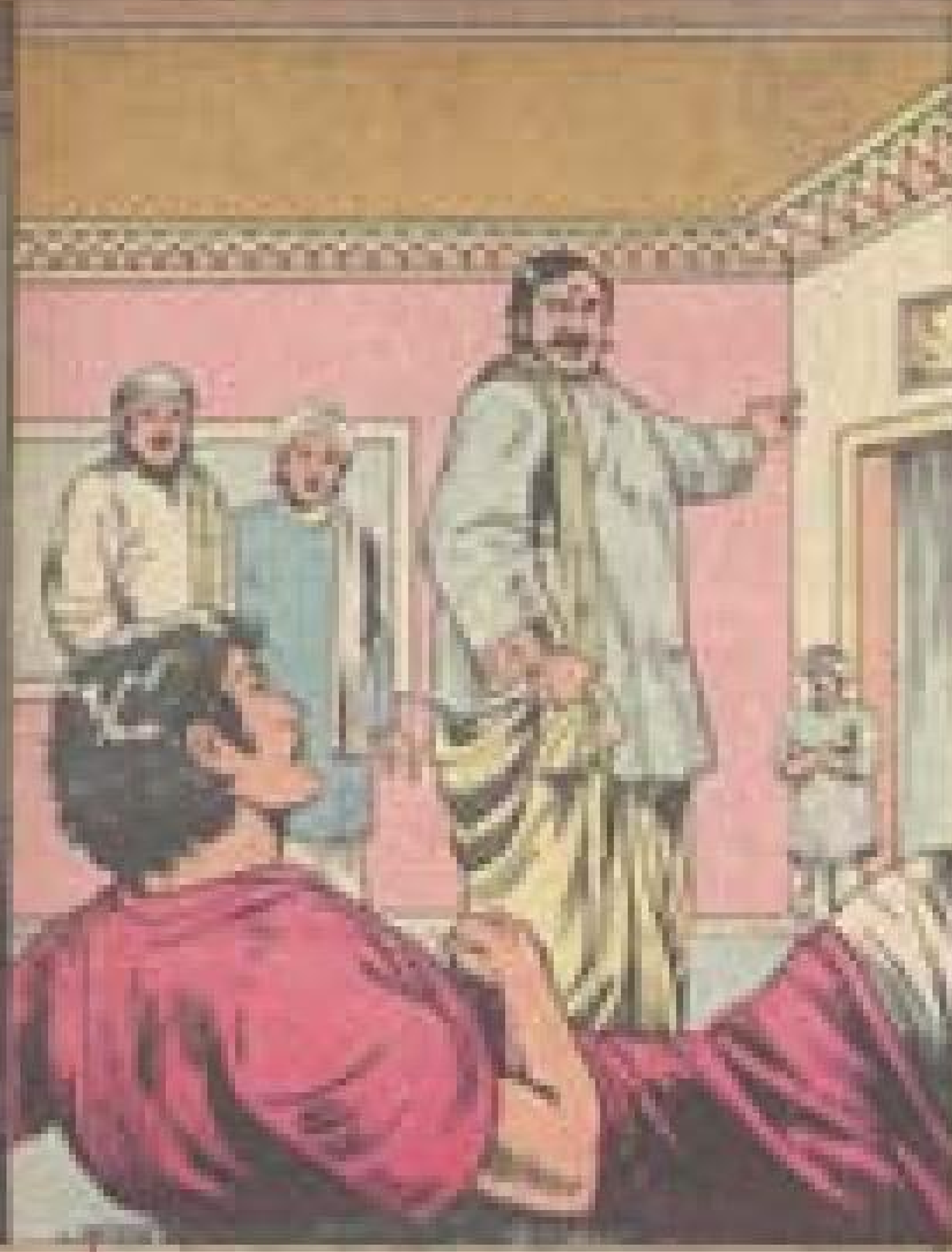

ఫలించేకలలు

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, "రాజా, ఈ అర్ధరాత్రివేళ నువ్వు పడుతున్న శ్రమ చూస్తూంటే, నిజంగా నువ్వు అసహాయశూరుడివన్న నమ్మకం కలుగుతున్నది. కాని, కొన్ని మహాకార్యాలు సాధించడానికి శూరత్వం కన్న వివేకం, వివక్షాజ్ఞానం అవసరం అవుతుంది. అది లేనప్పుడు సాధించినది గంగపాలు కాగలదు. అందుకు విశాఖుడి కథే మంచి సాక్ష్యం. నీకు శ్రమతెలియకుండా వుండేందుకు, అతడి కథ చెబుతాను, విను," అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు:

పాటలీపుత్రంలో జయసింహ అనే ధనికవర్తకుడుండేవాడు. ఆయన అంట

బేతాళ కథలు

విశాఖు డతనికి దూరపు బంధు వొకడు; బతికి చెడిన కారణంగా, మరో దారి లేక రోజులు గడుపుతున్నాడు.

విశాఖుడు చురుకైనవాడు, మంచి అందగాడు. కాలం కలిసి రాకపోవడం వల్ల, జయనందుడింట సేవకుడిలా బతక వలసి వచ్చిన తన దురదృష్టాన్ని నిందించుకుంటూ, అతడెప్పుడూ లోలోపల కుమిలిపోతూండేవాడు.

అతడి ధ్యాస ఎప్పుడూ, తాను జయ నందుడంతటి ధనవంతుడు ఎలా కాగలడా అన్న విషయం మీదే వుండేది. అందుచేత అతడు లేనిపోనివేవో గొప్పగా ఊహించు కుంటూ పగటికలలు కనేవాడు.

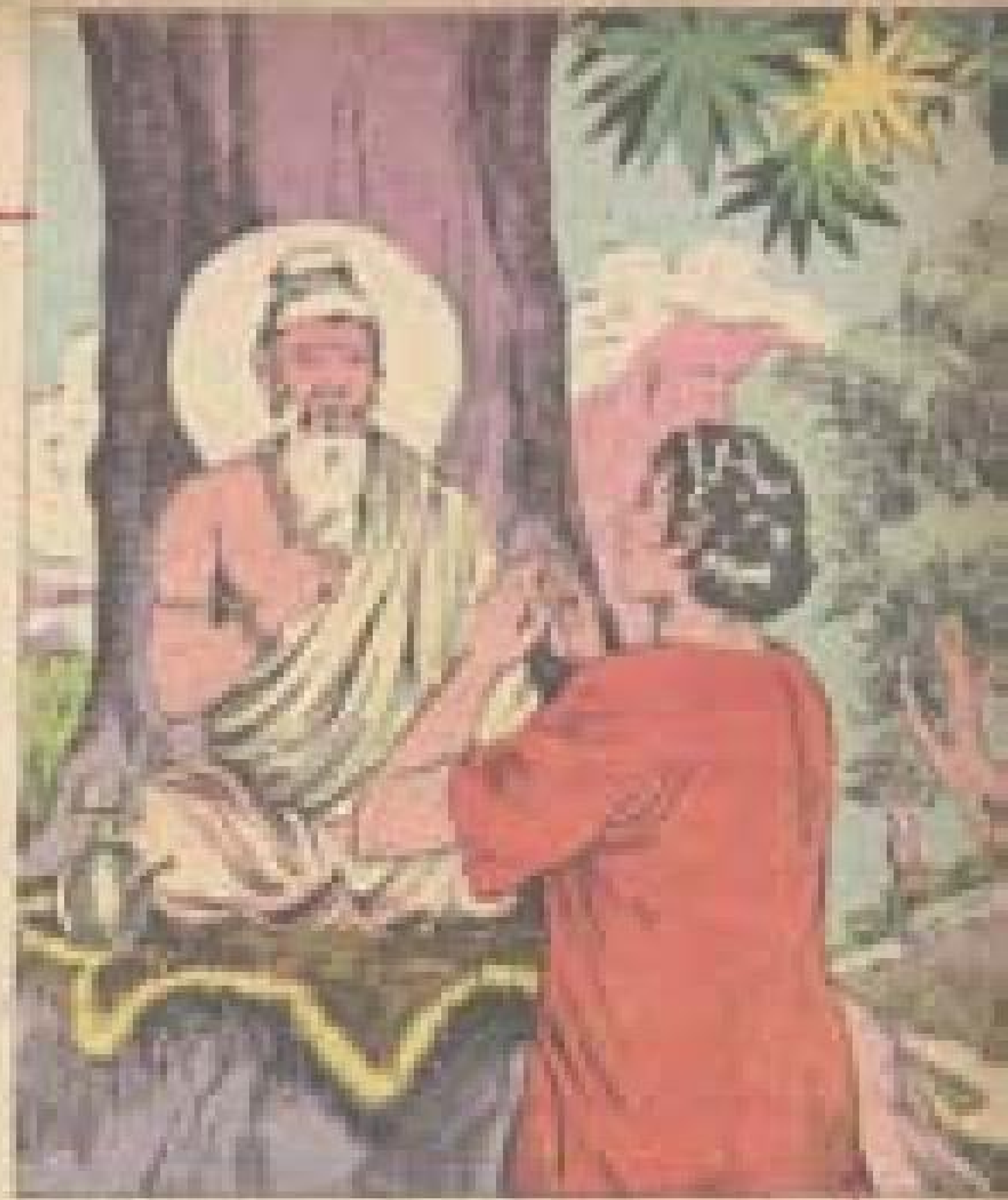
ఒకనాటి మధ్యాహ్నం వేళ విశాఖుడు ఇంట్లో తీరిగ్గా కూర్చుని కునికిపాట్లు పడు తున్నాడు. ఆ సమయంలో అతడికి కల వచ్చింది. అందులో అతడు, జయ నందుడి కన్న తాను గొప్ప ధనవంతుడై నట్టూ, ఆస్తిపాస్తులు పోగొట్టుకుని బికారి అయిన జయనందుడే తనకు సేవకుడై నట్టూ కలగని, ఆ మైకంలో, "ఒరే, జయ నందా! ఎక్కడ చచ్చావురా? ఇటురా." అంటూ పైకి గట్టిగా కేక వేశాడు.

విశాఖుడి దురదృష్టవశాత్తూ, ఆ సమయంలో జయనందుడు సమీపంలో వున్నాడు. ఆయన, అతడి మాటలు విని మండిపడి, నిద్రలేపి, నాలుగుతన్ని వీధి లోకి నెట్టాడు.

అది చూసి జయనందుడి బంధుజనం, దాసదాసీలూ విశాఖుణ్ణి గేలిచేస్తూ నవ్వ సాగారు. ఆ అవమానం భరించలేక అతడు పాటలీపుత్రాన్ని వదిలి, ఒక అరణ్యమార్గం పట్టి నడవసాగాడు.

విశాఖుడు అరణ్యంలో కొంత దూరం వెళ్ళాక, ఒకచోట తపోనిష్ఠలో వున్న ముని ఒకడు కనిపించాడు. అతడు మునికి సాష్టాంగపడి, అలాగే వుండిపోయాడు.

ముని కళ్ళు తెరిచి విశాఖుణ్ణి చూసి, "నాయనా, నా వలన కావలసిందేమైనా వున్నదా?" అని అడిగాడు.

విశాఖుడు, మునికి జరిగినదంతా చెప్పి, "మహాత్మా! నాకు ఆ జయనందుడు దొరికినట్టు అనేటట్టు వరం అనుగ్రహించండి." అని కోరాడు.

ముని ఒకసారి తన దివ్యదృష్టితో, జయనందుడి పూర్వాపరాలన్నీ చూసి తెలుసుకుని, విశాఖుడితో, "ఆ జయనందుడు శ్రమించి తన శక్తియుక్తులవల్ల, అంత ధనికుడయ్యాడు. నువ్వు ఏ శ్రమా లేకుండానే, అతడంతటి ధనికుడివి కావాలని కలలు కంటున్నావు. నిద్రా సమయంలో కలలు రావడం ఎంత సహజమో, కలలో కనిపించిన ప్రతిది నిజం కాకపోవడం కూడా అంత సహజం. ఈనాటి నుంచి నువ్వు స్వశక్తితో పైకి వచ్చేందుకు ప్రయత్నించు." అన్నాడు.

ముని చెప్పిన హితవు విని విశాఖుడు నిరాశపడిపోయి, "మహాత్మా! తమరు చెప్పినదాంట్లో కొత్తదనం ఏమీ లేదు; అందరూ చెప్పేదే. తమకేమైనా మహిమ ఉంటే, నేను కనే కలలు నిజమయ్యేటట్టు అనుగ్రహించండి." అన్నాడు.

ముని మందహాసం చేసి, "అది చాలా స్వల్పవిషయం. నీకు వచ్చిన కల నిజం కావాలనుకుంటూ, ఈ మంత్రం ఆరు సార్లు మనసులో జపించు. నువ్వు కలలో చూసినదంతా నిజమవుతుంది." అని విశాఖుడి చెవిలో ఏదో మంత్రాన్ని ఉపదేశించాడు.

విశాఖుడు సంతోషంతో వెళ్ళబోతూండగా ముని అతడితో, "నాయనా, ఒక సంగతి చెప్పమరిచాను. ఈ మంత్రం మూడుసార్లకన్న నీకు ఉపయోగపడదు. అందుచేత బుద్ధికుశలతతో దీన్ని ఉపయోగించుకుని, నీకూ నలుగురికీ ప్రయోజనం కలిగేట్టు చూసుకో." అన్నాడు.

విశాఖుడు పాటలీపుత్రం తిరిగి వచ్చేసరికి రాత్రి అయింది. అతడు ఒక సత్రం అరుగు మీద పడుకుని, ముని చెప్పిన మంత్రం గురించి ఆలోచించసాగాడు. కొద్దిసేపటిలో అతడికి నిద్రపట్టింది.

ఆ నిద్రలో ఒక కల : జయనందుడు అతణ్ణి క్షేమంగా కోరడమేగాక, ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, తన కుమార్తె మాలినిని వివాహ మాడవలసిందిగా కోరాడు.

విశాఖుడు ఉలిక్కిపడుతూ నిద్రలేచి, తనకు వచ్చిన కల గురించి ఆలోచించ సాగాడు. అలాంటి కలలు కనడం అతడికి కొత్త ఏమీ కాదు. అయినా, మంత్రప్రభా వాన్ని పరీక్షించడానికి, ఇంతకన్న మంచి అవకాశం ఏముంటుంది ?

ఇలా అనుకుని విశాఖుడు మనస్సులో మంత్రాన్ని ఆరుసార్లు జపించి, నిద్రమత్తు ఇంకా వదలనందున తిరిగి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అయితే, కొద్దిసేపటి కల్లా, దాపున ఏదో అలికిడి కావడంతో, అతడు లేచి కూర్చున్నాడు. అతడి ఆశ్చర్యం అంతా ఇంతా కాదు. ఎదురుగా జయనందుడు తన పరివారంతోపాటు, మేళతాళవాద్యగాళ్ళతో నిలబడి వున్నాడు.

విశాఖుడు ఇంకా తన ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకునే లోపల జయనందుడు, అతడితో, "బాబా, జరిగింది మరిచి పోయి, ఇంటికి తిరిగిరా ! అంతకు కొద్ది క్షణాలముందే కులదేవత నాకు కలలో ప్రత్యక్షమై, నువ్వు ఎక్కడ వున్నదీ చెప్పింది. అంతేకాక, వెంటనేపోయి సకల మర్యాదలతో తీసుకువచ్చి, అల్లుడుగా చేసుకోమని ఆజ్ఞాపించింది." అన్నాడు.

విశాఖుడు దానంటూ కొత్త బెట్టుచేసి, జయనందుడు ఎంతో ప్రాధేయపడ్డాక,

అతడి వెంట వెళ్ళాడు. వారం తిరక్కుండానే జయనందుడు తన కుమార్తెను విశాఖుడి కిచ్చి, వైభవంగా వివాహం జరిపించాడు.

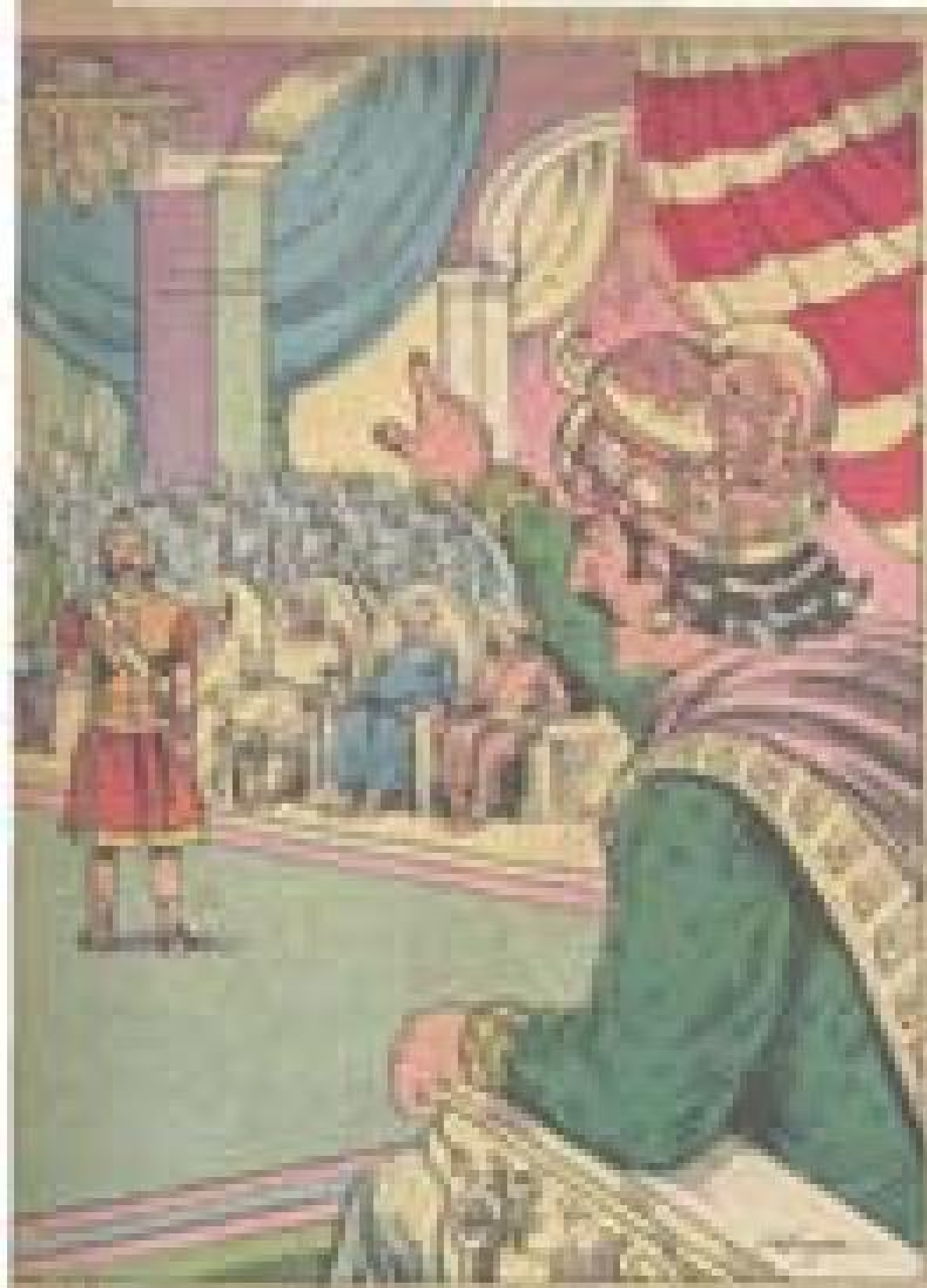
అయితే, విశాఖుడికి మామగారింట అనుకోని కొన్ని ఇబ్బందులు ఎదురవసాగాయి. అతడు తను పందని పేదకుడుగా ఒకప్పుడు బతికిన వాతన్ని మలకిన భావాన్ని. అతడి బావమరుదులు మరిది పోలికపోతున్నారు. దాసదాసీలు కూడా హేళనగా అతడికి పట్టిన అదృష్టం చూసి అసూయపడసాగారు.

ఇదంతా గమనిస్తున్న జయనందుడు, ఒకనాడు విశాఖుడితో, "నాయనా మన్నించు. నా అల్లుడివనుకోవడం కన్న, నేను నీ మామగారినని చెప్పుకోవడం, నాకు మరింత సంతోష కారణమవుతుంది. నీకు కావలసినంత ధనమిస్తాను. సొంతంగా ఏదైనా మంచి వ్యాపారం ప్రారంభించి, త్వరలో నన్ను మించినవాడివికా," అన్నాడు.

అందుకు విశాఖుడు ఒప్పుకున్నాడు. జయనందుడు అతడు వ్యాపారం చేసుకోవడానికి అవసరం అయిన ఏర్పాట్లన్నీ చేయించాడు.

ఒకనాడు విశాఖుడు, భార్య మాలినితో, "మామగారికి, నేను ఆయన్ని మించిన ధనవంతుడను కావాలని వున్నది. ఆ కోర్కె నెరవేరడానికి ఏమి చేయాలో, నాకు తెలుసు!" అన్నాడు.

మాలిని. "మీరు అంతటివారు కావటం కల్ల. కావాలనుకోవటమేమున్నది," అన్నది.

ఆ రాత్రి విశాఖుడికి, తన వ్యాపారం మూడు పువ్వులూ, ఆరు కాయలుగా విస్తరించిది, మూడు నెలలు గడిచేలోగా, తను పాటలీపుత్రంలో పున్న గొప్ప ధనికుల్లో ఒకరైనట్టు కల వచ్చింది.

విశాఖుడు పరమానందం చెంది, ఆ సంగతి భార్యకు చెప్పాడు. ఆమె నిరుత్సాహంగా, "కలలు కంటూ కూర్చుంటే జరిగేదేమీ వుండదు. మా నాన్న వ్యాపారంలో అంత ధనార్జన చేయడానికి పడ్డ శ్రమ గురించి పాటలీపుత్రంలో కథలుగా చెప్పుకుంటారు," అన్నది.

అప్పుడు విశాఖుడు భార్యకు, ముని తనకు ఉపదేశించిన మంత్రం గురించి చెప్పాడు. ఆమె ఇదేదో కట్టుకథ అనుకున్నది. విశాఖుడు ఆరుసార్లు మనస్సులో మంత్రాన్ని జపించి, తన కల సఫలం కావాలని కోరుకున్నాడు.

మూడు నెలలు తిరక్కుండానే అతడి వ్యాపారం దినదినాభివృద్ధి చెంది, పాటలీపుత్రంలో కోట్లకు పడగలెత్తాడు. అతడి భార్యకు యిదంతా విచిత్రంగా కనిపించింది.

అయితే, విశాఖుడు యింత త్వరగా కోటీశ్వరుడు కావటం కొన్ని చిక్కులకు కారణం అయింది. వ్యాపారంలో అతడి ప్రత్యర్థులు—విశాఖుడు కల్తీసరుకులు అమ్ముతున్నాడని, దొంగలెక్కలు రాసి, రాజుకు న్యాయబద్ధంగా చెల్లించవలసిన పన్నులు ఎగవేస్తున్నాడని, వదంతులు లేవదీశారు.

ఈ వదంతులు క్రమంగా రాజు చెవిని పడినై. ఆయన విశాఖుడు పన్నులు ఎగవేసి అక్రమంగా ధనార్జన చేశాడన్న అభియోగం తెచ్చాడు. తాను నిర్ణయించిన మొత్తాన్ని పది రోజుల్లో చెల్లించకపోతే, కారాగారశిక్ష విధిస్తానని కబురు పంపాడు.

విశాఖుడు యిలాంటి చిక్కు పరిస్థితుల్లో వుండగానే, ఆయన మూడు ఆరు

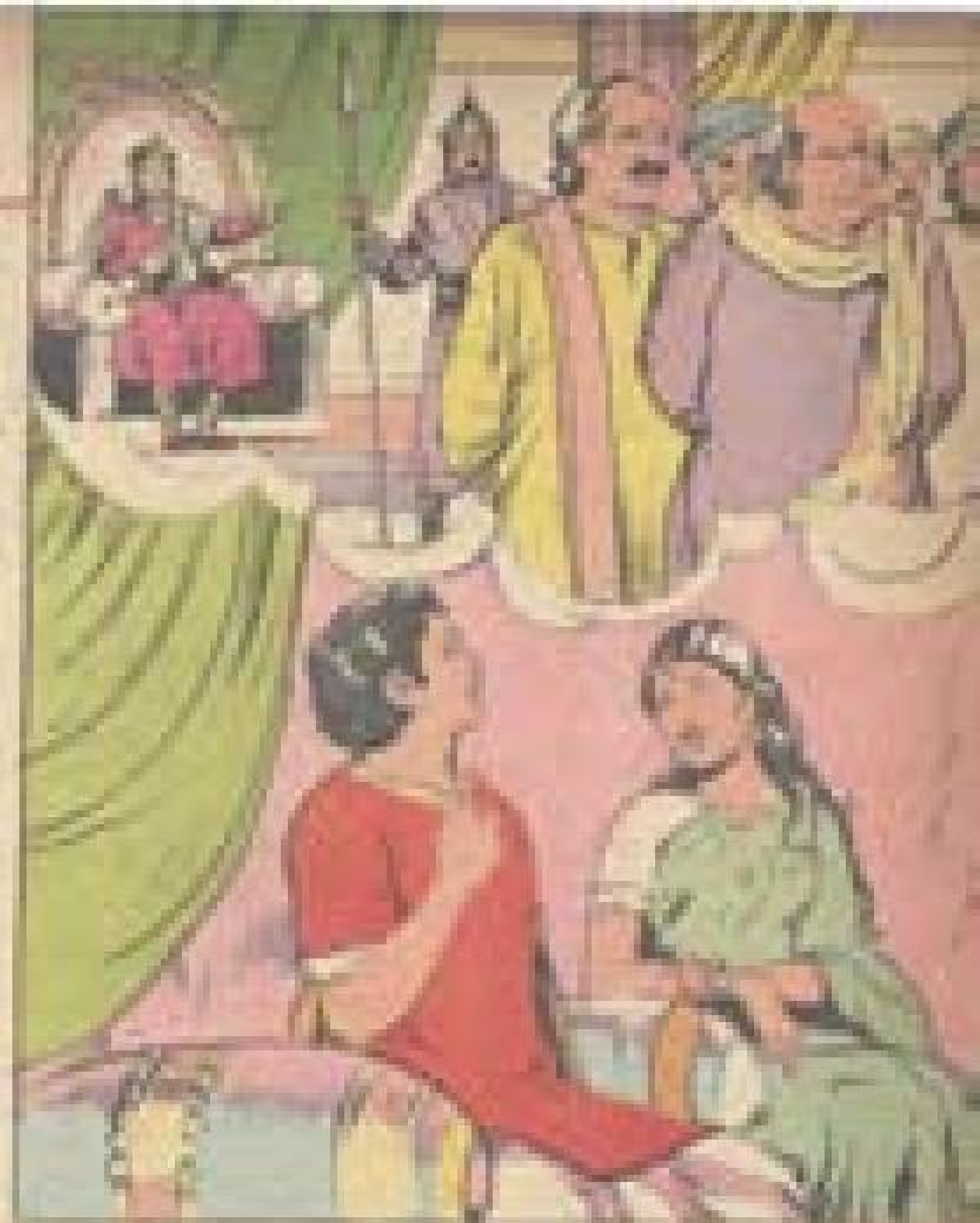
సందుకు మరణించాడు. అతని శిష్యుడు వేరె అయిన సలహాలిచ్చేవాళ్ళు లేకుండా పోయారు.

రాజా యిచ్చిన గడువు పూర్తికావస్తున్నది. ఏం చేయాలో తోచక కలత పడుతున్న విశాఖుడికి, ఒక రాత్రి నిద్రలో తాను ఆ దేశానికి రాజైనట్టూ, ప్రత్యర్థులైన వ్యాపారులను కఠినంగా శిక్షించినట్టూ కల వచ్చింది.

ఈ కల గురించి అతడు భార్యకు చెప్పాడు. ఆమె సంతోషపడిపోతూ, "అంత మంచి కల, ఈ సమయంలో రావటం మన అదృష్టం! మీరు దేశానికి రాజైతే, యిప్పుడు వచ్చిన కఠినసమస్యలన్నీ పరిష్కారమైపోగలవు. కల నిజం కావాలంటే వెంటనే మంత్రోచ్చారణ చేయండి!" అంటూ తొందరపెట్టింది.

కాని విశాఖుడు ఏదో దుఃఖగ్రస్తుడైనవాడిలా ముఖం పెట్టి, "నేను వెంటనే అరణ్యానికి వెళ్ళి, మునిదర్శనం చేసుకోవాలి," అంటూ అప్పటికప్పుడే బయలుదేరాడు.

విశాఖుడు మునిని దర్శించి, యీ మధ్య కాలంలో జరిగినదంతా చెప్పి, "మహాత్మా! దయచేసి నాకిచ్చిన అపూర్వమైన వరాన్ని ఉపసంహరించండి, మంత్రం నిరుపయోగమయ్యేట్టు చేయండి," అని కోరాడు.

ముని నిశ్చలంగా నవ్వి, "నీకింత త్వరలో జ్ఞానోదయమవుతుందని అనుకోలేదు. నువ్వు కోరినట్టే వరాన్ని ఉపసంహరించాను. వెళ్ళిరా!" అని విశాఖుణ్ణి దీవించాడు.

విశాఖుడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, ఆస్తిపాస్తులన్నీ తెగనమ్మి రాజుకు పన్ను చెల్లించాడు. తరవాత భార్యతో దేశంలోని ఒక చిన్న పట్టణం చేరి, అక్కడ వ్యాపారం ప్రారంభించి, వచ్చే స్వల్ప లాభాలతోనే తృప్తిపడుతూ, ఏ సమస్యలూ లేకుండా సుఖంగా జీవించాడు.

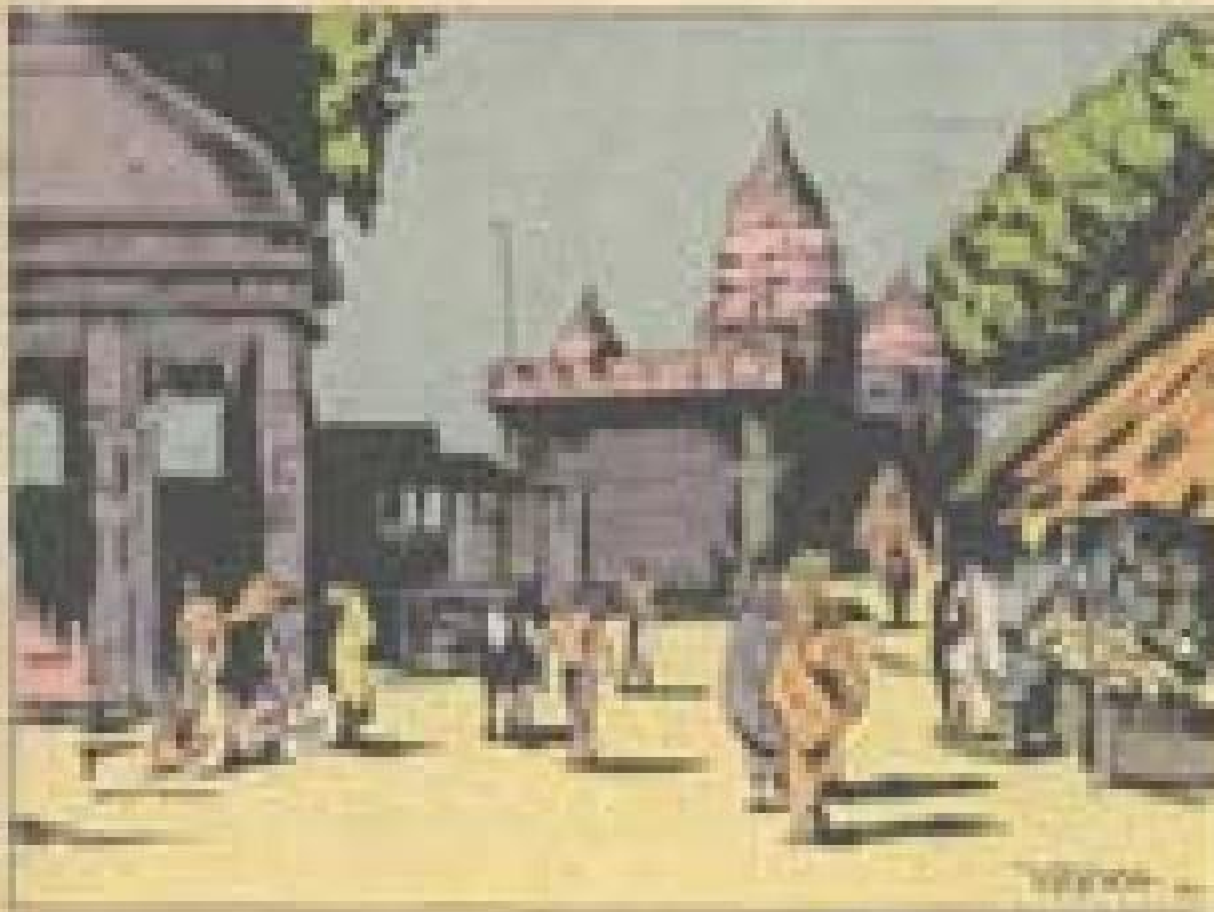
బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, విశాఖుడు మంత్రం జపించితే, దేశానికి

గాఉద్యోగాడుకదా. ఆ అవకాశాన్ని జార విడుచుకోవడం, బుద్ధిహీనమైనపనికాదా? రాజయ్యుంటే, తన మీద పడంతులు లేవదీసిన వాళ్ళను పాతమార్చుతనే కాక, తిరిగి ఎలాంటి విపద నమస్యలలో చిక్కుకోకుండా హాయిగా జీవించే పరిస్థితులు ఏర్పడేవి. అయినా, అతనలా చేయలేదు. కారణం ఏమిటి? ఇందుకు సమాధానం తెలిసీ కూడా చెప్పకపోయావో, నీ తల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "విశాఖుడు ఆగాపాతకుడే తప్ప, బుద్ధిహీనుడు మాత్రం కాడు. కన్నకలలు నిజం కావాలనుకున్నా, అవి నిజమయినప్పుడే మనుషులు విపరీత పరిస్థితులను ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. ఈ వాస్తవం తెలిపేందుకే ముని, విశాఖుడికి వరం ఇచ్చినట్టు భావించవచ్చు. ఏ అర్హతలూ లేని విశాఖుడు, వరం సాయంతో ధనవంతుడి కుమార్తెను వివాహం ఆడగలిగాడు. అయితే అందువల్ల, బంధు, దాసీజనుల ఏవగింపుకు గురి అయ్యాడు. అలాగే వ్యాపారంలో ఏమాత్రం అనుభవం లేకపోయినా, వర ప్రభావంతో కోటీశ్వరుడయ్యాడు. తోటి వ్యాపారుల ఈర్ష్యకు లోనుగావటమేగాక, రాజదండనకు భయపడవలసి వచ్చింది. ఈ అనుభవాల తర్వాత అతనికి అర్థమైనదేమంటే — ముని ఇచ్చిన వరం కలలను ఫలింపజేసుకోవడానికే తప్ప, ఆ తరవాత రాబోయే పరిణామాలను ఎదుర్కొని నిలిచేందుకు పనికిరాదని. ఇది గ్రహించడం వల్లనే, రాజ్యపాలనానుభవం లేని తను రాజయితే, తనపై కత్తికట్టిన తోటి వ్యాపారులను కఠినంగా శిక్షించవచ్చునేమోగాని, ఆ పైన ప్రజల సమస్యలను పరిష్కరించడంలో, వారికి రక్షణ కల్పించడంలో విఫలం కాకతప్పదని, అప్పు ఆలోచించే విశాఖుడు, మునిని వరం ఉపసంహరించమని కోరాడు," అన్నాడు.

రాజుకు ఈవిధంగా మౌనభంగం కలగగానే, బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)

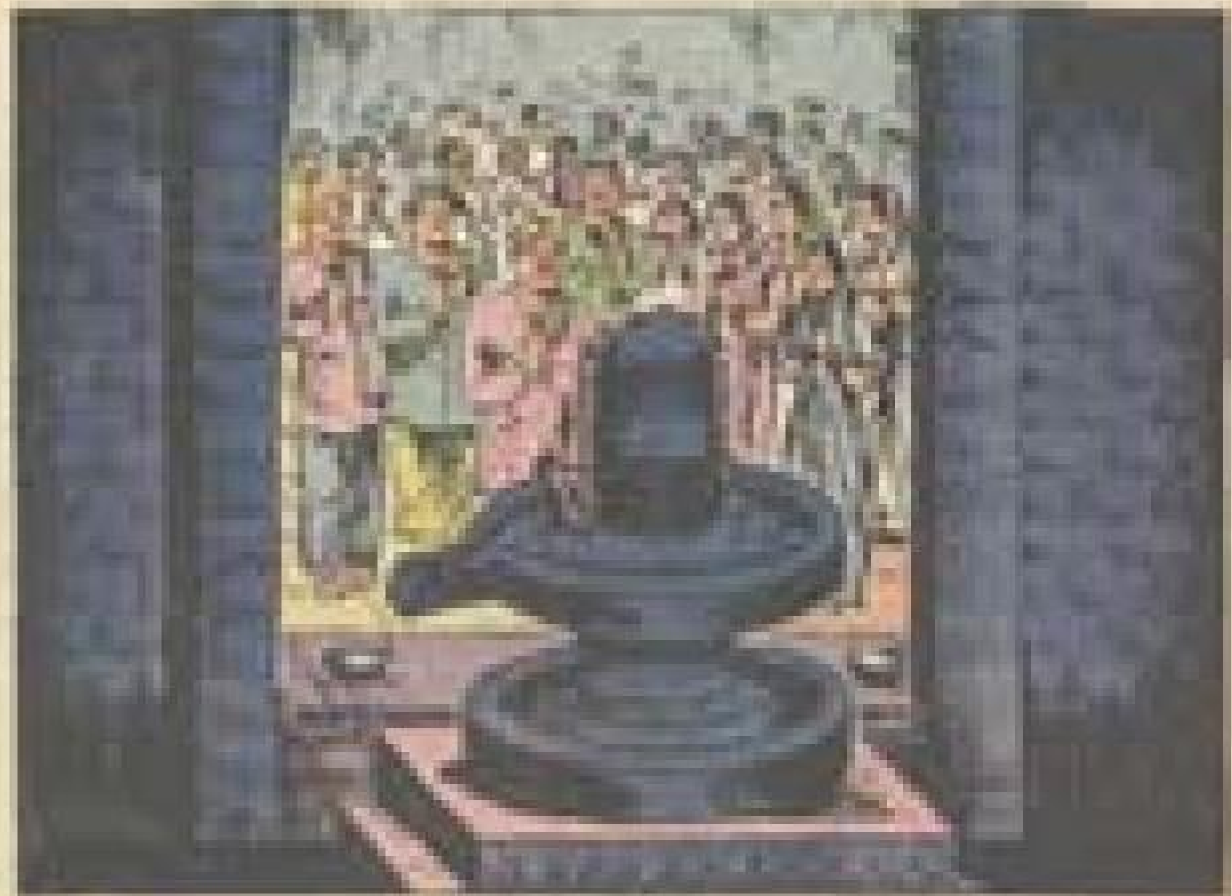

మన దేవాలయాలు :

కాశి

ప్రపంచంలోని అతి ప్రాచీన నగరాలలో ముఖ్యమైనది కాశి. కాశి అంటే ప్రకాశ వంతమైన స్థలమూ, కాశీపట్టణమూ అని అర్థం. వరుణ, అసి అనే రెండు గంగ ఉప నదుల మధ్య ఉండటం వల్ల కాశిని వారణాసి అని కూడా పిలుస్తారు.

అత్యంత ప్రాచీన కాలం నుంచి అక్కడ శివాలయం ఉండటం వల్ల, ఈ నగరం పవిత్రమైనదిగా పేరు గాంచింది. అక్కడ ప్రస్తుతమున్న శివాలయం విశ్వనాథాలయంగా ప్రసిద్ధంగా ఉంటున్నది.

పూర్వకాలం కాశిలో దివోదాసు అనే రాజు కాశిని పరిపాలించాడు. అతని ప్రజలు దేవుని పరిపూర్ణంగా భక్తి పరిపాలన జరిపాడు. అయినా శివుని పట్ల దివోదాసుకు భక్తి చూపకపోవడం వల్ల, ఆగ్రహించిన పెద్దలు ఈ దివోదాసును రాజుగా గుర్తించలేదు.

[illegible]

[illegible]

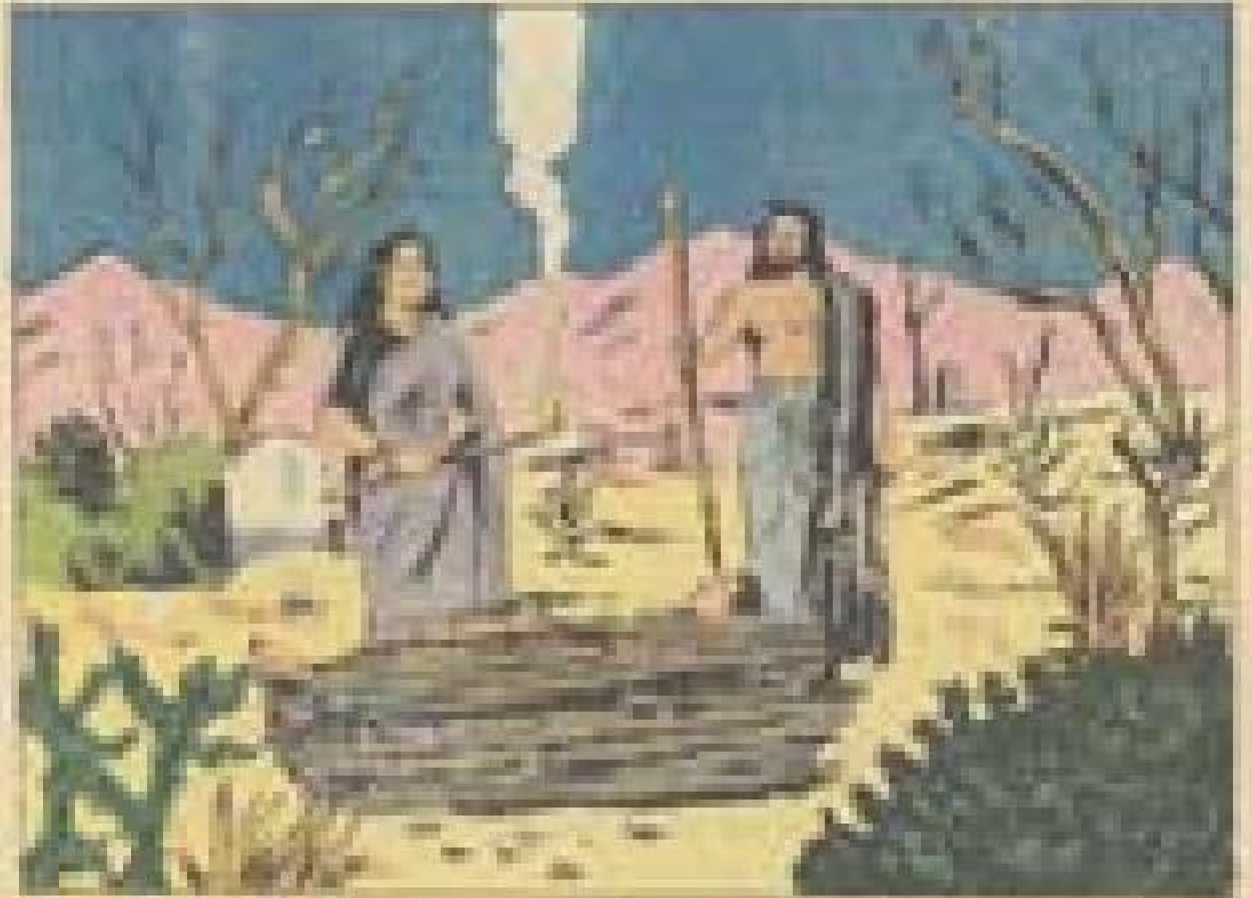
[illegible]

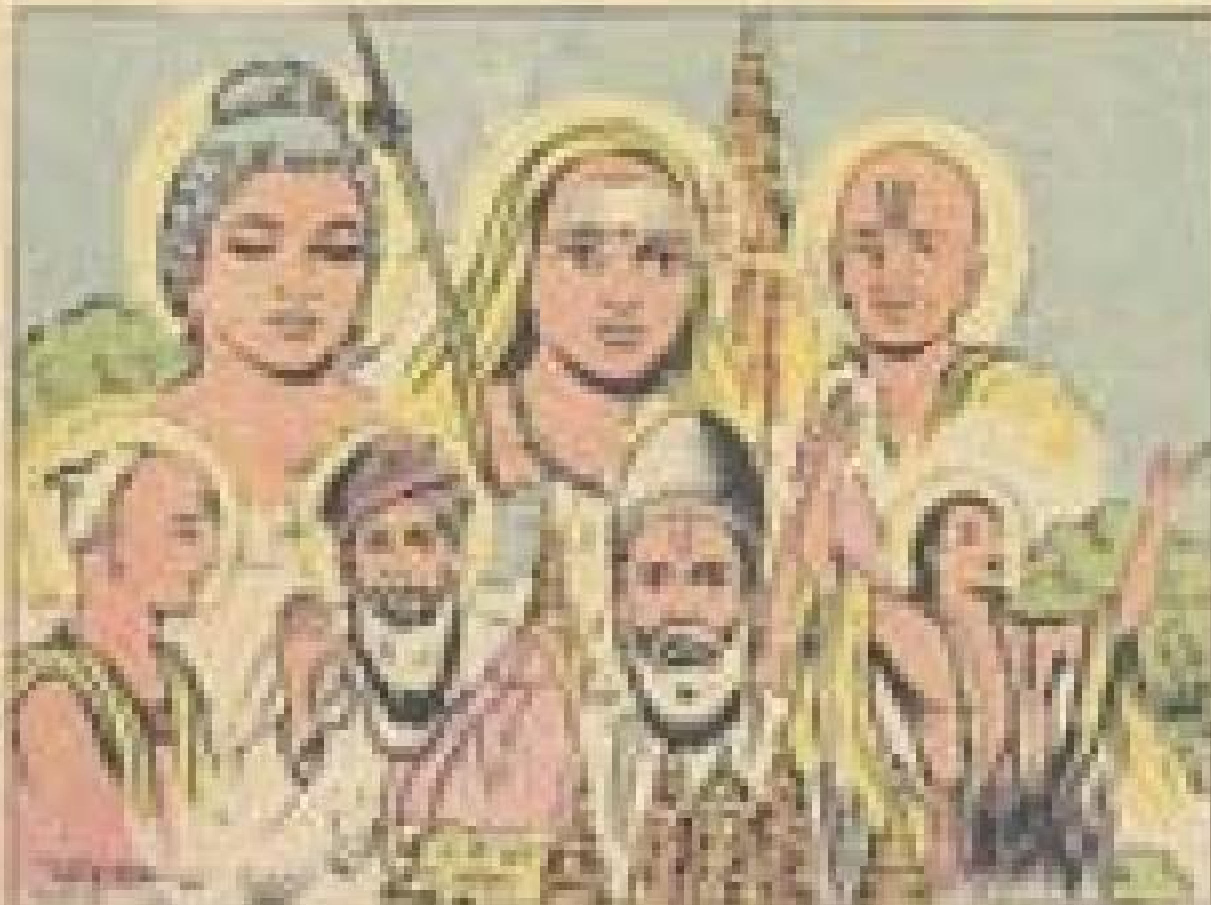

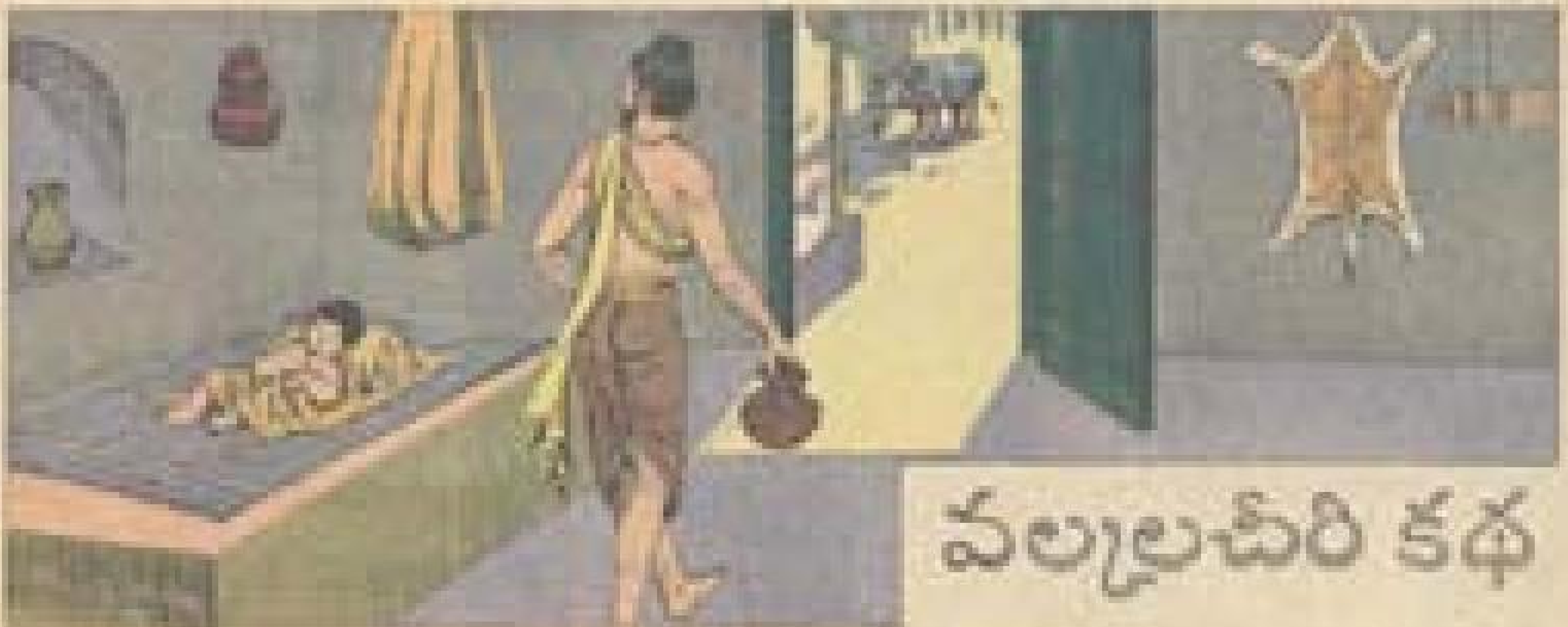
వారణాసి వద్ద గంగానదిలో స్నానం చేయడం భక్తులు ఎంతో పవిత్రంగా భావిస్తారు. కొందరు భక్తులు కాశీలో మరణించడమే పుణ్యంగా భావిస్తారు. చనిపోయినవారిని కాశీలో దహనం చేయడం పుణ్యం అన్న విశ్వాసం ఉన్నది. మరణించినవారి అస్థికలను కూడా గంగలో కలుపుతారు.

కాశీనగరం మన పురాణాలలో ఎన్నోచోట్ల పేర్కొనబడి ఉన్నది. హరిశ్చంద్రుడు కాశీలోనే అమ్ముడయ్యాడు, ఆయన భార్య, చంద్రమతి కుమారుడితో కాశీలో శ్మశానానికి తిరిగి కలుసుకున్నారు.

యుగయుగాలుగా ఎందరో ఆధ్యాత్మిక ప్రముఖ భక్తులు, కాశీని సందర్శించారు. గౌతమ బుద్ధుడు, ఆదిశంకరులు, రామానుజులు, కబీరు, నానక్, తులసీదాస్, చైతన్యప్రభువు వంటి ప్రసిద్ధ మహనీయులు ఎందరో కాశీని సందర్శించారు. వేల సంవత్సరాల చరిత్ర గల కాశీనగరం ఇవాళ కూడా నిత్యనూతనంగా వెలుగొందుతున్నది.

వల్కలచీరి కథ

పోతనం అనే నగరాన్ని సోమచంద్రుడనే రాజు పాలించేవాడు. ఆయన భార్య పేరు ధారిణి. వారికి ప్రసన్నచంద్రుడు అనే కొడుకుండేవాడు.

ఒకనాడు ధారిణి తన భర్తకు తల దువ్వుతూ తలలో ఒక నెరిసిన వెంట్రుక చూసి హాస్యమాడింది.

"నేనిక రాజ్యం చేస్తూ కూర్చునేటానికి వీలు ఇప్పటికే మించిపోయింది. నేను అరణ్యానికి వెళ్ళి ఋషిలాగా జీవిస్తూ తపస్సు చేసుకుంటాను," అన్నాడాయన.

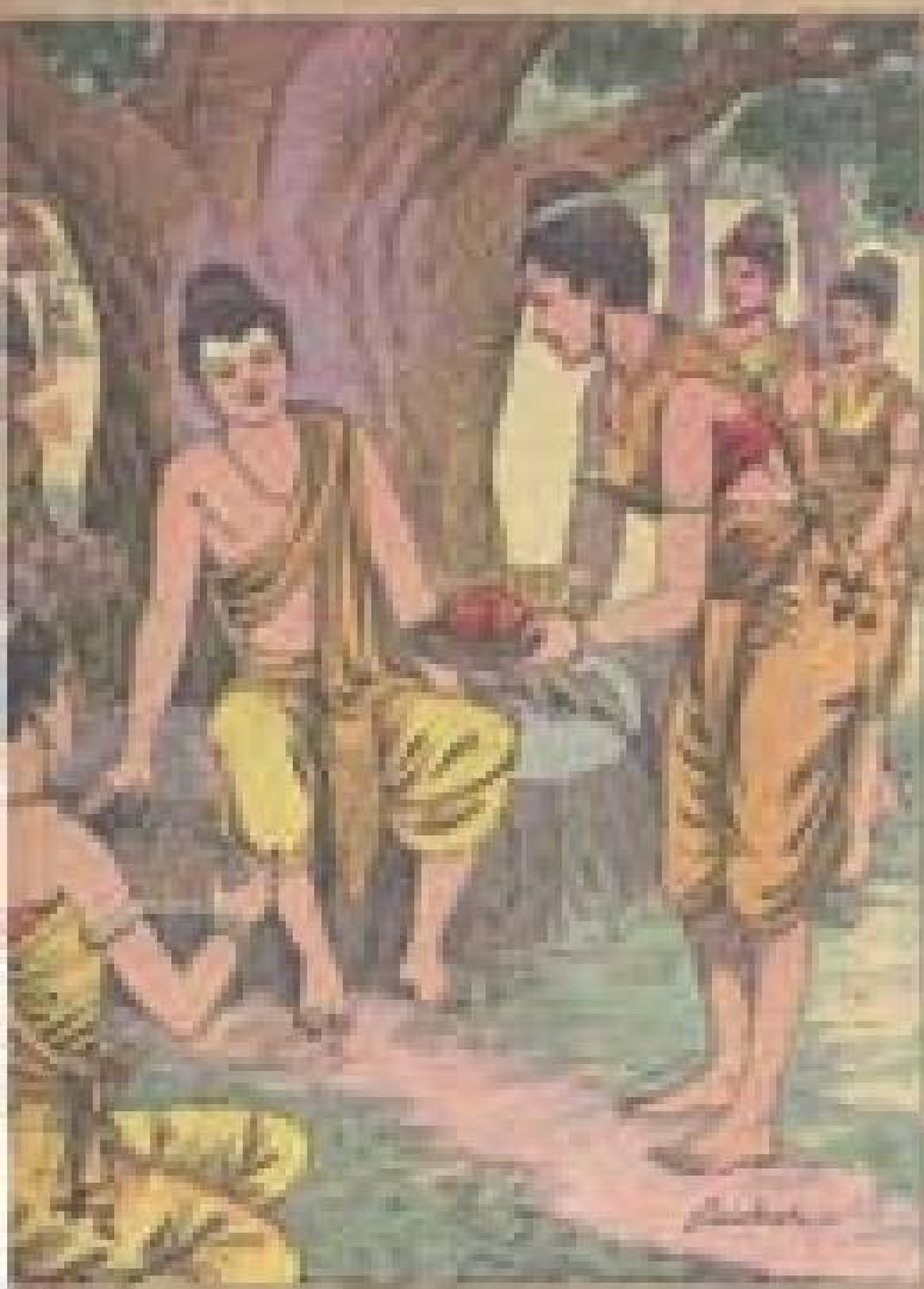
భర్తను విడిచి ఉండలేని ధారిణి, "మీరు అరణ్యానికి వెళ్ళేటట్టయితే, నేను కూడా వస్తాను," అన్నది.

సోమచంద్రుడు తన కొడుకైన ప్రసన్నచంద్రుడికి రాజ్యాభిషేకం చేసి, తన భార్యతో సహా అరణ్యానికి వెళ్ళి, తపస్సు సాగించాడు. ధారిణి కొంత కాలానికి గర్భవతిగా ఉండి, కాలక్రమాన ఒక మగపిల్లవాణ్ణి కన్నది. వాడికి వల్కలచీరి అని పేరు పెట్టారు.

కొద్ది కాలానికి ధారిణి చనిపోగా సోమచంద్రుడు వల్కలచీరిని తానే గేదెపాలు పోసి పెంచాడు. బుద్ధి తెలిసినప్పటి నుంచి వల్కలచీరి మునులను మాత్రమే ఎరుగును.

ఋషిజీవితం గడిపే తన తండ్రి వద్ద అరణ్యంలో తన తమ్ముడొకడు పెరుగుతున్న సంగతి ప్రసన్నచంద్రుడికి తెలియవచ్చింది. అతను తమ్ముణ్ణి, ఎలాగైనా తనవద్దకు తెప్పించుకుందామని నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఇందుకుగాను ప్రసన్నచంద్రుడు కొందరు నాట్యగత్తెలను పిలిపించి, వారికి ఆశ్రమవాసుల దుస్తులు ధరింపజేసి, వెళ్ళి, మిఠాయీ ఇచ్చి, ఎలాగైనా

పోమనడంవల్లనూ ఆటగా చిన్నాన్న దగ్గర కని చెప్పి నాట్యగత్తెలు అరణ్యంలోకి పారి పోయారు.

వల్కలచీరి దారిని వెతకటానికి అరణ్యమార్గాన కొంత దూరం పోగా ఒక బండి వస్తూ కనిపించింది. అతను బండి వాడిని, "మునీశ్వరా, పోతనాశ్రమానికి దారి ఏది?" అని అడిగాడు. బండిలోనే ఉన్న బండివాడి భార్య చిన్నగా నవ్వింది.

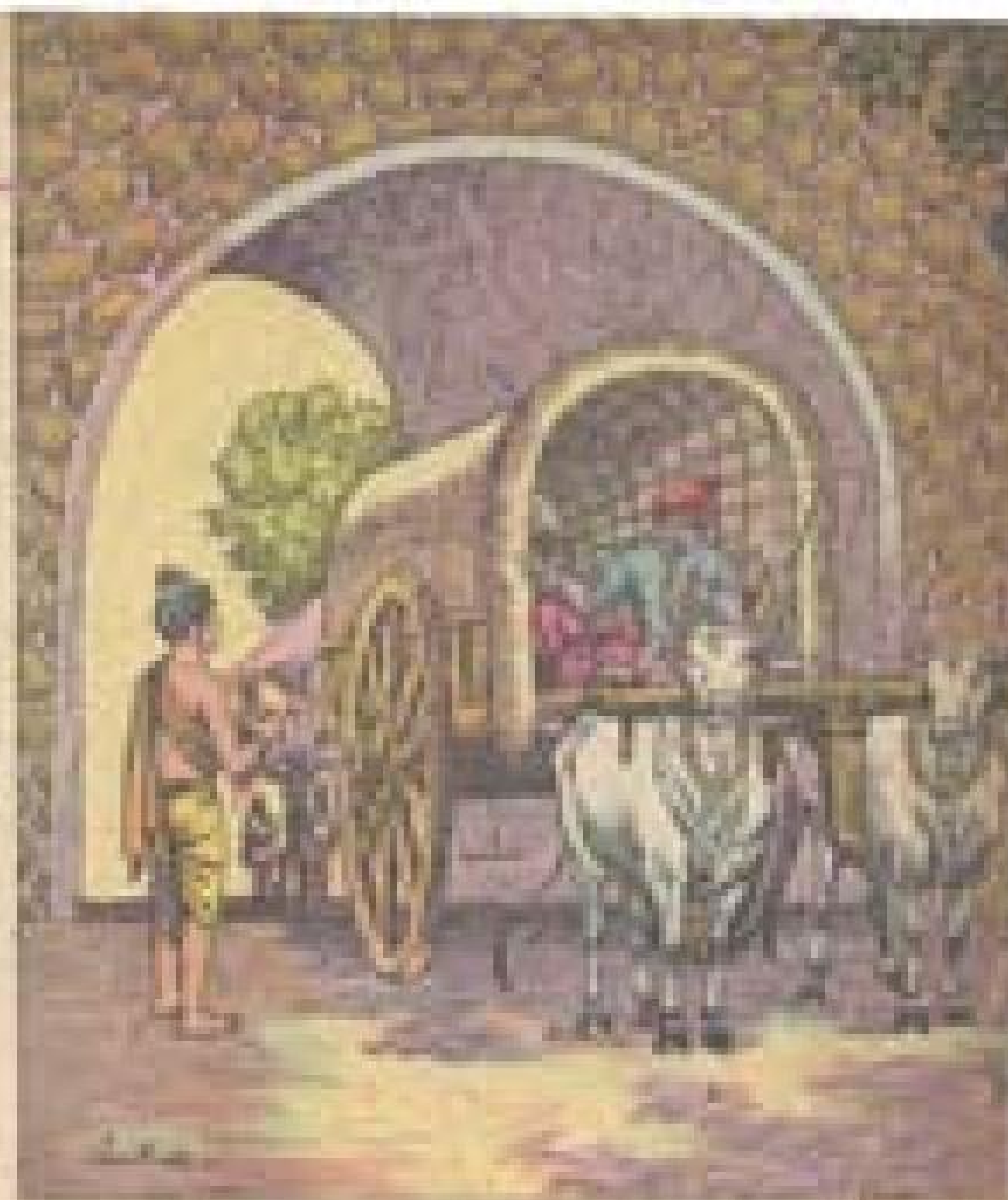
"పోతనానికి వెళ్ళాలంటే బండిలో ఎక్కి కూర్చో. నేను అక్కడికే పోతు న్నాను," అన్నాడు బండివాడు. వల్కల చీరి బండిలో ఎక్కి కూర్చుని, దారి పోతుండగా, "ఆ ముని ఎవరు? ఆ కుటీరం ఏ ముని ఉండేది? ఆ ఆశ్రమం పేరేమిటి?" అని బండివాణ్ణి అమాయ కంగా అడుగుతూ, తన అజ్ఞానంతో బండి వాణ్ణి, వాడి భార్యనూ కడుపుబ్బ నవ్విం చాడు.

దారిలో ఒక దొంగ బండిని అటకాయిం చాడు. అయితే బండివాడు సామాన్యుడు కాడు; వాడు కర్ర తీసుకుని నెత్తిన ఒక్కటి పెట్టేసరికి దొంగవాడు కాళ్ళు విరుచుకు పడిపోయాడు. బండివాడు దొంగ దగ్గర దొరికిన సొత్తంతా తీసుకుని, మళ్ళీ బండి ఎక్కి, తిన్నగా పోతన నగరానికి పోనిచ్చాడు.

వల్కలచీరిని అక్కడుంచి వెంట పెట్టుకు వచ్చేది అరణ్యానికి పంపారు.

నాట్యగత్తెలు, వల్కలచీరిని ఆశ్ర మంలో ఒంటరిగా ఉన్న సమయంలో కలుసుకున్నారు. అతనికి వారు తిన్నని పళ్ళూ, మిఠాయీ పెట్టారు. వారు కూడా మునులేనని, వల్కలచీరి అనుకున్నాడు.

నాట్యగత్తెలు అతనితో, "మా ఆశ్రమం పోతనం అనే చోట ఉన్నది. మా ఆశ్ర మంలో చాలా సుఖంగా ఉంటుంది. మా వెంట వచ్చావంటే రోజూ ఇలాంటి ఆహారం తినవచ్చు," అని చెప్పారు. వల్కలచీరికి పోతనాశ్రమం చూసి తీరాలన్న కోరిక గాఢంగా కలిగింది. కాని అంతలోనే

బండి పట్నం చేరగానే బండివాడు వల్కలచీరితో, "అబ్బాయీ, ఇదే పోతనాశ్రమం. ఈ ఆశ్రమంలో ఏం కావాలన్నా ఇచ్చి ఉంటారు. అందుచేత వీటిని దగ్గిర ఉంచుకో." అంటూ వాడికి కొన్ని డబ్బులిచ్చి, బండి తోలుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

వల్కలచీరి ఆ నగరాన్ని చూసి ఆశ్చర్యం పొందాడు. అలాటి ఆశ్రమాలుంటాయని అతను కలలో కూడా అనుకోలేదు. దారిలో కనిపించినవారందరినీ, "మహామునీ, నమస్కారం!" అని పలకరిస్తూ వీధులన్నీ చుట్టబెట్టి చివరకు ఒక ప్రాంగణం ప్రవేశించాడు. అది రాజనర్తకి ఉండే ఇల్లు.

వల్కలచీరి ఆమెను చూసి, "తాపసి గారూ, నాకీ కుటీరం ఇప్పించండి." అంటూ బండివాడిచ్చిన డబ్బులన్నీ ఆమె చేతిలో పోశాడు.

ఆమె, "అలాగే, నాయనా!" అని చెప్పి, వల్కలచీరికి చక్కగా తలంటి స్నానం చేయించింది, కొత్తబట్టలు కట్టబెట్టి, అతనికి తన కుమార్తెనిచ్చి పెళ్ళి చేసే తంతు యావత్తూ జరిపించింది. వల్కలచీరి దానికి అభ్యంతరం చెప్పక, అన్నీ చేయించుకున్నాడు. అయితే అతనికి పెళ్లి పాటలు విని ఆశ్చర్యమూ, మేళవాద్యాలు చూసి భయమూ కలిగాయి.

ఈలోపుగా వేశ్యగత్తెలు ప్రసన్నచంద్రుడి వద్దకు తిరిగి వచ్చి జరిగినదంతా వివరంగా చెప్పారు. వారి వెంట తన తమ్ముడు రానందుకు అతను చెప్పలేనంత విచారపడ్డాడు. అతను అసలే విచారంలో ఉంటే, రాజనర్తకి ఇంట జరిగే మంగళవాద్యాల మోత అతనికి మరింత విచారం కలిగించింది.

ఆ ఆర్భాటమంతా విని విచారించగా నిజం బయటపడింది. రాజనర్తకికి కానున్న అల్లుడు రాజుగారి తమ్ముడైన వల్కలచీరి!

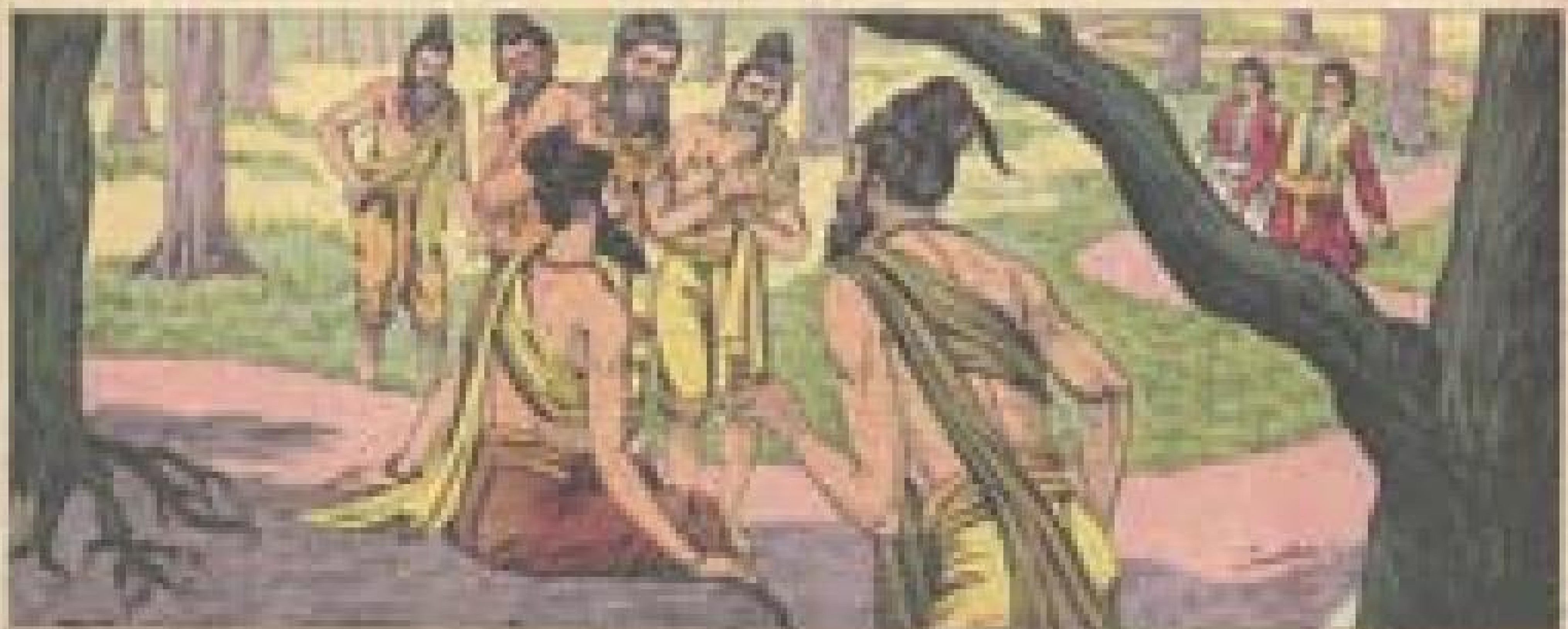
ప్రసన్నచంద్రుడు తన తమ్ముణ్ణి తెచ్చి తన ఇంట ఉంచుకున్నాడు. అతను

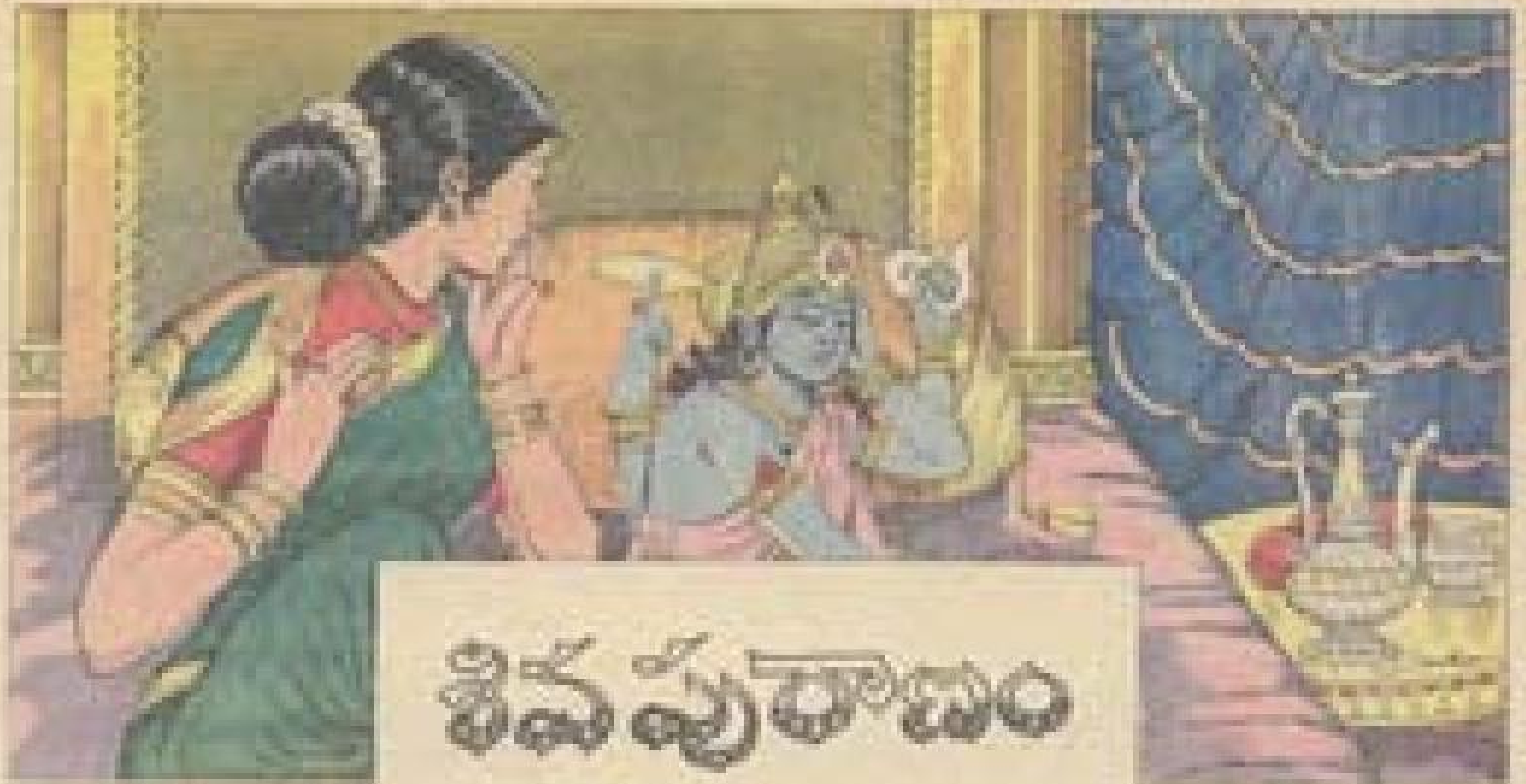
వల్కలధరికి రాజ్యభాగ మిచ్చి, మంత్రి రాజకుమార్తెలను ఏరి అతనికి పెళ్ళి కూడా చేశారు.

వల్కలధరి తన అన్నను చేరుకున్న కొద్ది రోజులకే రాజభటులు దొంగ అని బందిపోట్లను పట్టుకున్నారు. జరిగిన దేమంటే, బందిపోటు దొంగ మునిది తీసుకున్న వస్తువులు కొన్ని అమ్మాడు. వాటిని పోగొట్టుకున్నవారు వాటిని చూసి, తమవని గుర్తించి అడిగి తీయగా, ఫలానా బందిపోటు అమ్మినట్లు బయటపడింది. వారు ఫిర్యాదు చేసిన మీదట రాజభటులు బందిపోట్లను పట్టి తెచ్చి రాజుగారి ముందుంచారు. తన అన్న వద్దనే ఉన్న వల్కలధరి బందిపోట్లను గుర్తించి, వాస్తవంగా జరిగిన దేమిటో బయటపెట్టి, బందిపోట్లను విడిపించాడు.

వల్కలధరి పన్నెండేళ్ళపాటు సుఖంగా జీవితం గడిపిన మీదట అతనికి తన తండ్రి మాట గుర్తు కొచ్చింది. ఈ లోపల ఆ మునివరివాడు తన కొడుకు కోసం ఏడ్చి ఏడ్చి కళ్ళు రెండూ పోగొట్టుకున్నాడు. మిగిలిన మునులు ఆయనను కనిపెట్టి ఉంటూ వల్కలధరిని గురించి వాకబుచేసి, "మీరేమీ విచారపడకండి. మీ వల్కలధరి వాడి అన్నను చేరుకుని అక్కడ సుఖంగా ఉన్నాడు." అని సోమచంద్రుడితో చెప్పారు.

తన తండ్రి మాట జ్ఞాపకం రాగానే వల్కలధరి పశ్చాత్తాపంతో దహించుకుపోయి, తండ్రిని చూస్తానని బయలుదేరాడు. అతని వెంట ప్రసన్నచంద్రుడు కూడా బయలుదేరాడు. అరణ్యంలో ప్రవేశించి ఆశ్రమాన్ని చేరుకునే దారిలో వల్కలధరి తన అన్నకు తాను ఎరిగిన స్థలాలన్ని చూపాడు. ఈ లోపల సోమచంద్రుడు తన కొడుకు వస్తున్నాడన్న వార్త వినగానే, ఆయన కళ్ళ వెంట ఆగకుండా అశ్రువులు రాలాయి. దానితో ఆయనకు పోయిన దృష్టి మళ్ళీ తిరిగి వచ్చింది. ఈ వింత చూసి అక్కడి మును లంతా ఆశ్చర్యపోయారు.

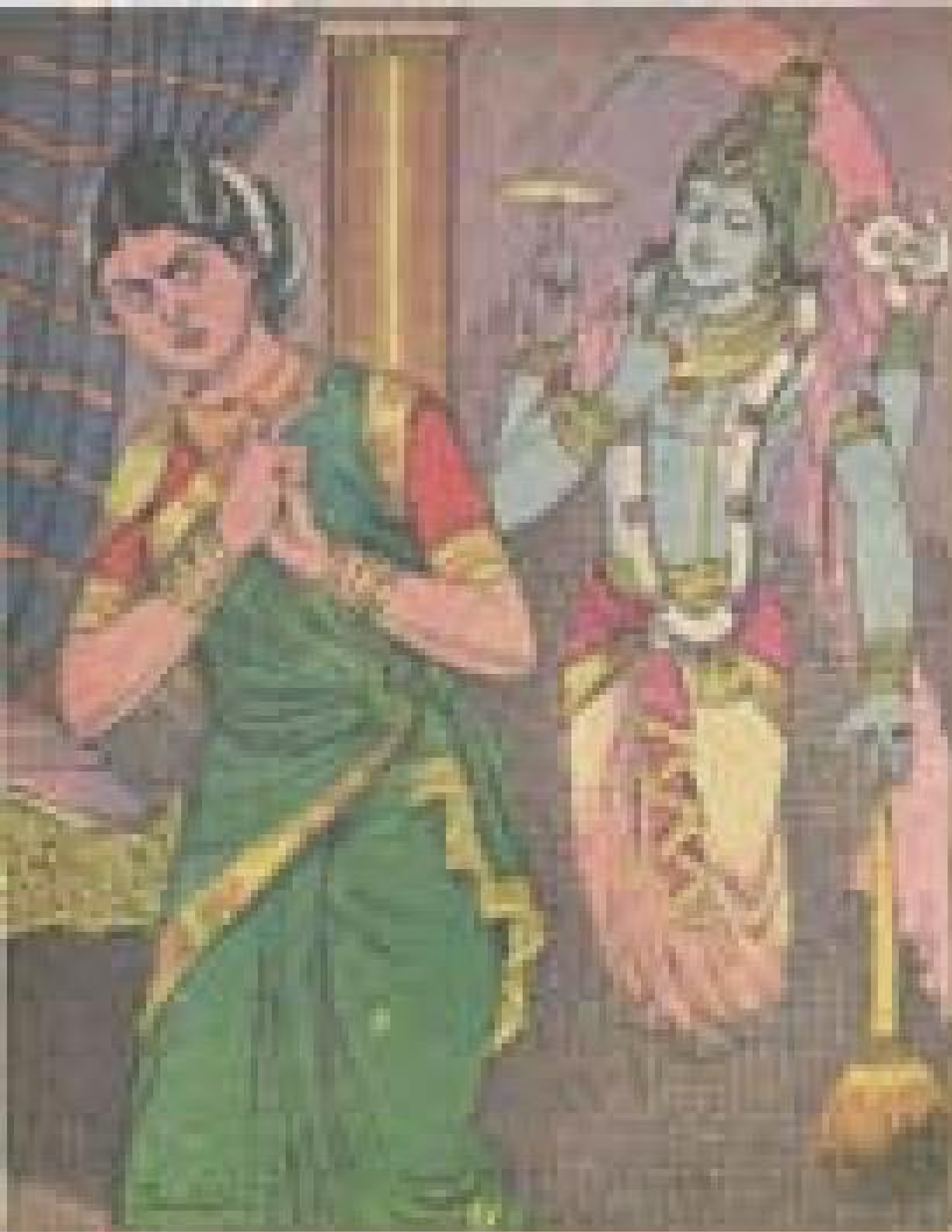
దేవగణాలకూ, దానవసేనలకూ మధ్య ఎంతకాలం యుద్ధం సాగినా శంఖచూడుని సేనలు తరగకపోవటం శివుడికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఆయన విష్ణువును స్మరించి రప్పించి, "ఎన్నాళ్ళుగా యుద్ధం చేస్తున్నా శంఖచూడుని సేనలు తరగ వెందుచేత?" అని అడిగాడు.

దానికి విష్ణువు, "శంఖచూడుని భార్య తులసి పాతివ్రత్యం అతనిని, అతని సేనలనూ కాపాడుతున్నది. నేను తులసి పాతివ్రత్యం చెడగొట్టగలను. అప్పుడు నువ్వు శంఖచూడుణ్ణి చంపు," అన్నాడు.

విష్ణువు శంఖచూడుని రూపు ధరించి అతని ఇంటికి వెళ్ళి, తులసితో, "శివుడితో యుద్ధం చేస్తున్నాను. జయాపజయాలు తేలలేదు. నిన్ను చూసి చాలా కాలమయిం దని వచ్చాను," అన్నాడు. తులసి ఆ మాట నమ్మి సంతోషించింది. ఆ మాయ శంఖచూడుడికి భార్యగా మసలుకున్నది. ఆ విధంగా ఆమె పాతివ్రత్యం నశించింది.

వెంటనే శంఖచూడుని సేనలు విపరీతంగా నష్టం కాసాగాయి. శివుడు శంఖచూడుణ్ణి తన త్రిశూలంతో చంపేశాడు.

ఆ రాత్రి విష్ణువు తన పక్కన నిద్రపోయినప్పుడు తులసి అతని అసలు స్వరూపాన్ని కళ్ళారా చూసింది. ఎందుకంటే మాయా రూపాలు నిద్రలో పోతాయి. మాయా రూపంతో తనను మోసం చేసిన విష్ణువును శిల అయిపొమ్మని తులసి శపించింది.

శిలాదుడు తన ఆశ్రమానికి తిరిగి వచ్చాడు. ఎంత కాలానికీ కొడుకు కలగక పోయేసరికి ఆయన యజ్ఞం చేయ తల పెట్టాడు.

యజ్ఞగుండం తవ్వుతూ ఉండగా అందులో ఒక అందమైన బాలుడు దొరి కాడు. శిలాదుడు ఆ కుమారుడికి నందుడు అని పేరు పెట్టి పెంచసాగాడు.

ఒకసారి మిత్రా వరుణులు అనే మునులు శిలాదుని ఆశ్రమానికి వచ్చి, నందుణ్ణి చూసి, ఆ కుర్రవాడు అల్పాయుష్కుడని చెప్పి, శిలాదుడికి విచారం కలిగిం చారు.

"నువ్వు గండకీ నదివై పోతావు. నేను సాలగ్రామాల రూపంలో ఆ నదిలో శాశ్వ తంగా ఉంటాను. నీ పేర తులసిచెట్టు పూజింపబడుతుంది," అని చెప్పి, విష్ణువు ఆమెను గోలోకానికి తీసుకుపోయాడు.

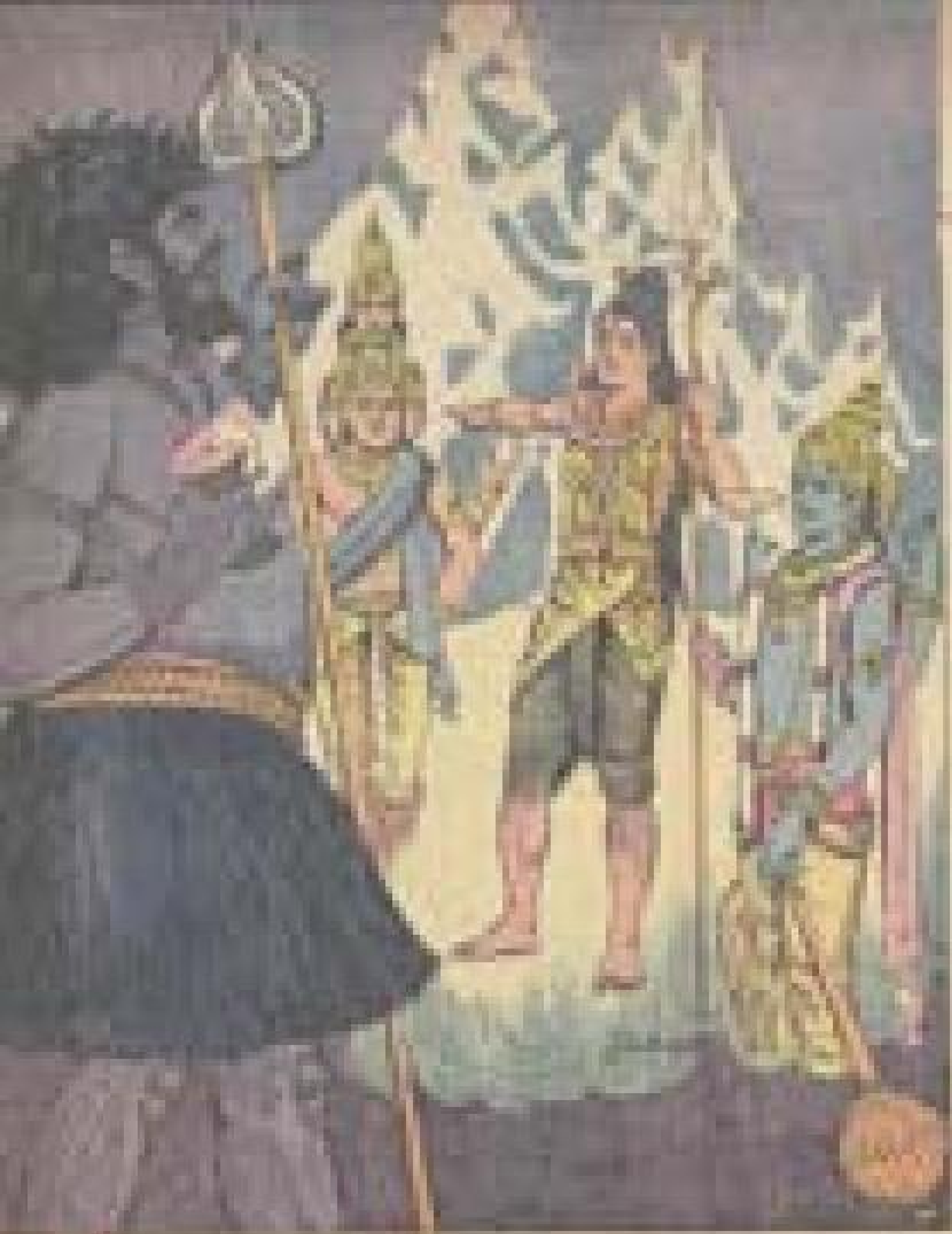
పూర్వం సాలంకాయనుడు అనే మునికి శిలాదుడనే కొడుకు ఉండేవాడు. శిలా దుడికి సంతానం లేకపోగా, ఆయన కైలాసానికి వెళ్ళి, పార్వతీపరమేశ్వరులను గురించి ఘోర తపస్సు చేశాడు. పార్వతీ పరమేశ్వరులు ప్రత్యక్షమై, శిలాదుని కోరిక విని విచారించి, "నీకు సంతాన ప్రాప్తి లేదు. అయినా ఒక కుమారుడు లభిస్తాడు," అని చెప్పారు.

నందుడు తండ్రి విచారానికి కారణం తెలుసుకుని, కేదారానికి వెళ్ళి, పార్వతీ పరమేశ్వరులను గురించి తపస్సు చేశాడు. చాలా కాలానికి పార్వతీ పరమేశ్వరులు ప్రత్యక్షమై, నందుణ్ణి వరం కోరుకో మన్నారు.

"చిరాయువు కలిగి, నేను మీ సేవలు చేస్తూ, లోక ప్రసిద్ధుడుగా పూజింప బడేటట్టు అనుగ్రహించండి," అని నందుడు వేడుకున్నాడు.

పార్వతీ పరమేశ్వరులు అతనికి కోరిన వరం ఇస్తూ, అతనికి నందీశ్వరుడు అన్న పేరు పెట్టి, గణాధిపత్యం ఇచ్చారు. శివుడు నందుణ్ణి అభిషేకించడానికి తన

మీరు నన్ను భక్తితో సేవించండి." అన్నాడు.

ఈ మాటలు విని ఈశ్వరుడు రౌద్రాకారం ధరించి హుంకరించేసరికి, ఒక భయంకరాకారుడు, మూడు కళ్ళు గలిగి, నల్లని శరీరంతో, త్రిశూలం మొదలైన ఆయుధాలు ధరించి, దిక్కులు దద్దరిల్లేట్టు ఢమరుకం మోగిస్తూ ప్రత్యక్షమయ్యాడు. "పరమేశ్వరా, నన్ను ఎందుకు పుట్టించావు?" అని అడిగాడు.

"ఈ బ్రహ్మను శిక్షించు," అన్నాడు ఈశ్వరుడు.

అప్పుడా రౌద్రాకారం బ్రహ్మకు గల అయిదు తలలలో నడిమి తలను తన చిటికెనవేలితో ఖండించి, విసిరివేసింది. ఆ తల పడినచోటు బ్రహ్మ కపాలం, బ్రహ్మ తలను ఖండించినచోటు కాశీ.

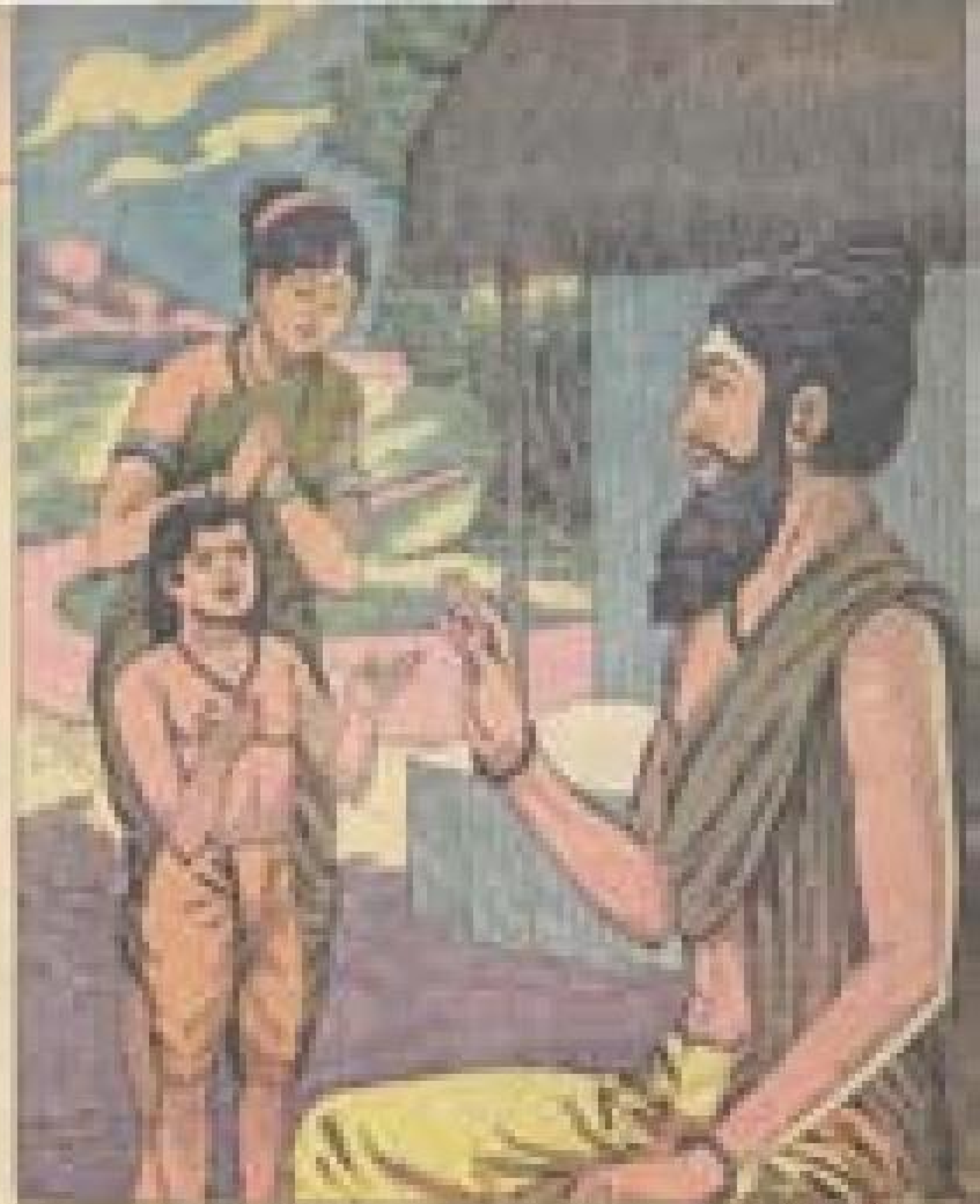
బ్రహ్మను శిక్షించేందుకు ఈశ్వరుడు తాను సృష్టించిన రౌద్రాకారానికి కాలభైరవుడని పేరు పెట్టి, తన అంగరక్షకుడుగా నియమించాడు.

అయితే బ్రహ్మహత్యాపాతకం భయంకర రూపంతో కాలభైరవుడి వెంట పడింది. అది చూసి ఈశ్వరుడు, "కాలభైరవా, నువ్వు ఈ బ్రహ్మహత్యను వదిలించుకోవటానికి తీర్థయాత్రలు చేసి, కాశీక్షేత్రానికి వెళ్ళు. అక్కడ నీకు బ్రహ్మహత్యా

జటాజూటం నుంచి గంగను వదిలాడు. ఆ అభిషేక జలం అయిదు నదులై, త్రిస్రోత, జటోదక, స్వర్ణోదక, జంబూ, వృషధ్వని అనే పేర్లతో ప్రవహించింది.

ఇలా అభిషేకించిన నందీశ్వరుణ్ణి పార్వతీ పరమేశ్వరులు తమ వెంట కైలాసానికి తీసుకువెళ్ళారు. తరవాత నందీశ్వరుడు మరుత్తుల కుమార్తె అయిన సుయశను పెళ్ళాడాడు. నందీశ్వరుడి తల్లిదండ్రులు పరివారంతా శివుడి ఆజ్ఞ ప్రకారం రుద్రగణాలలో చేరిపోయారు.

సృష్టికి ఆదికాలంలో త్రిమూర్తులు పుట్టారు. అప్పుడు బ్రహ్మ-విష్ణు, మహేశ్వరులతో, "నేనే పరబ్రహ్మ స్వరూపాన్ని.

పాతకం నుంచి విముక్తి కలుగుతుంది,'' అని కాలభైరవుడితో చెప్పాడు.

అలాగే కాలభైరవుడు తీర్థయాత్రలు చాలాకాలం చేసి, కాశీక్షేత్రానికి చేరి, గంగాస్నానం చేసి, పవిత్రుడై, కాశీలోనే ఉండి, కాశీనగరానికి క్షేత్రపాలకుడై, పూజింపబడుతూ వచ్చాడు.

పూర్వం వ్యాఘ్రపాదుడు అనే ముని ఉండేవాడు. ఆయన భార్య విమల. వారిద్దరూ శివభక్తులు. వారు శివుణ్ణి ఆరాధించగా, ఈశ్వరానుగ్రహం వల్ల ఒక కుమారుడు కలిగాడు. ఆ పిల్లవాడికి వారు ఉపమన్యువు అని పేరు పెట్టుకున్నారు.

విమల పుట్టింటివారు విమలనూ, ఉపమన్యువునూ తమ ఇంటికి తీసుకుపోయి కొంతకాలం ఉంచుకుని, తరవాత వ్యాఘ్రపాదుడి వద్దకు పంపేశారు.

అయిదేళ్ళ వయసువాడైన ఉపమన్యువు ఒకనాడు తల్లితో, ''అమ్మా, నాకు పాలు కావాలి,'' అన్నాడు.

''మనం దరిద్రులం, నాయనా. నీ మేనమామలు ధనవంతులు గనక వాళ్ళు నీకు పాలూ, పెరుగూ పెట్టారు. మనకు లేవు,'' అని విమల కొడుకుతో అన్నది.

ఆమె నత్తుపిండి నీటిలో కలిపి ఇస్తే ఉపమన్యువు తాగక, గుక్కపెట్టి ఏడవ నారంభించాడు.

''మనం దరిద్రులమని చెప్పినా వినిపించుకోక ఏడుస్తున్నావు. నేను ఏం చేసేదిరా?'' అన్నది తల్లి.

''మన దారిద్ర్యం తీరే మార్గం ఏమిటి?'' అని ఉపమన్యువు తల్లిని అడిగాడు.

విమల తన కొడుకును వ్యాఘ్రపాదుడి వద్దకు తీసుకుపోయి జరిగినదంతా చెప్పింది.

వ్యాఘ్రపాదుడు ఉపమన్యువుకు శివ పంచాక్షరీ మంత్రం చెప్పి, ''బాబూ, నువ్వు కైలాసపర్వతానికి వెళ్ళి ఈ మంత్రం జపించావంటే పార్వతీ పరమేశ్వరులు ప్రత్యక్షమై నీకు కోరిన వరం ఇస్తారు,'' అని చెప్పాడు.

ఉపమన్యుడు కైలాసపర్వతానికి వెళ్ళి, శివపంచాక్షరి జపిస్తూ కూర్చున్నాడు.

శివుడు వికారరూపంలో ఉపమన్యుడి దగ్గిరికి వచ్చి, "ఈ అరణ్యంలో ఎందుకు ఒంటరిగా ఉన్నావు? క్రూరజంతువులు బాధిస్తాయి. ఇంటికి వెళ్ళు," అన్నాడు.

"నేను నీ సలహా అడగలేదు. నాకు పార్వతీ పరమేశ్వరుల రక్ష ఉన్నది," అని ఉపమన్యుడు కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

మరుక్షణం పులి అరుస్తూ తన మీదికి వస్తున్నట్టు ధ్వని వినిపించింది. కాని ఉపమన్యుడు కళ్ళు తెరవలేదు.

పార్వతీ పరమేశ్వరులు వృషభవాహనారూఢులై వచ్చి, అతని ఎదట ప్రత్యక్షమై, వరాలు కోరుకోమన్నారు.

అప్పుడు పార్థివలింగ రూపంలో రోజూ తన పూజలు అందుకుంటూ, తనకు అష్టైశ్వర్యాలూ సిద్ధింపచేయాలనీ ఉపమన్యుడు కోరాడు. పార్వతీ పరమేశ్వరులు అతను కోరిన వరాలు ఇచ్చారు. ఉపమన్యుడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చి, సుఖంగా ఉన్నాడు.

ఆదికాలంలో దేవతలూ, దానవులూ యుద్ధాలు చేసుకున్నప్పుడు దేవతలు అధికంగా చచ్చిపోతూ వచ్చారు. అప్పుడు దేవతలు మేరుపర్వతం మీదికి వెళ్ళి, విష్ణువు దర్శనం చేసుకుని యుద్ధంలో తమకు చావులేకుండా చెయ్యమని భక్తితో వేడుకున్నారు.

"మీరు దానవులతో కలిసి, పాలసముద్రంలో ఓషధుల సన్నిధిని చేసి, మందర పర్వతాన్ని కవ్వంగా ఉపయోగించి చిలికినట్టయితే, పాలసముద్రంలో నుంచి అమృతం పుట్టుతుంది. అది మీకు చావు లేకుండా చేస్తుంది," అని విష్ణువు వారితో చెప్పాడు.

దేవతలు వెళ్ళి మందర పర్వతాన్ని పెకలించటానికి ప్రయత్నించారు. కాని అది కదలను కూడా లేదు. అప్పుడు దేవతలు మళ్ళీ మేరుపర్వతానికి వెళ్ళి విష్ణుమూర్తితో, మందర పర్వతాన్ని కదల్చటం తమవల్ల కాలేదని మొరపెట్టుకున్నారు.

దగాపడిన దొంగ

ఒకసారి నలుగురు గ్రామస్థులు, పని మీద బాగ్దాదు నగరం వెళ్ళి, ఒక సత్రంలో బసచేశారు. వాళ్ళు ఏవో వస్తువులు కొనేం దుకు బజారుకు పోయారు. అది అదు నుగా తీసుకుని, ఒక దొంగ, వాళ్ళు ఊరికి అరవేసుకున్న పాత దుప్పట్లను అపహరించి పారిపోయాడు.

వాడు వాటిని ఒక సంతలో అమ్మేం దుకు ప్రయత్నం చేశాడు. కాని, అవన్నీ పాతపడినందువల్ల, ఎవరూ కొనేందుకు ముందుకు రాలేదు. ఎవరో ఒక అమాయ కుడు తన వలలో పడకపోతాడన్న ధీమాతో, వాడు దొంగిలించిన దుప్పట్లను పక్కన పెట్టుకుని కూర్చున్నాడు.

ఆ సమయంలో కోతి ఒకటి గెంతుతూ, పిల్లిమొగ్గలు వేస్తూ, వాడి దగ్గిరకు వచ్చింది. దొంగ దాని ఆట చూసి వినో దిస్తూండగా, దాని యజమాని ఒడుపుగా వాడి పక్కన ఉన్న పాత దుప్పట్లు తీసు కుని, చల్లగా అక్కడి నుంచి జారు కున్నాడు. వీడు కోతిని అడ్డాగా పెట్టు కుని దొంగతనాలు చేసే మరొక దొంగ!

మొదటి దొంగ కొంతసేపటికి, తన పక్కన వున్న దుప్పట్లు ఎవరో ఎత్తుకు పోయారని తెలుసుకుని కేకలు వెయ్యడం ప్రారంభించాడు. కాని, రెండవ దొంగ ఆ పాటికే అక్కడి నుంచి పారిపోయాడు.

మర్నాడు నగరంలోని మరొక ప్రాంతపు సంతలో మొదటి దొంగ, మంచి అట్ట పెట్టెలలో దిగించి కట్టిన దుప్పట్లను చూశాడు. దాని యజమాని పెద్దగా గొంతెత్తి, "అయ్యలారా, వస్త్రాలవ్యాపారం నాకేం అచ్చిరాలేదు. అందువల్ల, దుకాణం ఎత్తేసి, ఉన్న వస్త్రాలను కారు చౌకగా అమ్మేస్తున్నాను. కొనండి! కొనండి!" అని అరవసాగాడు.

మొదటి దొంగకు వాటి ఖరీదు నిజంగానే చాలా చౌక అన్న నమ్మకం కలిగింది. వాడు ఒక అట్టపెట్టెను చేతికి తీసుకుని, దానికి బిగించి వున్న తాడును విప్పబోయేంతలో, వ్యాపారి కేకేసి, "డబ్బిచ్చి కొన్న తరవాత వాటిని చూడాలి. కాలం కలిసిరాక, ఎంతో విలువైన వస్త్రాలను, బజారు ధరకంటె చౌకగా అమ్మేస్తున్నాను. కనుక్కోవడం లేదా?" అన్నాడు.

మొదటి దొంగకు, వ్యాపారి చెప్పిన మాటల్లో న్యాయం కనిపించింది. వస్త్రాలను మరెక్కడైనా లాభానికి అమ్మేయ వచ్చుననుకుని, వ్యాపారికి డబ్బిచ్చి వాటిని కొనేశాడు. వ్యాపారి ఆ మరుక్షణం అక్కడి నుంచి మాయమయాడు.

దొంగ ఒక అట్టపెట్టెకు కట్టి వున్న తాడును ఊడదీసి, లోపల వున్న వస్త్రాన్ని చూసి అదిరిపడ్డాడు. అది అంతకు ముందు రోజు వాడు సత్రంలో దొంగిలించినదే! తక్కిన పెట్టెలన్నీ తెరిచి చూడగా, వాటిల్లో నుంచి వాడు దొంగిలించిన అన్ని దుస్తులూ బయటపడినవి. వస్త్రాల వ్యాపారి నంటూ మోసం చేసినవాడు, పనికిమాలిన దుస్తులను మంచి అట్టపెట్టెలలో దాచి, తనను మోసగించాడు!

దొంగకు మతిపోయినట్టయింది. వాడు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుని, "సత్రంలో వీటిని దొంగిలించేటప్పుడు, ఎవరైనా పట్టుకుంటారేమో అని వణికిపోయాను. వీటిని మరొకడు దొంగిలించినప్పుడు ప్రాణం ఉసూరుమన్నది. అది చాలక వీటిని తిరిగి డబ్బిచ్చి కొన్నాను! ఛీ. దీనికంతకూ కారణం— ఆ గ్రామస్థులు పెట్టిన శాపనార్థం అయి వుంటుంది. ఇంకా వీటిని దగ్గిర వుంచుకుంటే, మరెన్ని బాధలకు గురికావలసి వస్తుందో!" అనుకున్నాడు.

వాడు ఆ వస్త్రాలన్నిటినీ ఒకే మూటగా కట్టి, బాగా చీకటిపడిన తరవాత, సత్రానికి వెళ్ళి, అరుగు మీద నిద్రిస్తున్న గ్రామస్థుల పక్కన వాటిని త్వరగా పెట్టి, తిరిగి చూడకుండా అక్కడి నుంచి పారిపోయాడు.

దైవచింతన

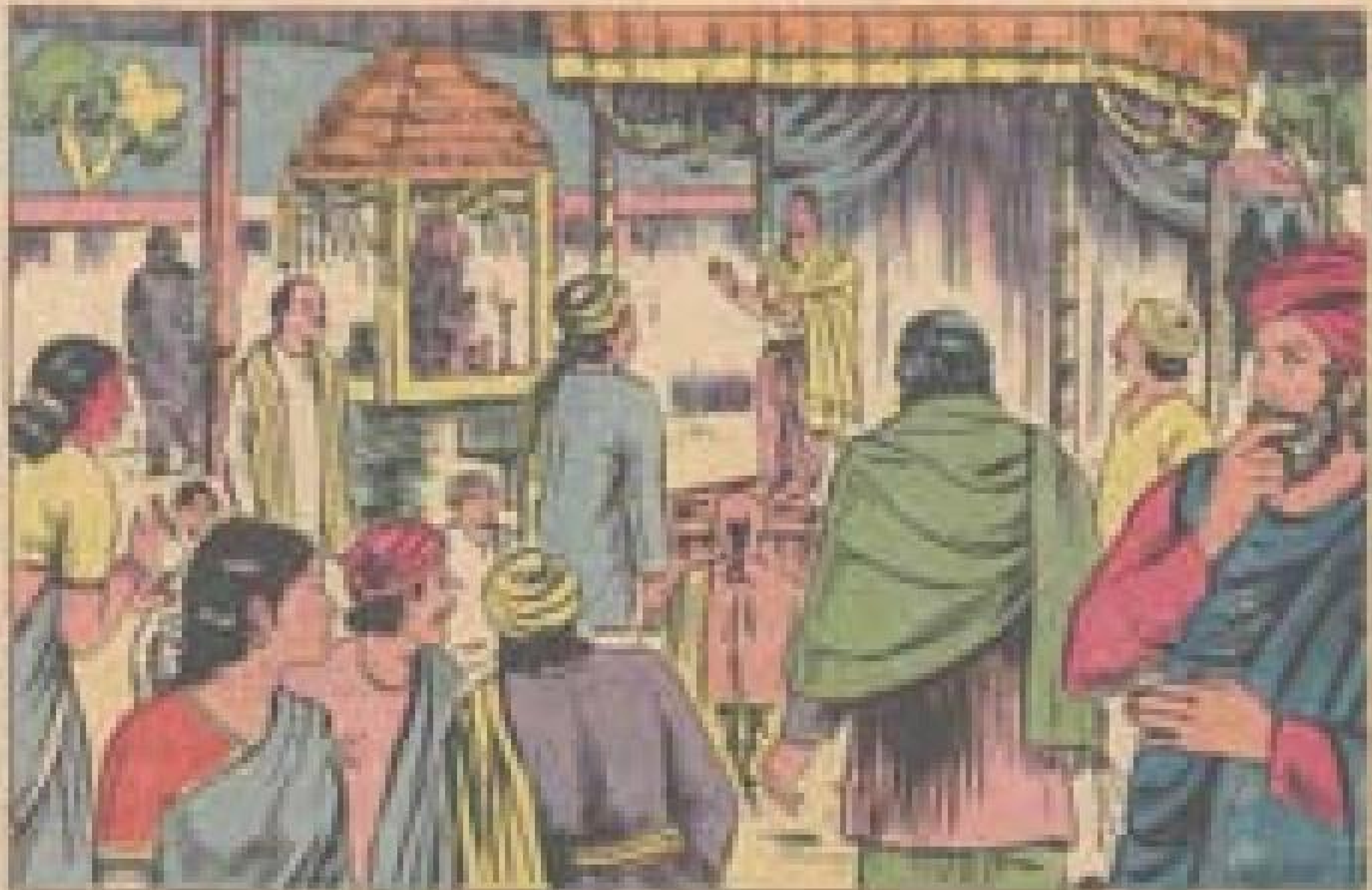
సీతాపురం అనే గ్రామంలో కృష్ణశాస్త్రి అనే పండితుడుండేవాడు. ఆయన ప్రతి ఏటా నవరాత్రి ఉత్సవాలు నిర్వహించేవాడు, గ్రామస్థులకు దైవచింతన గురించి బోధిస్తూ ఉండేవాడు. ఆయన మంచి వక్త కావడం వల్ల, ఉత్సవాలకు చాలా గ్రామస్థులందరూ వచ్చేవారు. పూజలు అత్యంత వైభవంగా జరిగేవి.

కృష్ణశాస్త్రికి, రామారావు అనే శిష్యుడున్నాడు. అతడూ పండితుడిలాగా అభ్యసించి, కృష్ణశాస్త్రి సమానంగా శాస్త్రవిషయాలు బాగా తెలుసుకున్నాడు.

ఒక ఏడు ఉత్సవాలప్పుడు రెండు రోజులు పూజలు జరిగాక, కృష్ణశాస్త్రికి హఠాత్తుగా జబ్బు చేసింది. ఆయన రామారావును మిగతా కార్యక్రమాలు నిర్వహించమన్నాడు.

ఆ రోజు సాయంత్రం కృష్ణశాస్త్రి గాక, రామారావు వచ్చేసరికి, చాలామంది గ్రామస్థులు అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోవడానికి లేచారు. అప్పుడు పరిస్థితి అర్థమైన రామారావు, "భక్తులారా, ఒక విన్నపం! ఈ రోజు ఇక్కడ జరిగే కృష్ణశాస్త్రిగారి ఉపన్యాసం లేదు. కానీ, కృష్ణశాస్త్రిగారిని స్మరించడానికి వచ్చినవారందరూ వెళ్ళిపోవచ్చును. భగవంతుణ్ణి స్మరించడానికి వచ్చినవారు మాత్రం కూర్చోండి!" అన్నాడు.

అది వినగానే అందరూ నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నారు. —సి. ఎస్. ఎ. వహీద్

పాషండుడి నిర్లక్ష్యం

సౌవర్ణదేశపు రాకుమారి మోహిని అపురూప సౌందర్యవతి. సౌందర్యానికి తగ్గ గర్వం కూడా ఆమెకు ఉండటం వల్ల, తండ్రికి ఆమె వివాహం ఒక సమస్యగా మారింది. ఏ దేశపు రాకుమారుడి చిత్రపటం చూసినా, అతడు తన అందచందాలకు సరిపోడనీ, నిరాకరించసాగింది.

ఈ పరిస్థితుల్లో ఒకనాడామె ఉద్యానవిహారంలో వుండగా, ఎలా వచ్చారో కొందరు దొంగలు అక్కడికి వచ్చారు. వాళ్ళల్లో పాషండుడు తలెవాడు, వాళ్ళ నాయకుడు. వాడు, ఆమెను గుర్రం మీద ఎక్కించుకుని, ఒక మారుమూల కొండ గుహలోకి తీసుకువెళ్ళాడు. అది వాళ్ళ నివాసస్థానం.

ఆ కొండగుహలో ఒక కుటుంబం వుంటున్నది. వాళ్ళల్లో పాతిక ఏళ్ళ వనిత పాషండుడి భార్య, నాలుగు సంవత్సరాల వయసు గల రేఖ అతడి కుమార్తె. వాళ్ళకు పనులు చేసి పెట్టడానికి ముగ్గురు వృద్ధులూ, ఒక నడివయసు స్త్రీ దాసీ ఉన్నారు.

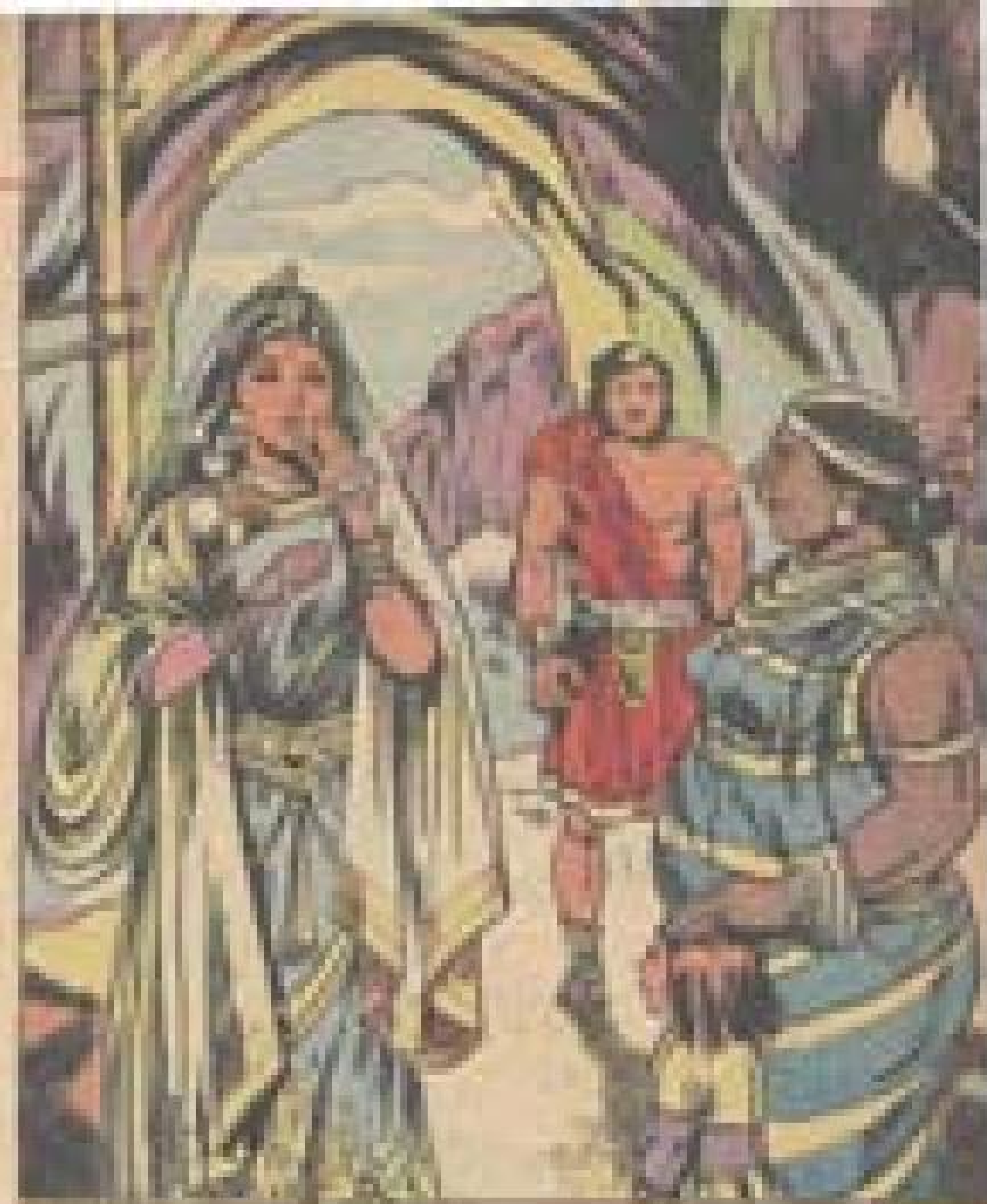
పాషండుడు రాకుమారితో, "ఇది నా గుహ. ఇక్కడ నా కుటుంబం మాత్రమే వుంటుంది. నేను దొంగల నాయకుణ్ణి. నా అనుచరులెవ్వరూ, ఈ పరిసరాలకు రారు," అన్నాడు.

"అసలు నువ్వు, నన్నిక్కడికి ఎందుకు తీసుకువచ్చావు?" అని అడిగింది మోహిని కోపంగా.

పాషండుడు శాంతంగా, "నా భార్యకిక్కడ అన్ని సౌకర్యాలూ వున్నవి. అయినా, మా నివాసం కొండగుహల్లో వున్నందుకు, ఆమె అస్తమానూ నన్ను సాధిస్తూంటుంది. నన్ను సాధించడం, ఏం లాభం అడుగు పెట్టి ఉద్దేశం—

అన్నాను. అయితే, నాకు, యీ దేశపు రాజకుమార్తె చేత సేవలు చేయించు— అని అడిగింది. వెంటనే నిన్ను అపహరించి తెచ్చాను," అన్నాడు.

ఆ మాటలు వింటూనే మోహిని ఆశ్చర్యపోయి, పాపండుని కేసి పరీక్షగా చూసింది. అతడు ఆరడుగుల ఎత్తున్నాడు. మెలిమెలంగరు తిరిగివున్నాయి, కండలు తిరిగిన రూపం, అందమైన ముఖం. వాడి భార్య పాతకి, రూపంలో అతడికి పూర్తిగా భిన్నం. ఆమె పొట్టిగా, సన్నగా, నాపుగా, వికారంగా వున్నది. ఆమె కూతురు రోతకు అచ్చుగా తల్లి పోలికలే వచ్చాయి.

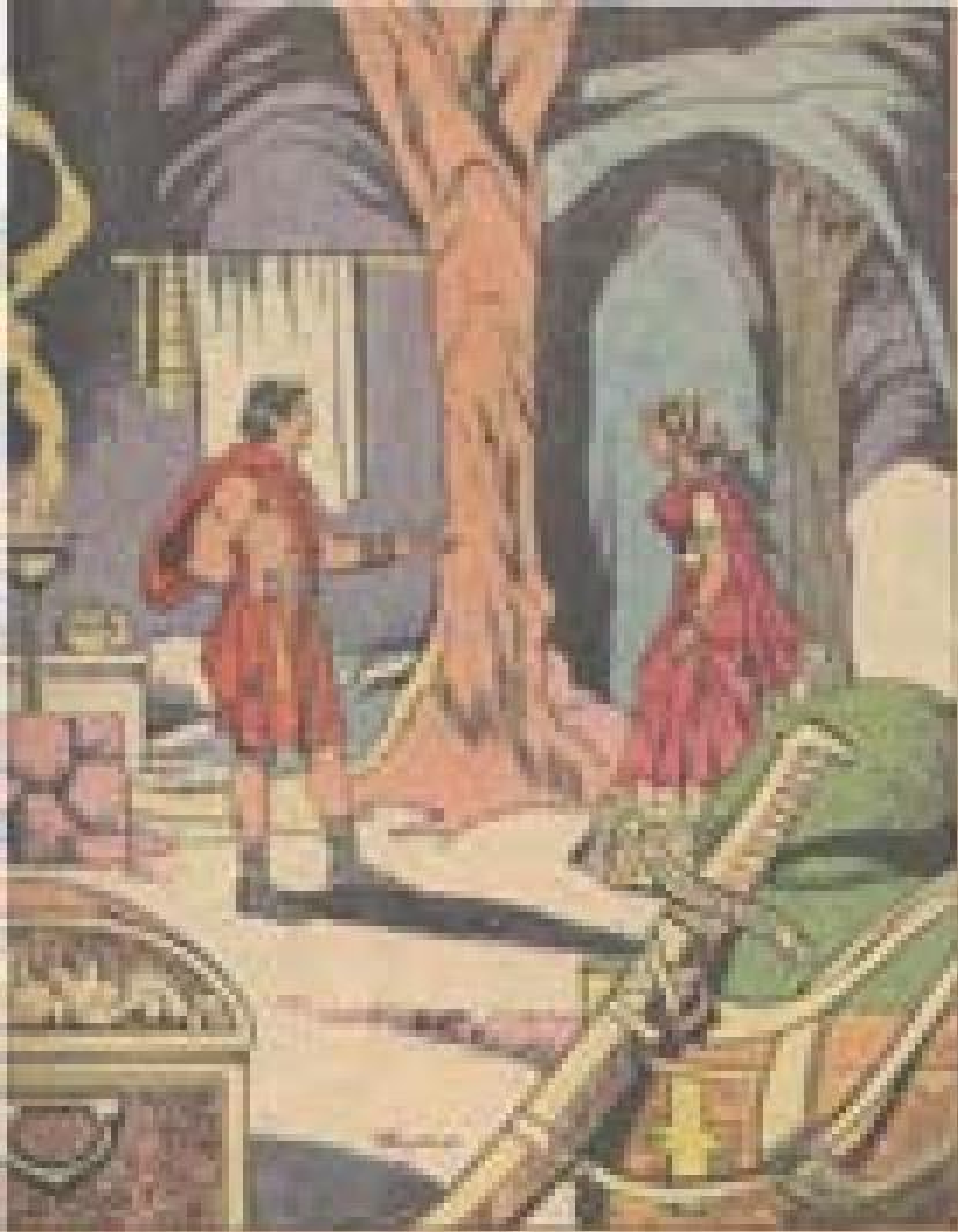

పాపండుడూ, మోహినీ మాట్లాడుకుంటూండగా, అక్కడ వున్న వృద్ధ సేవకు రాకను, "అందాలభరిణ గుహలో అడుగు పెట్టింది. నాయకుడు దీనిని తప్పక పెళ్ళి చేసుకుంటాడు," అన్నాడు.

అది విన్న పాపండుడు వెంటనే వాడి చెంప మీద గట్టిగా కొట్టి, "నేను ఏకపత్నీ వ్రతుణ్ణి! ఇలాంటి మాట యింకోసారి అన్నావంటే, నాలుకతెగ్గోస్తాను, జాగ్రత్త!" అన్నాడు.

ఇష్టమున్నా లేకున్నా మోహినికి, ఆ గుహలో నివసించక తప్పలేదు. ఆమె పాతకికి సేవలు చేయడానికి మొదట నిరాకరించింది. కాని, మిగతా సేవకులు అందుకు పాపండుడు ఎంత క్రూరమైన శిక్ష విధిస్తాడో చెప్పిన తరవాత, ఆమె బుద్ధిగా అన్ని పనులూ చేయసాగింది.

అక్కడ వున్నవారిలో నివసించే వృద్ధ సేవకుడికి, ఆమెపై జాలి కలిగింది. వాడు ఒకసారి ఆమెను ఓదారుస్తూ, "అమ్మా, ఎలా వున్నావు: నీకీ కష్టం రావలసింది కాదు. అయినా అక్కడి నుంచి బయట పడాలంటే, నీ కొక్కటే మార్గమున్నది. నీ అందచందాలతో, మా నాయకుణ్ణి ఆకర్షించు. అందుకు తగిన భార్యవు నువ్వే. నిన్నాతడు పెళ్ళి చేసుకున్నాడంటే, నీ కష్టాలన్నీ తొలగిపోతాయి," అని చెప్పాడు.

"ఛీ, నేనొక దేశానికి యువరాణిని. ఒక దొంగల నాయకుణ్ణి వివాహమాడతానా?" అన్నది మోహిని కోపంగా.

"మా నాయకుడు కావటానికి దొంగల నాయకుడే అయినా, ఈ ప్రపంచంలో ఏ రాజకుమారుడూ ఆయనకు సరిపోలడు. పెళ్ళిమాట అలా వుంచు. నే చెప్పినట్టు, ఆయన్ని ఆకర్షించడానికి ప్రయత్నించు. లేకపోతే, నువ్విక్కడ నుంచి బయటపడలేవు," అన్నాడు దీపకుడు.

విధిలేక మోహిని అందుకు అంగీకరించింది.

ఒక రోజున ఆమె స్నానం చేసి మంచి వస్త్రాలు ధరించింది. ఎరుపురంగు వస్త్రాలు, ఆమె కెంతో అందాన్నిచ్చాయి. ఆమె ఆ వస్త్రాలు ధరించి హేమంతుడి ముందు అటూ యిటూ తిరగసాగింది. హేమంతుడు ఏదో తీవ్రాలోచనలో వుండి, ఆమెను గమనించలేదు.

తరవాత కొంతసేపటికి హేమంతుడు ఆమెను దగ్గరకు రమ్మని, "నువ్వు బాగున్నావు. కాని, నీలపురంగు వస్త్రాలు వేసుకో. యింకా బాగుంటావు," అన్నాడు.

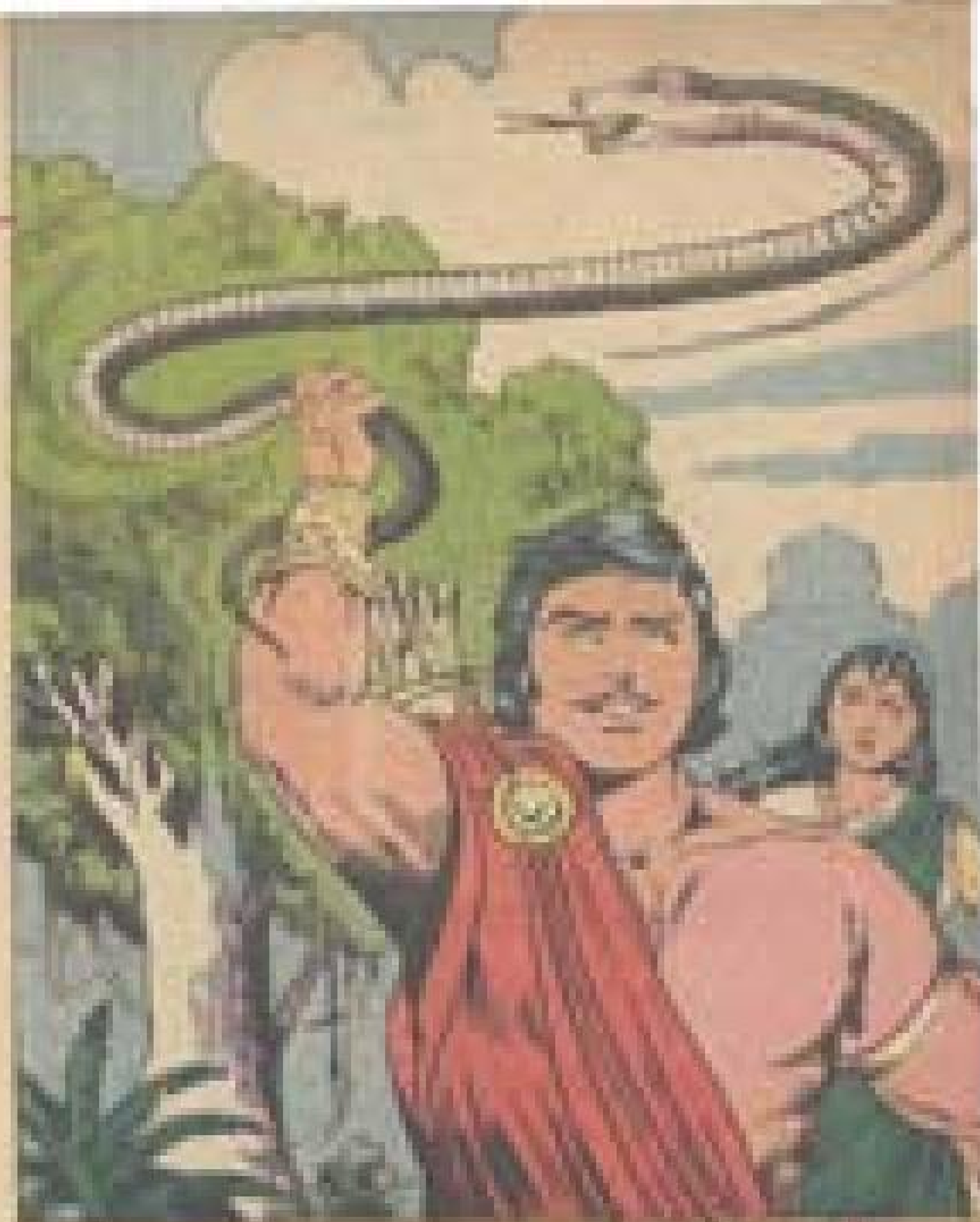
"నీకెలా తెలుసు?" అన్నది మోహిని.

"నా భార్య చెప్పింది. అందం గురించి ఆమెకు తెలిసినట్టు మరెవ్వరికీ తెలియదు," అన్నాడు హేమంతుడు.

మోహినికి చాలా కోపం వచ్చింది. అయినా రేపటిరోజు మరొకసారి నీలపు వస్త్రాలు ధరించి తిరుగుతూ, శ్రీకృష్ణుడి బాల్యాన్ని కీర్తిస్తూ ఒక పాట పాడింది. ఆమె కంఠస్వరం మనోహరంగా వున్నది.

హేమంతుడు ఆమెతో, "శ్రీకృష్ణుడి మీద పాట వద్దు. శివుణ్ణి కీర్తిస్తూ ఏదైనా పాడు. నా భార్యకు శివుడంటే చాలా ఇష్టం," అన్నాడు.

మోహిని చిన్నబుచ్చుకున్నది. ఆ తర్వాత యింకొక రోజున ఆమె నాట్యం చేస్తూంటే, "నా భార్య అడిగినప్పుడు తప్ప నాట్యం చేయకద్దు," అని కోపగించుకున్నాడు హేమంతుడు.

ఒక రోజున ఆమె పావంజయుడితో, "నువ్వు మామూలు రైంగళ్ళు కావని, రాజకుమారులను మించిన ప్రతాపం కలవాడివని, నీ సేవకులంటున్నారు. ఆ ప్రతాపం ఏపాటిదో చూడాలని వున్నది." అన్నది.

"అలా అయితే అడవిలోకి వెళ్ళాలి. నిన్ను వెంట తీసుకు వెళ్ళాలంటే, నా భార్య అనుమతి కావాలి. అందుకామెను మెప్పించి ఒప్పించు," అన్నాడు పావంజయుడు.

అలాంటివి అలవాటైపోవడం వల్ల, మోహన కోపం తెచ్చుకోకుండా, పాతికి వద్దకు వెళ్ళి, తన కోరిక చెప్పి, "నా అందంతో నీ భర్తను వశపరచుకుంటా నన్న భయముంటే తప్ప, లేకపోతే నువ్వు యిందుకు అంగీకరిస్తావు," అన్నది.

పాతికి నవ్వి, "మా ఇద్దరి ప్రేమ ఎలాంటిదో, నీ కర్థం కాదు. అలాగే వెళ్ళిరా!" అన్నది.

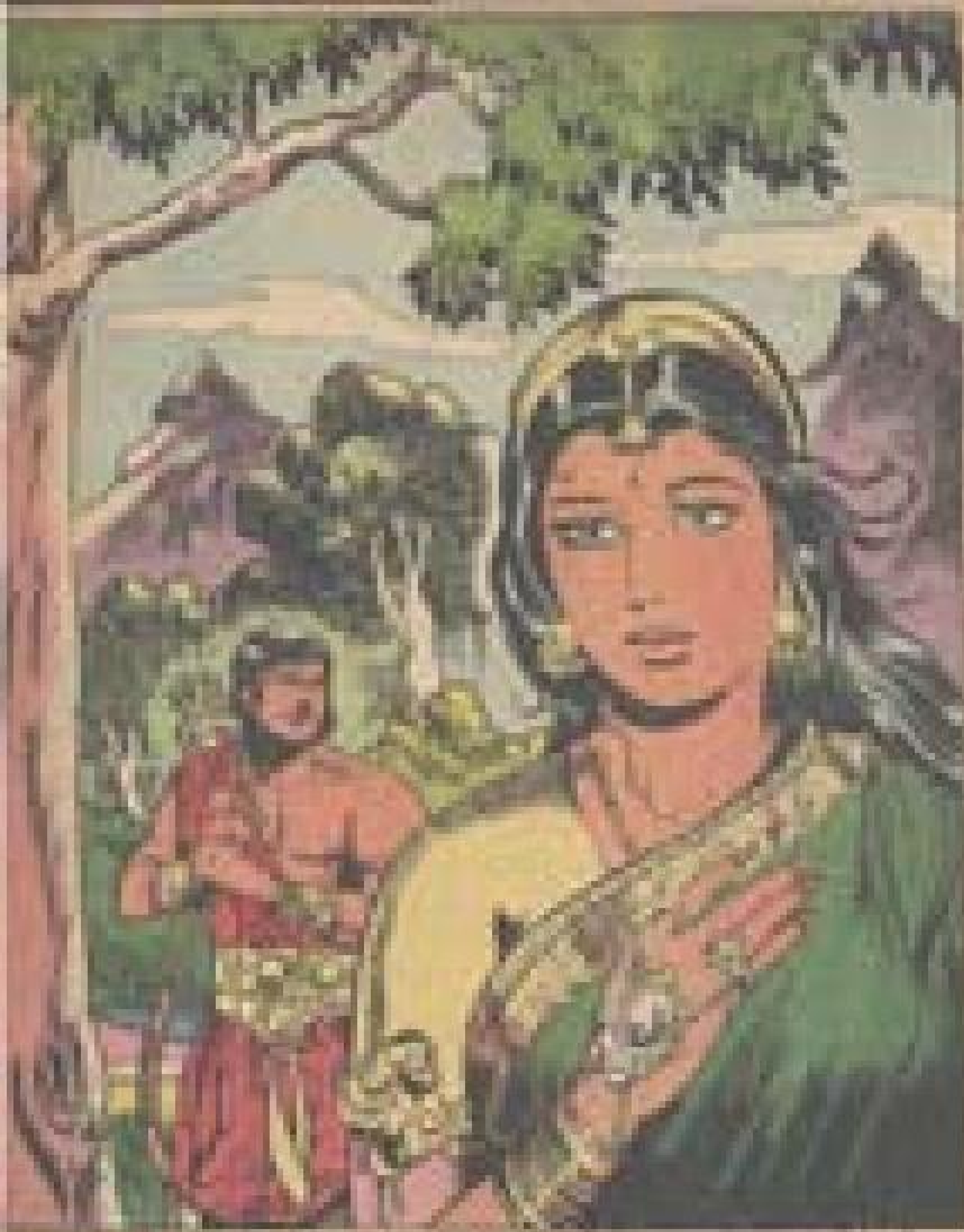
మోహన, పావంజయుడితో కలిసి అడవికి వెళ్ళింది. అక్కడ అతను తన విద్యలన్నీ ప్రదర్శించాడు. అతని నేర్పుకు ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది.

ఒకచోట పడగవిప్పి కాటు వేయ బోయిన కాలనాగును తోక పట్టుకుని దూరంగా విసిరివేశాడు. పిల్లి పెట్టి తీవ్ర వేగంతో బాణాలు వేసి, పరుగెత్తుతున్న లేడి చుట్టూ అవి గుచ్చుకునేలా చేసి, ఆ శరపంజరంలో దాన్ని కదలకుండా బంధించాడు.

"క్రూరజంతువులనైనా, సాధుజంతువులనైనా ఒక్క గాయమైనా తగలకుండా, యిదివిధంగా ప్రాణాలతో పట్టి బంధించ గలను," అన్నాడు పావంజయుడు.

మోహన ఆశ్చర్యపడి, "నువ్వెవరో కానీ రాజకుమారుడివి కావలసింది. నీ ప్రతాపం అమోఘం!" అన్నది.

"నువ్వు మెచ్చుకున్నావు కానీ—నాకేం తృప్తిగా లేదు. ఎందుకంటే, నా భార్య యింకా నా ప్రతాపాన్ని మెచ్చుకోవడం

లేదు. భూమిలోకి బాణాన్ని కొట్టి, అర్జునుడిలా పాతాళగంగను పైకి తెప్పించ లేదని, నన్నామె పరిహాసం చేస్తూం టుంది," అన్నాడు హేమంతుడు విచారంగా.

మోహిని, హేమంతుడికి భార్య అంటే వున్న గౌరవానికి ఆశ్చర్యపడుతూ, "నేను, నీ విద్యలు చూశాను. మరి, నా విద్యలు చూడవా?" అని అడిగింది.

"నీ విద్యలు, నా భార్య దాస్యం వుండగా చూస్తాను," అన్నాడు హేమంతుడు.

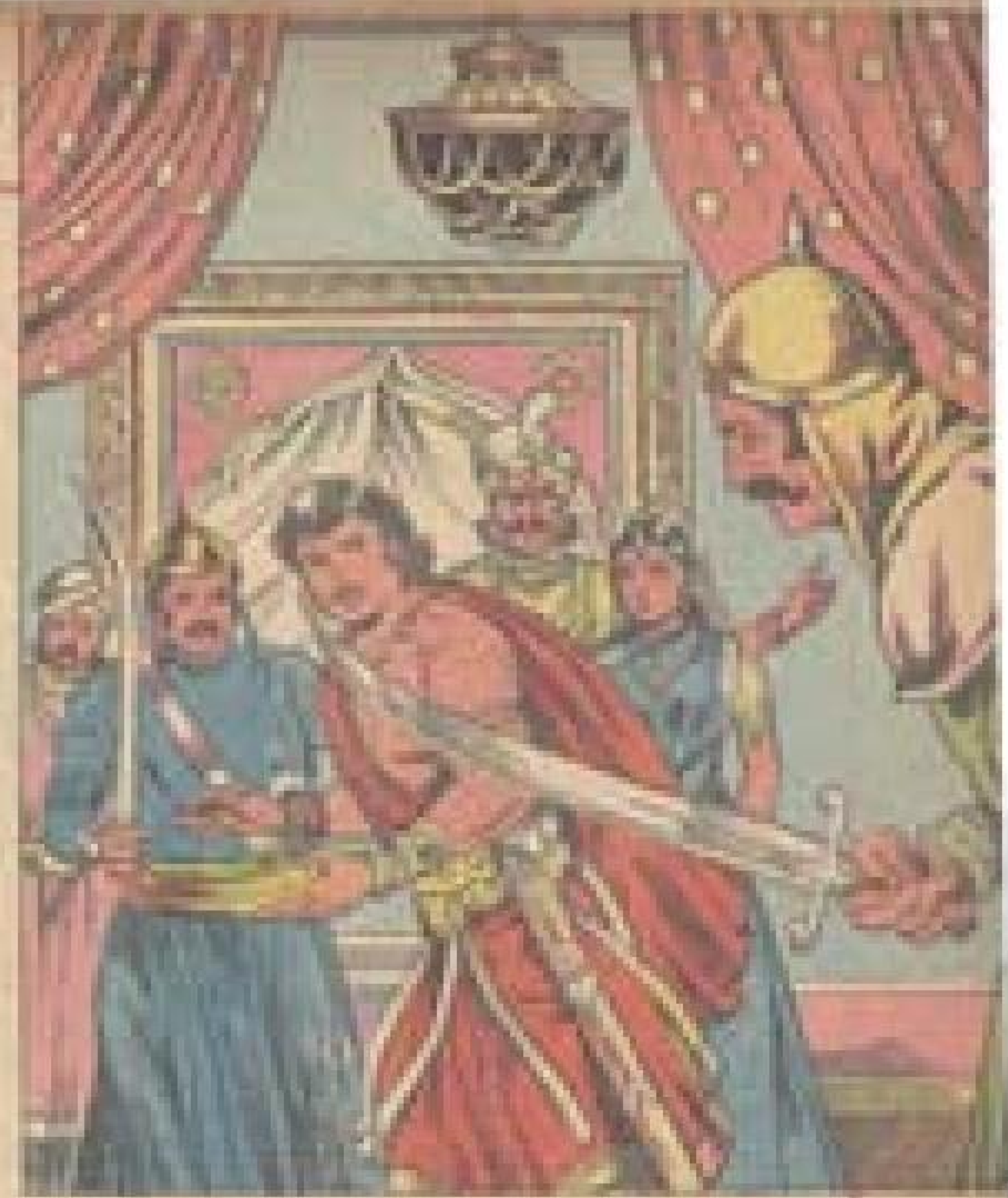
ఆ జవాబు మోహినికి చాలా కోపం తెప్పించింది. కాని, ఆమె కోపాన్ని దిగ మింగి ఎంతో శాంతంగా, "నేను అతిలోక సౌందర్యవతినన్న విషయం వాళ్ళకే కాదు, ఎందరో రాజకుమారులకు కూడా తెలుసు. వివాహం అడిగేందుకు వచ్చినవాళ్ళనందరిని నిరాకరించాను. భార్యను గురించి భర్త ఎదుట అనగూడని మాటే అయినా, తప్పనిసరి గనక అంటున్నాను. నీ భార్య పరమ కురూపిగదా! అయినా, మీరామె పట్ల అంత ఆకర్షితుడివి కావడం, సౌందర్యవతినైన నాపట్ల నిర్లక్ష్యంగా వుండటం ఆశ్చర్యం కలిగిస్తున్నది," అన్నది.

హేమంతుడు, మోహిని కేసి ఒకసారి పరీక్షగా చూసి, చిరునవ్వు నవ్వి, "నేను బాహ్య సౌందర్యాని కంటే, అంతః సౌందర్యానికి ఎక్కువ విలువనిస్తాను. ఆ కారణం వల్లనే నాకు, నా భార్య పాతకి అంటే అంత ఆదరణ, ఆప్యాయత!" అన్నాడు.

గుహకు తిరిగి వచ్చాక మోహిని, దీపకుడికి జరిగింది చెప్పి, "ఆ క్షత్రియుణ్ణి జయించటానికి, నేనేం చేయాలో తెలియడం లేదు," అన్నది.

"ఇంక ఒక్కటే మార్గం! మా నాయకుడి భార్యను మెప్పించడం. ఆమె తప్ప యింకెవ్వరూ నిన్ను రక్షించలేరు," అన్నాడు దీపకుడు.

అందుకు వాడొక ఉపాయం కూడా చెప్పాడు.

ఆ మర్నాడు దినకరుడు, పాతాళ నడిచే దారిలో, ఆమెకు తెలియకుండా అరటి పండు తొక్కలు వేశాడు. పాతాళ కాలు జారి పడబోతూండగా, మోహిని ఆమెను పడకుండా పట్టుకున్నది.

పాతాళ చాలా సంతోషించింది, "రాకుమార్తె వైనా, నా సేవకులను మించి మసలు కుంటున్నావు. నేను, నిన్నిక్కడికి రప్పిం చిన కారణం వేరే వున్నది. నీకు స్వేచ్ఛ కలిగిస్తాను. నువ్వు నా భర్తను, కొండ గుహ జీవితం నుంచి విముక్తి చేయాలి. మేమింతవరకు హాయిగా ఏ నగరంలోనో జీవిస్తూ వుంటున్నాము. ఇందుకు నువ్వు తగిన ఏర్పాట్లు చెయ్యగలవా?" అన్నది.

తను తిరిగి రాజప్రాసాదం చేరటానికి యిది మంచి అవకాశం అని గ్రహించిన మోహిని, వెంటనే సరేనన్నది.

పాతాళ భర్తను పిలిచి, "ఈమెను జాగ్రత్తగా రాజుగారికి అప్పగించు. ఈమె, తన తండ్రికి చెప్పి, నీ పాతనేరాలన్నీ క్షమించేలా చేస్తుంది." అన్నది.

పావేంద్రుడు, మోహినిని వెంటబెట్టు కుని గుర్రం మీద రాజప్రాసాదం చేరాడు. మోహిని ఆజ్ఞాపించడం వల్ల, కాపలా భటులెవ్వరూ పావేంద్రుణ్ణి పట్టుకునే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

పావేంద్రుడు, రాజుతో "అదుగో, తమ కుమార్తె! ఒక ప్రయోజనం కోరి, కొంత కాలంపాటు యీమెను, నా దగ్గర వుంచు కోవడం జరిగింది. అదేమిటో, ఆమెనే అడిగి తెలుసుకోవచ్చు." అన్నాడు.

మోహిని వెంటనే తండ్రితో, "నాన్నా, నా ఒకే ఒక కోర్కె తీర్చాలి. ఏదో విధంగా, ఈ యువకుణ్ణి యోగ్యుడు అని, అతనితో నా వివాహం జరిపించండి. అతడు లోగడ ఏ ప్రయోజనం కోరి నన్ను అపహరించుకు పోయాడో, అది యిప్పుడంత ముఖ్యం కాదు." అన్నది.

ఈ మాటలు వింటూనే పావేంద్రుడు అక్కడి నుంచి పారిపోబోయాడు. కాని,

చాలామంది భటులు చుట్టూ ముట్టడంతో అది సాధ్యపడలేదు.

"అన్నాళ్ళకు నువ్వు వివాహానికి అంగీకరించావు: అదే చాలు!" అని రాజు అంతఃపురంలో రహస్యంగా మోహినికీ, హేమంతుడికీ బలవంతపు వివాహం జరిపించాడు.

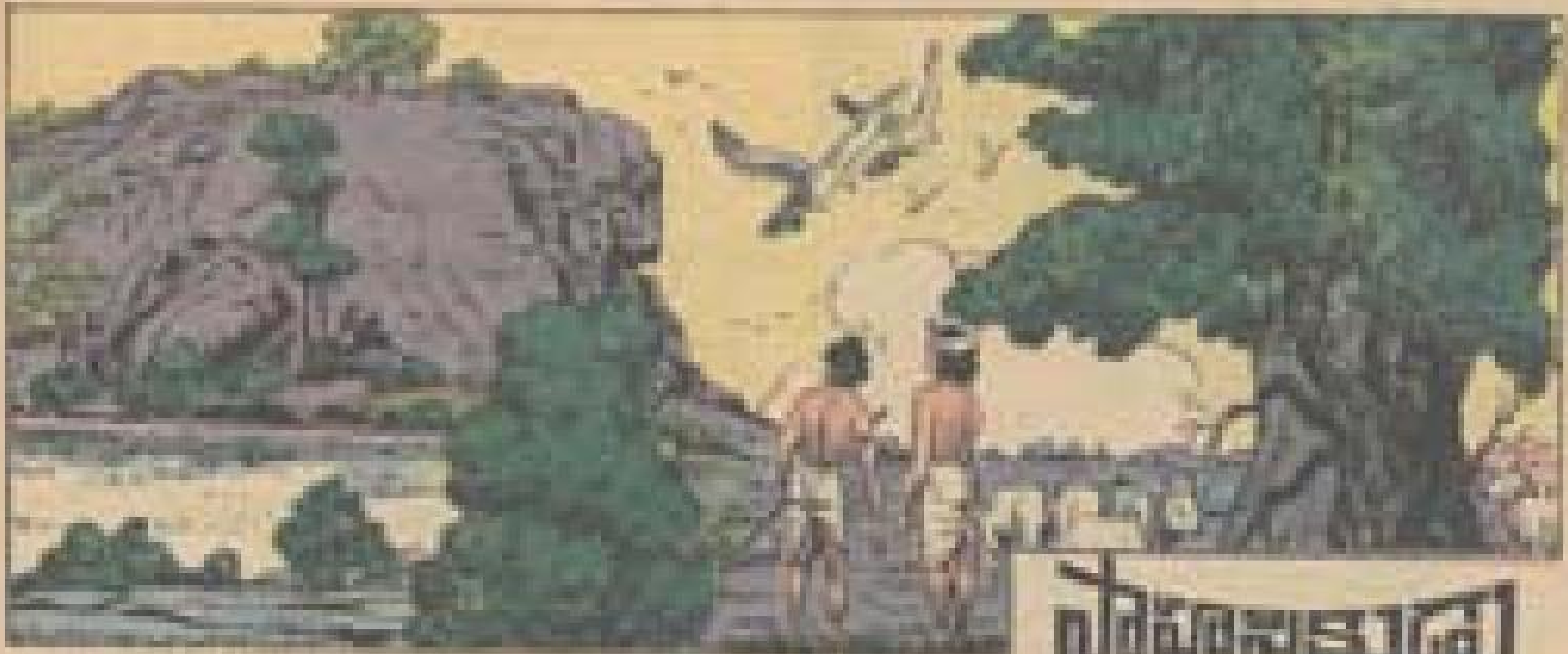
వివాహ మయ్యాక మోహిని, హేమంతుడితో, "నన్ను క్షమించు! నువ్వు దొంగల నాయకుడివి. వివాహితుడివి. నన్ను నిర్లక్ష్యం చేసినవాడివి. అయినా నిన్ను బలవంతంగా వివాహం చేసుకున్నాను. నువ్వు, నా భర్తవు కావటం ఎంతో తృప్తిగా వున్నది. ఇష్టం లేకుంటే, యీ క్షణంలో నువ్వు వెళ్ళిపోవచ్చు. కాని, మళ్ళీ తిరిగి వస్తావని, నీ కోసం ఎదురు చూస్తుంటాను," అంటూ పాదాల మీద పడింది.

హేమంతుడు ఆమెను లేవదీసి, "నేను ఇక్కడి నుంచి వెళితే, నిన్ను వెంట తీసుకునే వెళతాను. నేను నిన్ను నిర్లక్ష్యం చేశానని భ్రమ కలిగించడానికే, నీ తండ్రి సహకారంతో, యీ నాటకమంతా ఆడాను. ఆ గుహలో వున్నవాళ్ళందరూ, నీ తండ్రి పంపినవాళ్ళే. నా పేరు కార్యసేనుడు; ప్రతాపవర్మ రాజకుమారుణ్ణి. నీలో సౌందర్యగర్వమున్నది. నిర్లక్ష్యము చేస్తే, నిన్ను నావల్ల ఆకర్షితురాలిని చేసుకోగలనని గ్రహించాను. అప్పుడు నిజం చెప్పాను కాబట్టి, నువ్వు నాతో మా రాజ్యానికి వచ్చేదీ లేనిదీ చెప్పు," అన్నాడు.

అది విని మోహిని దిగ్భ్రాంతురాలయింది. కొంతసేపటికి తేరుకుని, "ఒకరు లక్ష్యపెట్టినప్పుడే, నీ అందానికైనా విలువ. మనిషికి సరైన అందం—మంచితనం, వినయం అని, నీతో పాటు గుహలో వున్నప్పుడు తెలుసుకున్నాను. నీ భార్యగా నిన్ను సేవించుకుంటూ, నన్ను నేను తీర్చిదిద్దుకుంటాను," అన్నది.

ఆ తర్వాత ఆ దంపతులు ఇద్దరూ కలకాలం కలిసి సుఖంగా జీవించారు.

కొంకణతీరాన గల పర్వతాలలో ఒక కొండకు భూతాలకొండ అని పేరుండేది. చుట్టుపక్కల కొండలపైన ఆవులను మేపుకునే వారెవరూ తమ ఆవులను ఆ కొండపైకి పోనిచ్చేవారుకారు. ప్రమాదవశాన ఏ ఆవులు గాని ఆ కొండ మీదికి పోతే వాటిని తీసుకురావడానికి పశువుల కాపరులు ప్రయత్నించేవారు కూడా కారు. ఎందుచేతనంటే ఆవులపై గల ఆశకొద్దీ ఆ భూతాల కొండపైకి వెళ్ళి మళ్ళీ తిరిగి వచ్చినవారెవరూ లేరు.

భూతాల కొండపైన ఆవుల మంద ఉండేది. ఉదయం కాగానే అవి కొట్టాలలో నుంచి బయటికి వచ్చి, కొండ అంతటా తిరిగి మేత మేసి, మళ్ళీ సూర్యాస్తమయం వేళకు, ఎవరో తమను తోలినట్టుగా, కొట్టాలకు తిరిగి వచ్చేవి. కాని వాటి వెంట ఎవరూ ఉండేవారు కారు. వాటికి ఎవరు పోషణ చేసేవారో, ఎవరు పాలు పితికేవారో, ఆ పాలు ఏమయేవో బయటిప్రపంచానికి తెలియదు. ఆ కొండ మీదనే పశువులకొట్టాలకు సమీపంలో ఒక పశువుల కాపరి గుడిసె కూడా ఉండేది. రోజూ సాయంకాలంపూట పాలు కాచినట్టుగా గుడిసె కప్పు నుంచి పొగ కూడా వస్తూండేది. అయినప్పటికీ భూతాల కొండపైన మానవుడెవరూ ఉన్న జాడ చూసినవారు ఆ ప్రాంతాల లేరు.

ఆ కొండపైన భూతాలున్నాయని, అవి అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా చుట్టుపక్కల కొండలపైన ఉండే ఆవులను దొంగతనంగా ఎత్తుకుపోతాయని, వాటికోసం తమ కొండపైకి వచ్చినవాళ్ళను అవి చంపేస్తాయని చెప్పుకునేవారు.

ఆ భయంతోనే భూతాల కొండపైకి సాహసించి ఎవరూ వెళ్ళేవారుకారు.

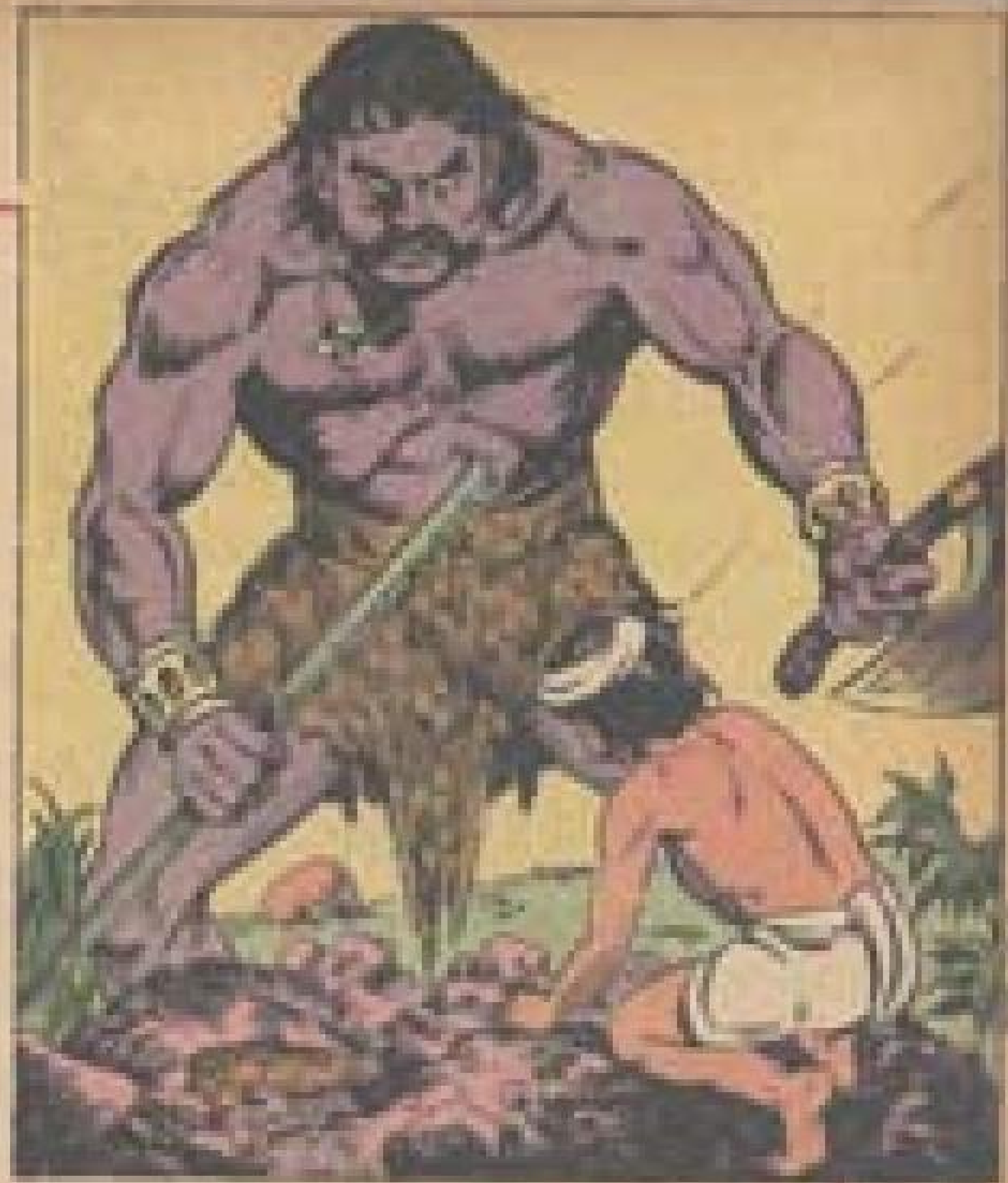
అలా ఉండగా ఆ ప్రాంతాలకు సత్యపాలుడనే పశువుల కాపరి ఒకడు కొత్తగా వచ్చాడు. వాడు భూతాల కొండలో నిత్యమూ జరిగేదంతా చూశాడు. భూతాలను గురించి ఇతరులు చెప్పేదంతా విన్నాడు. సత్యపాలుడు యువకుడూ, సాహసికుడూ కావటంచేత వాడికి ఆ భూతాల కొండపైకి వెళ్ళి, అక్కడ వాస్తవంగా జరుగుతున్న దేమిటో తెలుసుకోవాలనే కోరిక పుట్టింది.

మిగిలిన పశుకాపరులు వాడితో అలాటి సాహసం చెయ్యవద్దన్నారు. కాని వాడు వినలేదు. ''కొండ మీదికి వెళితే వెళ్ళావు. ఆ గుడిసెలోకి మాత్రం వెళ్ళకు. అందులోకి వెళ్ళి తిరిగి బయటికి వచ్చినవారెవరూ లేరు. మొండితనం చేసి వెళ్ళావో నీ గతి అంతే అవుతుంది,'' అని మిత్రులు సత్యపాలుడికి హెచ్చరించారు.

అయితే సత్యపాలుడు మాత్రం భయపడలేదు. వాడు ధైర్యంగా భూతాల కొండ మీదికి వెళ్ళి అక్కడ ఉన్న గుడిసె చేరుకున్నాడు. అది మామూలు కొండలలాగే ఉన్నది. కాని ఎక్కడా భయంకరమైన దృశ్యాలు లేవు. అంతటా నిశ్శబ్దంగా ఉన్నది. వాడు గుడిసె దగ్గరకు వెళ్ళి లోపలికి తొంగి చూశాడు. మనుషులు నివసిస్తున్న గుడిసెలాగే ఉన్నది. ''ఎవరు లోపల ?'' అని సత్యపాలుడు రెండు మూడుసార్లు కేకపెట్టినా, లోపలి నుంచి జవాబు రాలేదు.

సంకోచించకుండా సత్యపాలుడు గుడిసెలో ప్రవేశించాడు. ఒక పక్కన నాలుగయిదు పాత్రలలో భోజనం వండి సిద్ధంగా ఉన్నది. ఇంకొక పక్కగా ఒక మంచం వేసి ఉన్నది. దానిపైన పక్క పరిచి ఉన్నది.

''అక్కడ ఎవరో మనుషులే ఉంటున్నారు. బయటికి వెళ్ళినట్టున్నారు. వారు తిరిగి వచ్చేదాకా విశ్రాంతి తీసుకుంటాను!'' అనుకుంటూ సత్యపాలుడు మంచం మీద నడుం వాల్చాడు.

ఇంతలోనే గుడిసె బయట అలికిడి అయింది. ఒక రాక్షసుడు లాటి వాడు లోపలికి వచ్చాడు. వాడు నేరుగా వంట పాత్రలున్న చోటికి వెళ్ళి, "ఆ మంచంలో పడుకున్నవాడికి కూడా వంట అయిందా?" అని గట్టిగా అరిచాడు. తరవాత ఆ భూతం సత్యపాలుడున్న చోటికి వచ్చి, "లే! అన్నానికి లే," అన్నాడు.

మరొకరైతే ఆ భూతాన్ని చూసి ఆ క్షణమే సగం చచ్చిపోవాలిసిందే. కాని సత్యపాలుడు ఏమాత్రం భయపడలేదు. అతడు ఎంతో నిబ్బరంగా, "శ్రమపడ్డవాడే తిండి తినాలి. నేనేమీ శ్రమ చెయ్యలేదే!" అన్నాడు.

భూతం మారుమాటాడక వంటపాత్రల ముందు కూచుని క్షణంలో అన్నీ ఖాళీ చేసేశాడు. తరవాత వాడు గది పక్క నుంచి ఒక పారా, పలుగూ తీసుకువచ్చి సత్యపాలుడికి అందిస్తూ, "ఇక మంచం దిగి, అవి తీసుకుని మాళిగలోకి నా వెంట రా!" అన్నాడు.

"మాళిగలో నుంచి నేనేమీ పైకి తేలేను. అందుచేత నేను అక్కడికి ఏమీ తీసుకుపోనవసరం లేదు," అన్నాడు సత్యపాలుడు.

భూతం పలుగూ, పారా తానే తీసుకుని, "నా వెంట రా!" అన్నాడు.

"నువ్వు ముందు పద, నేను వెనకగా వస్తాను!" అన్నాడు సత్యపాలుడు.

ఇద్దరూ నేల మాళిగలోకి దిగారు.

"ఇక్కడ తవ్వు!" అన్నాడు భూతం.

"ఇక్కడ నేనేమీ పాతిపెట్టలేదే!" అన్నాడు సత్యపాలుడు. భూతమే తవ్వాడు. కొద్దిసేపట్లో ఒక గుండిగ బయటపడింది.

"దాన్ని పైకి ఎత్తు!" అన్నాడు భూతం.

"నేను దాన్ని కిందికి దించలేదే, ఎత్తడానికి!" అన్నాడు సత్యపాలుడు.

భూతం ఆ గుండిగ ఎత్తి పైకి తీసి నేలపై ఉంచి, "దీని మీద మూత తియ్యి!" అన్నాడు సత్యపాలుడితో.

"నేను మూత పెట్టలేదు. అందుచేత దాన్ని తీసే అవసరం నాకు లేదు," అన్నాడు సత్యపాలుడు.

భూతం మూత తీశాడు. గుండిగ నిండా బంగారు కాసులున్నాయి. భూతం వాటిని నేల మీద పోసి మూడు కుప్పలుగా చేసి, "అందులో ఏ కుప్ప ఏదో తెలుసుకో. సరిగా తెలుసుకున్నావా నువ్వు బాగుపడతావు. నాకూ శాపవిమోచనం అవుతుంది. ఏది కాని కుప్ప ఏరుకున్నావో, నిన్ను పిడికెడు బూడిద చేసేసి, నన్ను రక్షించడానికి ఇంకొకడు వచ్చేదాకా నే ఇలాగే జీవిస్తాను. నాకు శాపవిమోచనం అయిన తరవాత ఈ కుప్పలలో ఒకటి నీదీ, రెండవది పేద ప్రజలదీ, మూడవది నా చేత చచ్చిపోయిన వారి భార్యా బిడ్డలదీను. తెలిసిందా?" అన్నాడు.

సత్యపాలుడు తన చేతులతో మూడు బంగారు కాసుల కుప్పలనూ ముట్టి, "వీటిలో ఒకటి నాది!" అన్నాడు ఎంతో గంభీరంగా.

వెంటనే గుడిసెలో ఒక పెద్ద మెరుపు మెరిసినట్టయింది. భూతం మాయమై దాని స్థానంలో ఎవరో ఒక గంధర్వుడు లాటివాడు నిలబడి ఉండటం కనబడింది. అతను సత్యపాలుడితో, "నీ పుణ్యాన నాకు శాప విముక్తి కలిగింది. నేను పోతున్నాను. ఈ రోజు మొదలుకొని, ఈ కొండా, దీని మీది పశువులూ, ఈ బంగారమూ నీదే!" అని ఎటో మాయమై పోయాడు.

భూతాల కొండపై నుంచి సత్యపాలుడు సజీవంగా తిరిగి రావటం చూసి, మిగిలిన పశువులకాపర్లు చాలా ఆశ్చర్యపడ్డారు. వాడు వారితో కొండ మీద జరిగిన సంగతి అంతా చెప్పాడు.

సత్యపాలుడు అది మొదలు భూతాల కొండపై నివాసం ఏర్పరచుకుని, తన వంతు బంగారంతో చిరకాలం సుఖంగా జీవించాడు. క్రమంగా చుట్టుపక్కల ప్రజలు ఆ కొండను భూతాల కొండ అని పిలవటం మానేశారు.

'ఎగిరే' ఉడతలు

బలే మజా గోల్డ్ స్పాట్ మజా

ఫొటో వ్యాఖ్యల పోటీ : : బహుమానం రు. 50 లు

★ ఈ పోటీలు వ్యాఖ్యలు 1986 ఫిబ్రవరి నెల సంచికలో ప్రకటించబడును.

D. M. Raja Rao

A. L. Syed

★ పై ఫోటోలకు సరిపైన వ్యాఖ్యలు ఒక్క మాటలో గానీ, చిన్న వాక్యంలోగానీ వుండాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం వుండాలి.) ★ డిసెంబర్ నెల 10 వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. ★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న దానికి (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 50/-లు బహుమానం. ★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకార్డుపైన రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి. — చందమామ ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు-26

అక్టోబర్ నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి ఫోటో : [illegible]   రెండవ ఫోటో : [illegible]

పంపినవారు : శ్రీమతి [illegible], [illegible]-534198 (ఆం. ప్ర.)

బహుమతి మొత్తం రు. 50/- [illegible] పంపబడుతుంది.

మీకు తెలుసా? జవాబులు

1. [illegible] 2. [illegible] 3. [illegible] 4. [illegible] 5. [illegible]

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 188 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

మళ్ళీ మళ్ళీ తిరిగి చూస్తారు జనం
సూపర్ రిన్‌తో తళతళలాడే
ఆ తెల్లదనం
RIN
సూపర్ రిన్‌తో తళతళలాడే తెలుపు
మరే ఇతర డిటర్జెంట్ బిళ్ళ చేసే దాని కంటే తెలుపు.

క్లియరసిల్,
మొటిమల్ని
పోగొడుతుంది,
దాంతో బాటే వాటిని
పోకుండా చేస్తుంది.

క్లియరసిల్

మొటిమల్ని పోగొట్టేందుకు ప్రత్యేకమైన చికిత్స-ఎక్కువ ప్రభావంతో పని చేసేది.